

VLAAMSE RAAD

ZITTING 1990-1991

5 JULI 1991

VOORSTEL VAN JACHTDECREET

— van de heren G. Beerden, J. Dufaux, F. Verberckmoes, M. Capoen,
F. Aerts en mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche —

VERSLAG

namens de Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud
uitgebracht door de heer M. Capoen

Samenstelling van de Commissie :

Voorzitter : de heer Jozef Bosmans.

Vaste Zeden : de heren F. Aerts, G. Beerden, Jos Bosmans, E. Vandebosch, J. Van Looy, A. Van Nevel ;

de heer J. Dufaux, mevrouw O. Lefebvre, de heren C. Lisabeth, J. Timmermans ;

de heren Jozef Bosmans, E. De Groot, P. Vandermeulen ;

de heren M. Capoen, J. Caudron.

Plaatsvervangers :

de heren J. Ansoms, F. Cauwenberghs, J. De Seranno, mevrouw M.-P. Kestelijn-Sierens, mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche, de heer R. Van Rompaey ;

de heren J. Sleetckx, P. Matthys, D. Van der Maelen, J. Verheyden ;

de heren R. Daems, J. Laverge, W. Van Renterghem ;

mevrouw F. Brepoels, de heer E. Van Vaerenbergh.

Zie :

481 (1990-1991)

— Nr. 1 : Ontwerp van decreet

— Nrs. 2 tot 7 : Amendementen

— Nr. 8 : Advies van de Raad van State

— Nr. 9 : Amendementen

DAMES EN HEREN,

De Commissie voor Leefmilieu en Natuurbehoud besprak dit voorstel van jachtdecreet op haar vergaderingen van 13, 18, 19, 20 en 27 juni en van 4 juli 1991.

Aan deze bespreking zijn 10 vergaderingen van de werkgroep Jacht voorafgegaan. De werkzaamheden van de werkgroep begonnen op 18 januari 1991 en werden afgerond op 21 maart. Op die datum werd het voorstel van jachtdecreet, dat het resultaat was van deze besprekingen, ingediend.

De werkwijze in de werkgroep ging uit van de Jachtwet van 28 februari 1882. Deze tekst werd als basis genomen. Uitgaande van de diverse voortellen van decreet die in de Raad reeds waren ingediend, werden verbeteringen geformuleerd op deze jachtwet. Gezien de draagwijdte van dit voorstel, werd het door de Voorzitter van de Vlaamse Raad nuttig geacht om het beredeneerd advies van de Afdeling Wetgeving van de Raad van State te vragen. Dit gebeurde op 29 maart 1991, met het verzoek dat dit advies uiterlijk begin mei 1991 zou worden uitgebracht. In afwachting van het advies werd de bespreking in de Commissie uitgesteld tot half juni, wat de uiterste datum was om het voorstel nog voor het reces te kunnen behandelen. Op 3 juni hernieuwde de Voorzitter zijn verzoek dat het advies nog voor de bespreking zou worden uitgebracht. Het advies werd echter niet binnen de door de Voorzitter gestelde termijn uitgebracht. Conform artikel 49, punt 5 van het reglement werd de bespreking van het voorstel toch aangevat op 13 juni 1991.

Het advies van de Raad van State werd uiteindelijk bij de Vlaamse Raad ingediend op 2 juli 1991, nog voor dat de eindstemming in de Commissie had plaatsgevonden. De werkgroep Jacht besprak het advies op haar vergadering van 3 juli. De Commissie besprak het advies op 4 juli, rekening houdend met de aanbevelingen die de werkgroep had geformuleerd. Ingevolge dit advies van de Raad van State werd de tekst gevoelig gewijzigd omdat de decreetgever niet bevoegd is om te raken aan Boek 1 van het Strafwetboek. De tekst aangenomen door de Commissie moet dus worden samengelezen met de nog behouden artikelen van de Jachtwet van 28 februari 1882.

Tijdens een hoorzitting op 2 mei 1991 hebben de Koninklijke Sint-Hubertusclub en de VZW natuurreservaten hun opmerkingen aan de Commissie kunnen verduidelijken. Tijdens deze hoorzitting werden de standpunten van de vertegenwoordigers van de jagers en van de sector van het natuurbehoud met elkaar geconfronteerd. De opmerkingen die beide verenigingen formuleerden bij de verschillende artikelen van het voorstel, vonden later hun weerslag in heel wat amendementen die door leden van de Commissie werden ingediend.

Alhoewel een aantal voorstellen van decreet tijdens de voorbereidende werkzaamheden in de werkgroep jacht werden besproken, werden deze niet ingetrokken door de indieners. De bespreking er van werd aan de bespreking van dit voorstel gekoppeld. Het gaat om de volgende voorstellen :

— Voorstel van decreet van mevrouw M. Tyberghien-Vandenbussche houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882 (Stuk 120 (BZ 1988) — nr. 1).

— Voorstel van decreet van de heer F. Verberckmoes c.s. houdende wijziging van de jachtwet van 28 februari 1882 (Stuk 127 (BZ 1988) — nr. 1).

— Voorstel van decreet van de heer G. Janzegers c.s. houdende het verbod van lood in hagelpatronen en bij de visserij (Stuk 259 (1989-1990) — nr. 1).

— Voorstel van decreet van de heer G. Beerden c.s. houdende wijziging van artikel 13 van de jachtwet van 28 februari 1882 (stuk 263 (1989-1990) — nr. 1).

— Voorstel van decreet van de heer W. Taelman c.s. houdende wijziging van artikel 110 van het bosdecreet van 13 juni 1990 (Stuk 439 (1990-1991) — nr. 1).

— Voorstel van decreet van de heren J. Timmermans en J. Dufaux houdende de reglementering van de jacht (Stuk 449 (1990-1991) — nr. 1).

— Voorstel van decreet van de heer P. Berben houdende wijziging van artikel 6 van het decreet van 23 mei 1990 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen (Stuk 403 (1990-1991) — Nr. 1).

In de Commissie wordt door de voorzitter van de Werkgroep Jacht verslag gegeven van de werkzaamheden. Er wordt opgemerkt dat de debatten in een positieve sfeer verliepen en dat er zo veel mogelijk naar een consensus werd toegewerkt. Dat neemt niet weg dat de indieners van het voorstel evenals de andere leden van de werkgroep het recht behouden de tekst van het voorstel tijdens de bespreking in de Commissie te amenderen.

Er wordt geoordeeld dat er geen algemene bespreking van dit voorstel moet worden gevoerd in de Commissie. Die gebeurde immers in de werkgroep. Er kan onmiddellijk tot de artikelsgewijze bespreking worden overgegaan.

Het is van belang dat duidelijk wordt hoe de verschillende artikelen van dit voorstel zijn tot stand gekomen. Daarom wordt in dit verslag per artikel ook een bondig overzicht gegeven van de besprekingen in de werkgroep Jacht.

Artikel 1

Dit artikel behoeft geen commentaar. Het wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2

1. WERKGROEP

Dit artikel geeft een definitie van wat onder jacht moet worden verstaan. Dit is een nieuw artikel, dat niet voorkwam in de Jachtwet van 28 februari 1882 (hierna kortweg de Jachtwet genoemd).

Bij de bespreking van artikel 1 van de Jachtwet, die handelt over het openen en sluiten van de jacht, wordt er op aangedrongen dat in dit artikel ook een begripsomschrijving van de term jacht zou worden opgenomen.

Achteraf wordt geoordeeld dat dit best een nieuw afzonderlijk artikel zou worden.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister verwijst naar de begripsomschrijving in de Nederlandse Jachtwet :

„Het opsporen, bemachtigen of doden van wild en het doen van pogingen daartoe. ”

Het is misschien nuttig om ook in de omschrijving die in het Jachtdecreet zal worden gegeven het doen van pogingen tot jacht, als jacht te beschouwen. Dit voorstel wordt echter niet overgenomen door de werkgroep.

2. COMMISSIE

Er wordt opgemerkt dat in dit artikel de algemene doelstelling van dit decreet moet worden geformuleerd. Mevrouw Kestelijn-Sierens dient een amendement in deze zin in (Stuk 481 nr. 4), dat een nieuwe artikel 1bis zou moeten worden. Er wordt in gesteld dat het decreet het verstandig gebruik van wildsoorten en hun leefgebieden beoogt. Tegelijkertijd wordt er naar de internationale verdragen en conventies verwezen. De indiener is van oordeel dat zulke verwijzing in het begin van het decreet thuishoort.

Mevrouw Kestelijn-Sierens dient daarnaast een tweede amendement in waarin een andere omschrijving van het begrip jacht wordt gegeven (Stuk 481 — nr. 4). De omschrijving die in het voorstel staat, wordt als te beperkt beschouwd. Jacht houdt heel wat meer in dan het louter doden, vangen, opsporen of achtervolgen van wild. Dit laatste, zoals het in het voorstel omschreven is, moet de jachtdaad genoemd worden.

De heer Taelman C.S. dient een amendement in met dezelfde strekking (Stuk 481 — nr. 4).

Een amendement van de heer Verberckmoes stelt voor om in fine van het artikel toe te voegen dat de jacht gebeurt „in het kader van het verstandig gebruik van wildsoorten en hun leefgebieden” (Stuk 481 — nr. 4).

Over deze amendementen ontspint er zich een uitgebreide discussie.

Een lid is van oordeel dat het concept „verstandig gebruik” in het decreet moet worden opgenomen. Met verstandig gebruik wordt bedoeld dat de soort niet in gevaar mag worden gebracht en dat de soort samen met haar leefgebied in stand moet worden gehouden.

Een ander lid stelt dat het jachtdecreet in feite een strafwet is. In zulke normatieve tekst moet geen omschrijving worden gegeven van wat een goed jager zou moeten zijn.

De vorige spreker antwoordt hier echter om dat het precies daarom wel nuttig is. In geval van conflict kan de rechter verwijzen naar het concept verstandig gebruik.

De Gemeenschapsminister stelt dat verstandig gebruik een relatief begrip is, waarvan de inhoud bepaald wordt afhankelijk van de gebruiker van de term. Er kan bezwaarlijk worden gesteld dat dit een wetenschappelijke term is.

De Commissie is echter van oordeel dat het opnemen van verstandig gebruik, zoals het door de International Union for the Conservation of Natural Resources (I.U.C.N.) werd uitgewerkt, in dit artikel wel degelijk op zijn plaats is. Voor de I.U.C.N. houdt „verstandig gebruik” in dat het gebruik de instandhouding van de soort niet in gevaar mag brengen. Ten tweede moet het gebruik als een instrument gehanteerd worden om de instandhouding van de soort en haar leefgebieden ten goede te komen.

De heer Daems dient een amendement in waarbij een nieuw eerste lid wordt ingevoegd dat luidt als volgt :

„Dit decreet beoogt het verstandig gebruik van wildsoorten en hun leefgebieden” (Stuk 481 nr. 4).

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De Commissie is het er verder over eens dat de jacht inderdaad meer inhoudt dan hetgeen in het voorstel staat. Daarom is het beter over de jachtdaad te spreken, zoals het verwoord is in het tweede gedeelte van het tweede amendement van mevrouw Kestelijn-Sierens. Dit stuk van het amendement wordt eveneens eenparig aangenomen.

De amendementen van de heer Taelman c.s. en van de heer Verberckmoes, worden evenals het eerste amendement van mevrouw Kestelijn-Sierens door de indieners ingetrokken. Van het tweede amendement van mevrouw Kestelijn-Sierens wordt enkel de vervanging van het woord „jacht” door het woord „Jachtdaad” ter stemming gelegd. De rest van het amendement wordt eveneens ingetrokken.

Tenslotte wijzen enkele leden er op dat er in de verdere tekst van het decreet gesproken zal worden over „de jacht” en „het jagen” en niet over de „jachtdaad”. Voor de samenhang is het nodig te omschrijven dat het woord jagen in dit decreet gebruikt wordt in de betekenis van het stellen van de jachtdaad. Een amendement in deze zin wordt ingediend door de heer Aerts c.s. (Stuk 481 — nr. 5) en door de commissie eenparig aangenomen. Na deze amenderingen wordt de tekst van artikel 2 als volgt gelezen :

„Dit decreet beoogt het verstandig gebruik van wildsoorten en hun leefgebieden.

De jachtdaad is de handeling waarbij het wild gedood of gevangen wordt, alsmede de handeling waarbij dat wild met dat doel opgespoord en achtervolgd wordt. In dit decreet wordt het woord jagen gebruikt in de betekenis van het stellen van een jachtdaad. ”

Het artikel wordt vervolgens eenparig aangenomen.

Artikel 3

1. WERKGROEP

Dit artikel is het vroeger artikel 1bis van de Jachtwet. Het geeft een opsomming van die diersoorten, die tot het jaagbaar wild worden gerekend. De soorten zijn in vier categorieën gerangschikt : grof wild, klein wild, waterwild en overig wild.

Een lid merkt op dat hier beschermde vogels bij het jaagbaar wild zijn opgenomen. Dit is in tegenspraak met de Europese richtlijn van 1979.

Volgens hetzelfde lid zou het vanuit legistiek oogpunt beter zijn een volledige verbodsbepaling in te voeren. Daarnaast kan dan een lijst met uitzonderingen worden gemaakt, van die diersoorten die jaagbaar zijn.

Een andere lid stelt dat nu reeds op deze manier wordt gewerkt. De expliciete opsomming houdt in dat het verboden is om op andere dieren te jagen. Deze lijst wordt bovendien voortdurend met besluiten aangepast.

Enkele leden zijn de mening toegedaan dat de bestaande lijst moet worden aangepast. Zo moet er rekening worden gehouden met het aspect verdelging dat in de Jachtwet zit. Ratten kunnen bijvoorbeeld in de lijst worden opgenomen.

Na discussie worden de volgende dieren van categorie d) overig wild weggelaten, omdat het hier om bedreigde soorten gaat :

wilde katten (*Felis sylvestris*), bunzings (*Putorius putorius*), hermelijnen (*Mustela erminia*), wezels (*Mustela nivalis*), eekhoorns (*Sciurus vulgaris*) , boom- en steenmarters (*Martes martes* en *Martes foina*) en dassen (*Meles meles*).

Het gevolg hiervan is dat voor deze dieren een besluit moet worden uitgevaardigd door de Executieve dat hen tot beschermde diersoorten verklaart.

Een lid blijft de mening toegedaan dat alle beschermde diersoorten, waaronder heel wat vogelsoorten, uit deze lijst moeten worden verwijderd. Een aantal zeer zeldzame vogels horen er niet in thuis.

B. COMMISSIE

Over de lijst van het wild dat mag gejaagd worden is er heel wat discussie. Amendementen worden ingediend door de heren Dierickx en Janzegers (stuk 481 — nr. 2), door de heer Timmermans C.S. (stuk 481 — nr. 3), door mevrouw Kestelijn-Sierens (stuk 481 — nr. 4), door de heer Taelman C.S. (stuk 481 — nr. 4), door de heer Verberckmoes (stuk 481 — nr. 4) en door de heer Daems (stuk 481 — nr. 4).

De amendementen van de heren Dierickx en Janzegers en van de heer Timmermans C.S. strekken er toe diersoorten uit de voorgestelde lijst te schrappen. De andere amendementen willen de lijst verder uitbreiden.

Een lid stelt dat gezien het groot aantal amendementen, hier waarschijnlijk moeilijk een consensus te bereiken is. Hij stelt daarom voor om de aangepaste lijst van de Beneluxovereenkomst op het gebied van de jacht en de vogelbescherming van 10 juni 1970 als basis te gebruiken. Deze lijst werd het laatst aangepast op 18 juni 1990.

Rekening houdend met de EG-richtlijn van 29 april 1979 inzake het behoud van de vogelstand en met de conventie van Bern inzake het behoud van wilde planten en dieren en hun leefmilieu in Europa van 19 september 1979, moeten uit deze lijst nog de brandgans, de rotgans, de kraaiachtigen en de schotse sneeuwhoenders worden geschrapt.

Het amendement van de heer Timmermans C.S. strekt er toe dat korhoenders, patrijzen, houtsnippen, pijlstaarten, rietganzen, watersnippen, zomertalingen, toppereenden, kleine rietganzen, bokjes, goudplevieren en vossen als bedreigde diersoorten uit de lijst van jaagbaar wild te schrappen. De indiener stelt dat dit amendement te verkiezen is boven de aangepaste lijst uit de BENELUX-overeenkomst.

Het amendement van de heren Dierickx en Janzegers wil bij het grof wild de damherten en de moeflons weglaten, omdat dit exotische dieren zijn, die soms worden uitgezet voor de jacht. Bij het klein wild moeten volgens dit amendement de korhoenders en de houtsnippen weggelaten worden. Bij het waterwild blijven slechts de wilde eenden, grauwe ganzen, rietganzen, kolganzen en kleine rietganzen jaagbaar. Ook dit amendement wordt niet ingetrokken ten gunste van de lijst van de BENELUX-overeenkomst.

De amendementen van de heren Verberckmoes en Taelman C.S., die ook de kokmeeuwen, zilvermeeuwen, holendieven, kraaien, eksters, Vlaamse gaaien, bunzings, hermelijnen, wezels, eekhoorns, boommarters en steenmarters tot de jaagbare diersoorten willen rekenen, worden door de indieners ingetrokken, net zoals het amendement van de heer Daems, dat eveneens eekhoorns bij het jaagbaar wild rekent. Het amendement van mevrouw Kestelijn-Sierens, er toe strekend om ook eksters en kraaien in de lijst van het overig wild op te nemen wordt ook ingetrokken.

Een lid is van mening dat overpopulatie van bepaalde diersoorten moet kunnen worden voorkomen. Daarom moet het mogelijk blijven dat de jacht er op wordt geopend. Hij denkt bijvoorbeeld aan de mogelijkheid van een vossenplaag.

Een lid suggereert dat het misschien beter zou zijn het wild in twee categorieën onder te verdelen : de soorten die steeds jaagbaar zijn en de soorten die slechts jaagbaar kunnen zijn als er een overpopulatie is.

De Gemeenschapsminister wijst er op dat soorten waarop de jacht niet geopend is, in feite beschermd zijn, ook al komen ze in de lijst met de jaagbare diersoorten voor. Voor wat het weglaten van een aantal zoogdieren betreft, zou er voor deze soorten een speciaal beschermingsbesluit moeten komen, zoals dat voor de otter is gebeurd. De vogels zijn afzonderlijk beschermd door de EG-richtlijn en het daarop aansluitende KB van 9 september 1981.

De voorzitter schetst vervolgens de drie mogelijkheden die er zijn voor wat het al dan niet beschermd zijn van een diersoort betreft : ofwel komen ze voor in de lijst in het decreet, en dan zijn ze beschermd, zolang de jacht op deze soorten niet is open verklaard ; ofwel komen ze niet in deze lijst voor en worden ze beschermd door een speciaal beschermingsbesluit ; ofwel worden ze niet beschermd en kunnen ze te allen tijde verdelgd worden, zoals de ratten.

Een lid wijst op een bijkomend probleem. De kraaiachtigen zijn beschermd maar er doet zich overpopulatie van eksters en kraaien voor, omdat er te weinig predatoren van deze soorten zijn.

Een ander lid wijst er ook nog op dat als bepaalde diersoorten, zoals de patrijzen, zouden worden weggelaten, ze ook niet meer kunnen worden verkocht.

Na deze discussie wordt door de heer Beerden c.s. een amendement ingediend, dat de lijst met jaagbaar wild vervangt door de aangepaste lijst uit de BENELUX-overeenkomst (stuk 481 nr. 6). Uit de lijst van de jachtwet worden dan weggelaten : Schotse sneeuwhoenders (*Lagopus scoticus*), wilde katten (*Felis sylvestris*), eekhoorns (*Sciurus vulgaris*) en dassen (*Meles meles*).

Eerst wordt gestemd over het amendement van de heer Timmermans c.s. Dit amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor, 8 tegen bij 1 onthouding. De drie delen van het amendement van de heren Dierickx en Janzegers worden eveneens met dezelfde stemvel uding verworpen.

Het amendement van de heer Beerden wordt aangenomen met 8 stemmen bij 2 onthoudingen.

Artikel 3 luidt dan als volgt :

„Dit decreet verstaat onder wild alle dieren die behoren tot de in dit artikel bepaalde soorten.

Het wild wordt in de volgende categorieën gerangschikt :

a) Grof wild : edelherten (*Cervus elaphus*), reeën (*Capreolus capreolus*), damherten (*Dama dama*), moeflons (*Ovis musimon*) en wilde zwijnen (*Sus scrofa*) ;

b) Klein wild : hazen (*Lepus europaeus*), fazanten (*Phasianus colchicus*), korhoenders (*Lyrurus tetrix*), patrijzen (*Perdix perdix*), houtsnippen (*Scolopax rusticola*) ;

c) Waterwild : wilde eenden (*Anas platyrhynchos*), kraakeenden (*Anastrepera*), slobbeenden (*Anas clypeata*), kuiteenden (*Aythya fuligula*), tafeleenden (*Aythya ferina*), pijlstaarten (*Anas acuta*), wintertalingen (*Anas crecca*), smienten (*Anas penelope*), grauwe ganzen (*Anser anser*), rietganzen (*Anser fabalis*), watersnippen (*Gallinago gallinago*), meerkoeten (*Fulica atra*), toppereenden (*Aythya marila*), kolganzen (*Anser albifrons*), kleine rietganzen (*Anser brachyrhynchos*), Canadaganzen (*Branta canadensis*), waterhoenen (*Gallinula chloropus*), kieviten (*Vanellus vanellus*) , zomertalingen (*Anas querquedula*), bokjes (*Lymnocyptes minimus*) , goudplevieren (*Pluvialis apricaria*) ;

d) Overig wild : houtduiven (*Columba palumbus*), konijnen (*Oryctolagus cuniculus*), vossen (*Vulpes vulpes*), verwilderde katten (*Felis catus*), bunzings (*Putorius putorius*), hermelijnen (*Mustela erminea*), wezels (*Mustela nivalis*), boommarters (*Martes martes*), steenmarters (*Martes foina*) .”

Bij een tweede lezing van dit artikel blijkt dat meerdere leden wensen dat de houtsnippen (*Scolopax rusticola*) uit de lijst van jaagbaar wild zou worden geschrapt. Een amendement in die zin wordt ingediend door de heren Beerden, Van Looy, Timmermans, Caudron en Daems (stuk **481** — nr. 7).

Een lid vraagt hoever het staat met een studie over de houtsnip, die op vraag van de Executieve wordt uitgevoerd. Volgens deze interveniënt is het weglaten van de houtsnip uit de lijst van jaagbaar wild voorbarig, zolang de resultaten van deze studie niet bekend zijn.

Een ander lid beweert dat deze studie 1.800.000 frank heeft gekost en dat het besluit er van was dat de houtsnip een jaagbare wildsoort moet blijven. Hij stelt dan ook dat dit amendement misplaatst is.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat er inderdaad een opdracht voor zulke studie werd gegeven door de Executieve. Deze studie is nog niet afgerond. De studieopdracht is inmiddels verlengd voor de periode van 1 mei 1991 tot 31 juli 1991. Een voorlopige conclusie zou zijn dat de jacht op de houtsnip enkel in de maand november aanvaardbaar kan zijn.

Een lid is van oordeel dat de houtsnip een symboolfunctie vervult. Daarom wordt voorgesteld deze diersoort niet langer jaagbaar te maken. Voor deze spreker is hier echter vooral sprake van een politieke handigheid, die enkel dient om het imago wat op te poetsen. Als de houtsnip niet langer jaagbaar wordt, dan kan men even gemakkelijk alle bedreigde vogelsoorten die in de lijst voorkomen weglaten. Zover schijnt de Commissie echter niet te willen gaan.

Een volgende spreker zegt dat de houtsnip geen bedreigde vogelsoort is. Het is echter een trekvogel die in onze gewesten niet veel voorkomt, en dan nog maar in enkele streken. Omdat het geen bedreigde soort is, moet de houtsnip kunnen gejaagd worden.

Een lid vraagt wat de motivering van dit amendement is.

Een ander lid, dat niet bij de ondertekenaars van het amendement hoort, stelt dat elke vogelsoort die uit de lijst van jaagbaar wild wordt geschrapt, een vooruitgang betekent.

Een laatste spreker stelt vast dat in deze discussie twee tegenstrijdige belangen spelen. Enerzijds geldt de houtsnip als een symbool voor de natuurbeschermers. Voor de jagers daarentegen is de houtsnip interessant omdat het schieten van zulke vogel een bewijs van kundigheid is.

Het amendement wordt uiteindelijk aangenomen met 6 stemmen voor en 3 tegen.

Het artikel wordt in zijn definitieve vorm aangenomen met eenparigheid van stemmen.

Artikel 4

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over het openen en sluiten van de jacht. Dit was artikel 1 van de Jachtwet.

Een lid stelt voor dat hier expliciet zou worden verwezen naar de internationale verdragen en conventies. De jacht kan enkel worden geopend verklaard als met de internationale regelgeving wordt rekening gehouden. Dit houdt ook in dat de internationale regelgeving decretaal wordt bekrachtigd. De werkgroep stemt met dit voorstel in.

De vraag wordt gesteld of de bepaling in het eerste lid voor elk jaar geldt. De vermelding „elk jaar” blijft behouden.

Wat betreft de bekendmaking van de besluiten van opening en sluiting van de jacht, wordt de termijn op dertig dagen gebracht. Men is van oordeel dat de oorspronkelijke acht dagen te weinig tijd is.

2. COMMISSIE

De heer Taelman c.s. en mevrouw Kestelijn-Sierens dienen elk een amendement in waarbij de verwijzing naar de internationale verdragen en conventies in dit artikel wegvalt (stuk 481 — nr. 4). Dit amendement bepaalt ook dat voor de jachtopeningsbesluiten het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad moet worden ingewonnen. Ook moeten de openingsbesluiten gepubliceerd worden in het Belgisch Staatsblad. Een amendement van de heer Verberckmoes heeft dezelfde strekking (stuk 481 — nr. 4).

Over het voorstel om de verwijzing naar de internationale verdragen in dit artikel weg te laten is er weinig discussie. Er wordt gesteld dat artikel 38, waarin de internationale verdragen en conventies worden opgesomd een voldoende garantie is dat in het decreet met de internationale regelgeving wordt rekening gehouden.

Een lid merkt op dat het inwinnen van adviezen over het algemeen een zware procedure in gang zet. Hij is er niet voor gewonnen dit elk jaar te doen. De adviesprocedure moet slechts worden gestart wanneer er zich een verandering in het openingsbesluit opdringt.

Een ander lid merkt op dat de Gemeenschapsminister moet kunnen gebruik maken van wetenschappelijke studies bij het opstellen van het openingsbesluit. Er moet op wetenschappelijke wijze worden vastgesteld welke soorten er gedurende een bepaalde tijd jaagbaar zullen zijn.

De Gemeenschapsminister zegt dat zulke wetenschappelijke studies zeer langdurig zijn. Hij is er ook geen voorstander van dat jaarlijks advies zou worden ingewonnen bij de Vlaamse Hoge Jachtraad. Dit zou niet nuttig zijn en bovendien de procedure verzwaren. In Wallonië is er slechts om de vijf jaar een advies nodig. Deze regeling zou ook in het Vlaamse Gewest kunnen worden ingevoerd.

De heer Daems dient hierop een bijkomend amendement in, waarin wordt gesteld dat de opening en de sluiting van de jacht door de Vlaamse Executieve minstens vijfjaarlijks wordt bepaald (stuk 481- nr. 4). Dit houdt in dat indien nodig er een kortere termijn kan gelden.

Enkele leden merken op dat hier ook het natuurbehoud betrokken partij is. Daarom is ook het advies van de Vlaamse Hoge Raad voor het Natuurbehoud nodig.

Daarnaast zou ook de Vlaamse kamer van de Nationale Landbouwwraad inspraak moeten hebben. De landbouw is eveneens betrokken partij omdat de oogstwerkzaamheden van belang zijn bij het openen van de jacht.

De amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens en de heer Taelman c.s. stellen ook voor dat de openingsbesluiten zouden gelden voor het gehele gewest of voor gedeelten van het Gewest, in plaats van voor provincies of gedeelten van provincies, zoals het nu het geval is.

De Gemeenschapsminister zegt dat de oude regeling te maken heeft met het toezicht dat provinciaal georganiseerd is. Hij is er evenwel mee akkoord dat de openingsbesluiten voortaan zouden gelden voor het gewest of een gedeelte ervan.

Een amendement van de heer Daems C.S. brengt de ideeën die uit de discussie zijn voortgekomen samen in een gezamenlijk amendement, dat het artikel vervangt door de volgende tekst :

„De Vlaamse Executieve bepaalt minstens vijfjaarlijks, na advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad, de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud en de Vlaamse Kamer van de Nationale Landbouwwraad, voor het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest, voor elke categorie, soort, type of geslacht van wild en voor elke jachtwijze de data van de opening en van de sluiting van de jacht.

De besluiten betreffende de opening en de sluiting van de jacht worden ten minste dertig dagen voor de op grond van het eerste lid bepaalde datum bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.”

Dit amendement wordt eenparig aangenomen. De andere amendementen worden door de indieners ingetrokken.

Met de aanneming van het amendement wordt ook tegemoet gekomen aan de opmerking van de Raad van Staat aangaande de verwijzing naar de internationale verdragen en conventies (stuk 481 — nr. 8).

Bij een tweede lezing wordt opgemerkt dat de instelling die in het gangbare taalgebruik de Vlaamse Kamer van de Nationale Landbouwwraad wordt genoemd, niet onder die benaming bestaat. Hiervoor moet de volgende omschrijving worden gebruikt : „de in artikel 10, derde lid van het koninklijk besluit van 15 september 1924 tot inrichting van de officiële vertegenwoordiging van de landbouw, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 12 april 1977, bedoelde gewestelijke sectie van de Nationale Landbouwwraad”. Deze voorgestelde omschrijving wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eveneens eenparig aangenomen en luidt dan als volgt :

„De Vlaamse Executieve bepaalt minstens vijfjaarlijks, na advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad, de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud en de in artikel 10, derde lid van het koninklijk besluit van 15 september 1924 tot inrichting van de officiële vertegenwoordiging van de landbouw, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 12 april 1977, bedoelde gewestelijke sectie van de Nationale Landbouwwraad, voor het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest, voor elke categorie, soort, type of geslacht van wild en voor elke jachtwijze de data van de opening en van de sluiting van de jacht.

De besluiten betreffende de opening en de sluiting van de jacht worden ten minste dertig dagen voor de op grond van het eerste lid bepaalde datum bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.”

Artikel 5

1. WERKGROEP

Dit artikel was artikel 1ter van de Jachtwet. Het werd in de Jachtwet ingevoegd bij Besluit van de Executieve van 4 november 1987.

De bepalingen over het afschotplan in dit artikel worden inhoudelijk niet gewijzigd.

De terminologie „Gemeenschapsminister bevoegd voor de jacht” wordt vervangen door „Vlaamse Executieve”. Deze wijziging wordt ook verder in de tekst doorgevoerd.

2. COMMISSIE

Amendementen van de heer Taelman c.s. en van mevrouw Kestelijn-Sierens stellen voor om het afschotplan enkel verplicht te stellen voor het jagen van grof wild (stuk 481 — nr. 4). Hier is volgens hen ook een advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad nodig. Een amendement van de heer Verberckmoes wil hier ook het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad invoeren (stuk 481 — nr. 4).

Een amendement van de heer Timmermans c.s. stelt dat het afschotplan beperkt wordt tot het grof wild (stuk 481 — nr. 3). De Vlaamse Executieve kan echter beslissen dat de jacht op andere wildsoorten afhankelijk wordt gesteld van een afschotplan.

De Commissie is van oordeel dat het wenselijk is dat voor elke diersoort een afschotplan kan worden voorzien. Voor de jacht op grof wild moet het afschotplan verplicht zijn.

Een lid is van oordeel dat het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad hier niet nodig is. Het gaat hier om het afschotplan van één jager, dus over een individueel geval. Het is niet de bedoeling dat de Vlaamse Executieve een globaal afschotplan zou opstellen voor het gehele Gewest.

Deze visie wordt door de Gemeenschapsminister bevestigd. Het afschotplan geldt voor de jager en per jachtterrein. Het kan ook gelden voor een beheerseenheid. Hij stelt voor dit duidelijk in het artikel op te nemen. De Commissie kan zich hiermee akkoord verklaren.

Een lid vraagt wat de omschrijving „een namens haar goedgekeurd afschotplan” betekent.

De Gemeenschapsminister verklaart dat het goedkeuren van een afschotplan kan worden gedelegeerd naar de administratie.

Een lid merkt op dat het derde lid over het vervoer en de handel van wild waarvoor een afschotplan gesteld is, in feite niet hier thuishoort, maar in artikel 29. Ook dit kan de goedkeuring van de Commissie wegdragen.

Een amendement van de heer Aerts c.s. vat de discussie samen (stuk 481 — nr. 4). Het luidt als volgt en vervangt het volledige artikel :

„De Vlaamse Executieve kan het jagen op de door haar aan te duiden wildsoorten per beheerseenheid zoals bedoeld in artikel 12 of per jachtterrein, afhankelijk stellen van het bezit van een door of namens haar, goedgekeurd afschotplan. Voor het jagen op grof wild is een afschotplan verplicht.

Zij bepaalt de inhoud, de vorm en de voorwaarden van toekenning of weigering van het afschotplan, evenals de maatregelen vereist voor het toezicht op de naleving van het goedgekeurde afschotplan.

Elke overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank.”

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het amendement van de heer Verberckmoes wordt verworpen met 8 stemmen tegen bij 2 onthoudingen.

Het gewijzigde artikel wordt vervolgens eenparig aangenomen.

Artikel 6

1. WERKGROEP

Dit artikel stemt overeen met artikel 2 van de Jachtwet en handelt over de jachttijden.

Volgens een lid moet het duidelijk zijn dat onder „wild” de in artikel 3 opgesomde diersoorten wordt verstaan. Ook de term „eendenjacht” dient nader te worden gespecificeerd. Zoals het hier wordt bepaald, gaat het blijkbaar om jacht op alle eendesoorten. Het lid stelt voor de term „eendenjacht” nader te omschrijven als „de jacht op door haar Å=de Vlaamse Executieve³ bepaalde eendesoorten”. Dit voorstel wordt aangenomen.

Door het kabinet van leefmilieu wordt een wijziging van de bepalingen met betrekking tot de loerjacht op eenden voorgesteld. Enkele leden merken op dat hetgeen wordt voorgesteld een verstrenging van de bepalingen in de Jachtwet betekend. De bestaande wetgeving laat toe dat er loerjacht is gedurende de gehele nacht. Hier wordt voorgesteld de loerjacht te beperken tot een half uur voor en een half uur na zonsondergang. Dit voorstel wordt aangenomen.

Het voorstel van een lid om in het derde lid op de eerste regel het woord „evenwel” te vervangen door „eveneens”, wordt niet aangenomen.

2. COMMISSIE

Een amendement van de heren Dierickx en Janzegers stelt voor het tweede, derde en vierde lid van het artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 2). Hierdoor zou de loerjacht na zonsondergang worden afgeschaft. De indieners argumenteren dit door te stellen dat de loerjacht onveilig en onrendabel is. De kans op vergissingen is groot. Bovendien zorgt dit voor geluidsoverlast.

Dit amendement wordt verworpen met 8 stemmen tegen bij 1 onthouding.

Een amendement van de heer Taelman c.s. stelt voor dat de jacht op grof wild in het kader van een afschotplan, op advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad, door de Executieve kan worden toegestaan van een uur voor de officiële zonsopgang tot een uur na de officiële zonsondergang (stuk 481 — nr. 4). Volgens dit amendement kan ook de eendenjacht een uur voor zonsopgang en een uur na zonsondergang worden toegestaan na een advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad. Tenslotte wordt voorgesteld het laatste lid weg te laten.

Een amendement van mevrouw Kestelijn-Sierens wijzigt het tweede lid : na advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad kan het jagen van wild in het kader van een afschotplan worden toegestaan door de Executieve een uur voor de officiële zonsopgang tot een uur na de officiële zonsondergang (stuk 481 — nr. 4).

De Raad van State merkt in zijn advies op dat er geen wets-of verordeningbepaling bekend is waarbij een „officiële” zonsondergang of zonsopgang zou zijn vastgesteld (stuk 481 — nr. 8).

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat het officiële uur van zonsopgang en zonsondergang wordt vastge-

steld door het Koninklijk Meteorologisch Instituut van België. Ook in de BENELUX-overeenkomst wordt over het officiële uur van zonsopgang en zonsondergang gesproken.

In de verdere tekst van het decreet zal er telkens sprake moeten zijn van het officiële uur van zonsopgang en zonsondergang.

Een lid vraagt zich af waarom de mogelijkheid om bij nacht te jagen wordt beperkt tot een half uur voor zonsopgang en een half uur na zonsondergang. Nadat een schot is afgegaan, is het wild verjaagd en moet er tijd zijn dat het kan terugkeren.

De Gemeenschapsminister zegt dat de algemene regel is dat de jacht overdag gebeurt. In principe mag er 's nachts niet worden gejaagd. Voor grof wild en voor eendesoorten kunnen er beperkte afwijkingen worden voorzien. Wat de eendenjacht betreft is dit omdat eenden 's nachts wateroppervlakten opzoeken. Er wordt ook op gewezen dat de eendenjacht volgens artikel 2 van de oude Jachtwet gedurende de gehele nacht kon worden toegestaan. Hier wordt dus een beperking ingevoerd. Op dit ogenblik wordt de jacht na zonsondergang en voor zonsopgang enkel toegestaan voor de jacht op grof wild, op bepaalde eendesoorten, op de houtduif en op het konijn. Artikel 4 van de Benelux-overeenkomst stelt dat de jacht toegelaten kan zijn een uur na de officiële zonsondergang en een uur voor de officiële zonsopgang. Het is wenselijk dezelfde regeling in het decreet op te nemen. Het vierde lid van het artikel, over de toelating van de jacht op bepaalde eendesoorten kan eventueel worden weggelaten. Het jachtopeningsbesluit bepaalt immers voor elke soort wanneer de jacht toegelaten is.

De amendementen van de heer Taelman C.S. en van mevrouw Kestelijn-Sierens worden na deze verduidelijkingen ingetrokken.

De heer Daems C.S. dient hierbij een amendement in waarin wordt bepaald dat de jacht door de Executieve kan worden toegestaan een uur voor zonsopgang en een uur na zonsondergang (stuk 481 — nr. 4). Dit geldt zowel voor de jacht in het kader van een afschotplan als voor de jacht op bepaalde eendesoorten. Ook wordt voorgesteld het vierde lid weg te laten.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Met de weglating van het vierde lid wordt ook voldaan aan het advies van de Raad van State, waarin vragen werden gesteld naar de opportuniteit van de bepalingen in dit lid (stuk 481 — nr. 8).

Een lid vraagt naar de betekenis van de gebieden die in het derde lid worden vernoemd.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat bepaalde gebieden bij internationale conventie zijn aangeduid als rust- en broedgebieden van trekvogels. Hier is de jacht absoluut verboden. Het spreekt voor zichzelf dat ook de Vlaamse Executieve niet kan ingaan tegen deze internationale verdragen. In deze gebieden kan de loerjacht dan ook nooit worden toegelaten.

De Raad van State merkte hierbij op dat in dit lid de woorden „buiten de gebieden die op grond van de internationale verdragen vermeld in artikel 39 van dit decreet en van de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten, werden aangewezen” moeten worden weggelaten, omdat het Vlaams Gewest hoe dan ook gehouden is de internationale verdragen en conventies toe te passen (stuk 481 —

nr. 8). De Gemeenschapsminister antwoordt dat deze bepaling op zijn plaats is, omdat dit precies een uitvoering betekent voor het Vlaams Gewest van een internationaal verdrag.

Een amendement van de heer Verberckmoes, dat het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad in deze aangelegenheid wil invoeren (stuk 481 — nr. 4), wordt verworpen met 8 stemmen tegen bij 2 onthoudingen.

Bij wijze van technische correctie wordt in het derde lid de zinsnede „in aan te wijzen provincies of gedeelten van provincies” vervangen door de zinsnede „in het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest”. Deze wijziging is naar analogie met een gelijkaardige wijziging in artikel 4.

Het gewijzigde artikel wordt tenslotte eenparig aangenomen. De gewijzigde tekst luidt als volgt :

„Het is verboden op straffe van een geldboete van honderd frank, te jagen tussen de officiële zonsondergang en de officiële zonsopgang.

De Vlaamse Executieve kan echter het schieten van wild in het kader van een door of namens haar goedgekeurd afschotplan toestaan van één uur voor de officiële zonsopgang tot één uur na de officiële zonsondergang.

De Vlaamse Executieve kan evenwel in het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest de jacht op door haar bepaalde eendesoorren één uur na de officiële zonsondergang en één uur voor de officiële zonsopgang toestaan buiten de gebieden die, op grond van de internationale verdragen vermeld in artikel 38 van dit decreet en van de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten, werden aangewezen.”

Artikel 7

1. WERKGROEP

Dit artikel was het artikel 4 van de Jachtwet. Het bepaalt het verbod te jagen op andermans grond en legt de verplichting op om een plan van het jachtterrein in te dienen bij de arrondissementscommissaris.

In het eerste lid moet worden voorzien dat de eigenaar een geschreven overeenkomst kan vragen als bewijs dat de jager op het bewuste terrein mag jagen.

Er is ook discussie over het plan van de jachtterreinen dat moet worden ingediend bij de arrondissementscommissaris.

Dit authentieke document moet in drie exemplaren worden opgemaakt : voor de arrondissementscommissaris, voor de jager en voor de houtvester. Door de ambtenaar van waters en bossen moet een kopie van het document ter beschikking kunnen worden gesteld van geïnteresseerde derden.

Een lid merkt op dat de inschakeling van de arrondissementscommissaris een centralistisch effect heeft. De Brabantse arrondissementscommissarissen zijn gevestigd in Brussel. Voor formaliteiten in verband met het jachtverlof, dient er telkens een verplaatsing naar de hoofdstad te gebeuren. Hij pleit er voor dat de procedures zoveel mogelijk zouden worden gedecentraliseerd. Het lid pleit alleszins voor een gedecentraliseerde mogelijkheid tot consultatie van de jachtplannen.

Een ander lid stelt dat het moeilijk is de in dit artikel omschreven taken toe te vertrouwen aan de gemeenten, om-

dat er heel wat jachtterreinen zijn die zich over meer dan één gemeente uitstrekken. Ook het voorstel van wijziging in artikel 3 van het voorstel van decreet van mevrouw Tyberghien-Vandenbussche, dat de verplichting wil invoeren om het plan ook bij de gemeente in te dienen, is daarom volgens hem niet aanvaardbaar. Het zou bovendien ook te veel administratieve rompslomp met zich meebrengen.

Dezelfde spreker opteert voor een gecentraliseerde dienst voor de jacht in de provincies. Er zou een provinciale dienst voor jachtzaken moeten bestaan, die de jachtplannen eventueel kan doorspelen naar de arrondissementen.

Vanuit het kabinet van leefmilieu wordt voorgesteld om het derde lid van het artikel aan te vullen met de bepaling „(... jachtterrein) met aanduiding van de percelen binnen dewelke hij geen jachtrecht heeft”. Deze aanvulling drong zich op.

Tevens wordt voorgesteld om ook het vierde lid aan te passen. Naast de arrondissementscommissaris moet ook een ambtenaar van de administratie van leefmilieu in de procedure worden ingeschakeld.

Een lid stelt ten slotte voor de strafbepalingen uit dit artikel in een afzonderlijk artikel samen te brengen. Er wordt hierbij opgemerkt dat zulke werkwijze door de Raad van State wordt afgewezen. Volgens de Raad van State moeten de strafbepalingen bij de desbetreffende artikelen staan.

2. COMMISSIE

De heer Timmermans c.s. dient een amendement in met een dubbele draagwijdte (stuk 481 nr. 3) : de toestemming om te jagen op andermans grond met door de eigenaar of zijn rechthebbende schriftelijk worden gegeven ; bij het plan dat de jager van zijn jachtterrein indient moeten de stukken worden gevoegd waaruit het jachtrecht op de aangeduide percelen blij kt.

De Gemeenschapsminister st¹ dat er met het bestaande stelsel, waarbij mondelinge overeenkomsten veelvuldig voorkomen, heel wat problemen zijn. Een mondelinge overeenkomst gaat meestal van vader op zoon over. Bij overlijden zijn de erfgenamen gebonden door de bestaande overeenkomst. Schriftelijke overeenkomsten zullen de zaken alleszins verduidelijken. Dit verplicht stellen kan een verbetering zijn tegenover de bestaande jachtwet. Wel moet er een overgangperiode zijn, waarbinnen de bestaande mondelinge overeenkomsten geleidelijk worden omgezet in schriftelijke overeenkomsten. Dit zou bij de overgangsbepalingen moeten worden voorzien.

Een lid is van oordeel dat schriftelijke overeenkomsten alleen maar aanleiding kunnen geven tot administratieve rompslomp.

De heer Verberckmoes dient een subamendement in dat er toe strekt het woord „schriftelijke” te vervangen ‘door het woord „exclusieve” (stuk 481 — nr. 7). Volgens de indiener zijn schriftelijke toestemmingen inderdaad verkieslijk. Hier wordt gesteld dat de toestemming slechts exclusief moet zijn, wat reeds een verbetering is tegenover de huidige toestand, waarbij dikwijls meerdere contracten met verschillende jagers zijn afgesloten.

Wat het tweede gedeelte van het amendement van de heer Timmermans c.s. betreft, merken enkele leden op dat deze bepaling aanleiding kan geven tot een onoverzichtelijke papierberg. In de praktijk zal dit zeer moeilijk uit te voeren zijn.

Het amendement van de heer Verberckmoes wordt door de indiener ingetrokken.

De heer Timmermans trekt hierop het tweede gedeelte van zijn amendement in. Het eerste gedeelte van het amendement wordt aangenomen met 7 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Een amendement van de heer Verberckmoes wil het eerste lid van dit artikel weglaten, zodat de tekst van de oude jachtwet behouden blijft (stuk 481 — nr. 4). Door het aannemen van het amendement van de heer Timmermans, is dit amendement zonder voorwerp geworden en ingetrokken.

Verder is er discussie over de rol van de arrondissementscommissaris. Een amendement van de heer Taelman c.s. stelt voor in de plaats van de arrondissementscommissaris de door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaar de taak van het registreren van de jachtterreinen toe te wijzen (stuk 481 — nr. 4). Dit is volgens de indieners noodzakelijk omdat het niet zeker is dat de functie van arrondissementscommissaris in de toekomst nog zal bestaan.

De Gemeenschapsminister verduidelijkt de procedure van het indienen van de plannen van de jachtterreinen. Dit moet gebeuren in drie exemplaren. De authentieke akte wordt door de arrondissementscommissaris bewaard, er is daarnaast een exemplaar voor de jager en voor de ambtenaar van het bosbeheer. Er wordt nu voorgesteld dat de authentieke akte door de ambtenaar aan derden ter inzage kan worden voorgelegd. Dit kan door andere ambtenaren gebeuren. Het administratief onderzoek, waarover het in het laatste lid van het artikel gaat, kan enkel door de arrondissementscommissaris, als bewaarder van de authentieke akte gebeuren.

De Commissie is het er over eens dat moet voorzien worden dat de functie van arrondissementscommissaris in de toekomst kan worden afgeschaft. De heer Daems c.s. dient daarop een amendement in, waarbij in het derde en zesde lid na het woord „arrondissementscommissaris” de woorden „of de door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaar” wordt toegevoegd.

Het amendement van de heer Taelman c.s. wordt hierop ingetrokken. Het amendement van de heer Daems wordt eenparig aangenomen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eveneens eenparig aangenomen. Het wordt dan als volgt gelezen :

„Het is verboden te eniger tijd en op enigerlei wijze te jagen op andermans grond zonder schriftelijke toestemming van de eigenaar of zijn rechthebbende, op straffe van een geldboete van vijftig frank, onverminderd schadevergoeding indien daartoe reden bestaat.

De geldboete wordt verhoogd tot honderd frank wanneer de grond met muren of hagen afgesloten is.

Op straffe van een geldboete van vijftig frank is elke houder van het jachtrecht die op welke wijze ook van zijn recht gebruik maakt, verplicht een door hem opgemaakt plan van zijn jachtterrein met aanduiding van de percelen waarbinnen hij geen jachtrecht heeft, in te dienen bij de arrondissementscommissaris of de door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaar, in wiens ambtsgebied het jachtterrein of het grootste gedeelte ervan is gelegen.

Het plan wordt door die ambtenaar en door andere door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaren ter inzage gehouden.

De Vlaamse Executieve bepaalt de vorm, het tijdstip en de wijze waarop deze plannen worden neergelegd bij de in het derde lid aangewezen ambtenaar en de bijkomende infor-

matie die moet worden verstrekt. Met een geldboete van vijftig frank wordt eveneens bestraft, de houder van het jachtrecht die een plan heeft neergelegd dat de toestand van zijn jachtterrein niet juist weergeeft en die, op verzoek van de arrondissementscommissaris of van de door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaar, binnen de gestelde termijn geen juiste gegevens neerlegt, en de houder van het jachtrecht die aan deze ambtenaar de voorgeschreven informatie niet mededeelt.”

Er wordt bij een tweede lezing echter geoordeeld dat het verplicht stellen van een schriftelijke toestemming van de eigenaar waarschijnlijk niet realistisch is. Vele eigenaars zijn niet zinnens om zulke toestemming op papier te zetten. Het samenstellen van voldoende grote jachtterreinen kan met deze bepaling zeer worden bemoeilijkt. Ook wordt er op gewezen dat in de pachtwetgeving zulke schriftelijke toestemming ook niet verplicht wordt gesteld.

Een amendement van de heer Beerden C.S., ondertekend door de vier fracties, vervangt „schriftelijke” toestemming door „uitdrukkelijke” toestemming (stuk 481 — nr. 7). Ook wordt aan het eerste lid toegevoegd dat in geval van betwisting inzake het jachtrecht op hetzelfde perceel, degene die een schriftelijk akkoord van de eigenaar kan voorleggen het jachtrecht heeft.

Een lid vraagt wat precies met „uitdrukkelijke toestemming” wordt bedoeld. Volgens hem is deze terminologie erg vaag en betwistbaar.

Er wordt door de Gemeenschapsminister geantwoord dat de geldende praktijk is dat stilzwijgende toestemming om op een bepaald perceel te jagen dikwijls van vader op zoon overgaat. Een toestemming die lang geleden gegeven is, blijft tot nader order doorlopen. Dit soort toestemming is niet uitdrukkelijk gegeven. Het geeft dan ook aanleiding tot heel wat moeilijkheden en betwistingen voor de rechtbank. Als nu bepaald wordt dat de toestemming uitdrukkelijk dient te worden gegeven, betekent dit onder andere dat oude stilzwijgende toestemmingen moeten worden bevestigd door de nieuwe eigenaar. Dit zou een hele vooruitgang betekenen.

Een voorbeeld van uitdrukkelijke toestemming is wanneer de eigenaar tegenover een verbalisant bevestigt dat een jager op zijn perceel mag jagen. Dit kan mondeling en hoeft niet schriftelijk te gebeuren.

Het is eveneens duidelijk dat de uitdrukkelijke toestemming van de eigenaar duidelijkheid moet zijn voor wat betreft de terreinen op dewelke mag worden gejaagd, voor wat betreft de personen die mogen jagen, voor wat betreft de prijs van het jachtrecht, voor wat betreft de dieren die mogen worden gejaagd en voor wat betreft de duur van het jachtrecht.

Omdat er bij een mondelinge toestemming problemen kunnen blijven bestaan op het gebied van het bewijs, moet de voorkeur worden gegeven aan geschreven overeenkomsten.

Er moet hier nog worden opgemerkt dat de Raad van State in zijn advies de voorkeur geeft aan de schriftelijke toestemming (stuk 481 — nr. 8).

Er wordt over de twee delen van het amendement afzonderlijk gestemd. Het eerste gedeelte, waarin het woord „schriftelijk” wordt vervangen door het woord „uitdrukkelijk”, wordt aangenomen met 8 stemmen voor en 1 stem tegen. Het tweede gedeelte dat de hoger geciteerde zin toevoegt aan het eerste lid, wordt eenparig aangenomen. Het nieuwe eerste lid luidt dan als volgt :

„Het is verboden te eniger tijd en op enigerlei wijze te jagen op andermans grond zonder uitdrukkelijke toestemming van de eigenaar of zijn rechthebbende, op straffe van een geldboete van vijftig frank, onverminderd schadevergoeding indien daartoe reden bestaat. In geval van betwisting inzake het jachtrecht op hetzelfde perceel heeft hij die een schriftelijk akkoord van de eigenaar kan voorleggen het jachtrecht. ”

Het aldus gewijzigde artikel wordt ten slotte aangenomen met eenparigheid van stemmen.

Artikel 8

1. WERKGROEP

Dit artikel, dat het oude artikel 2bis van de Jachtwet is, geeft bepalingen in verband met de grootte van de jachtterreinen.

Er wordt geoordeeld dat de verwijzing naar de natuurlijke, scheidingslijn Samber-Maas in § 1 niet meer nodig is, gezien dit decreet enkel voor het Vlaamse Gewest geldt.

In § 2 wordt de expliciete verwijzing naar het Vlaamse Gewest bij de bepaling van de minimum aaneengesloten wateroppervlakte tot drie hectare eveneens weggelaten.

Een lid is van oordeel dat die aaneengesloten wateroppervlakte van drie hectare, waar de jacht op waterwild is toegestaan, zich moet bevinden binnen een jachtterrein van tenminste vijftientig hectare. Een amendement in deze zin wordt aangekondigd, omdat de werkgroep dit voorstel niet aanneemt.

2. COMMISSIE

Bij dit artikel wordt er voornamelijk over twee zaken gediscussieerd : de grootte van de jachtterreinen en de afstandsregels in relatie tot de wapens die bij de jacht worden gebruikt.

Wat de grootte van de jachtterreinen betreft, is de Commissie het er over eens dat 25 hectare een te beperkte oppervlakte is. Om verschillende redenen is het nodig grotere jachtterreinen te voorzien.

Voor een goed wildbeheer zijn jachtterreinen van minstens 40 hectare nodig. De bedoeling van grotere jachtgebieden is dat niet de volledige oppervlakte bejaagd zou worden. Er moeten ook rustgebieden voor het wild kunnen zijn. Een lid merkt op dat het uitbreiden van de verplichte oppervlakte van de jachtterreinen misschien problemen kan stellen voor de kleine jagers. Er moet aan hen de kans worden gegeven om zich in wildbeheerseenheden te groeperen, zodat gezamenlijk tot grotere terreinen kan worden gekomen. Daarom wordt voorgesteld deze bepaling niet onmiddellijk van kracht te laten worden, maar een overgangsperiode in acht te nemen, waarin de vorming van wildbeheerseenheden kan ontstaan.

Wat de uitbreiding van de oppervlakte betreft, zijn er twee voorstellen : amendementen van de heren Dierickx en Janzegers (stuk 481 — nr. 2), Taelman c.s (stuk 481-nr. 4), mevrouw Kestelijn-Sierens (stuk 481 — nr. 4) en de heer Verberckmoes (stuk 481 — nr. 4) stellen voor de jachtterreinen uit te breiden tot 50 hectare. Het amendement van de heer Timmermans c.s. stelt 40 hectare voor (stuk 481 — nr. 4).

Het gedeelte van het amendement van de heer Timmermans over de oppervlakte van de jachtterreinen wordt ten-

slotte eenparig aangenomen. Het amendement van de heer Verberckmoes wordt verworpen met 1 stem voor en 7 stemmen tegen.

De amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens en de heer Taelman C.S., waarin ook nog bepaald werd dat het woord, autoweg vervangen wordt door het woord Autosnelweg, worden beide ingetrokken, nadat is verduidelijkt dat „autoweg” de juiste term is. Met autoweg wordt hier de in de wegcode bedoelde „autosnelweg” bedoeld.

Er wordt verder afgesproken op het einde van het decreet een overgangsbepaling in te lassen, waarbij de oppervlakte van minimum 40 hectare voor de jachtterreinen pas wordt ingevoerd vanaf 1997.

Vervolgens is er een discussie over de jachtwapens. Om afstandsregels te bepalen is het namelijk nodig te weten met welke tuigen mag gejaagd worden.

De Gemeenschapsminister stelt dat het hier om de normale jachtwapens gaat, dus om vuurwapens. Daarnaast zijn er de tuigen die door de wet worden aangewezen. Dat zijn hoe dan ook schiettuigen. Hierbij kunnen eventueel bogen en kruisbogen horen, mocht dit toegelaten zijn.

Een lid vraagt hoever een jachtgeweer draagt ?

De volgende technische uitleg wordt gegeven :

Met hagel is de maximum afstand om iets te treffen 50 meter. Over het algemeen bedraagt de trefafstand echter slechts 30 à 35 meter. Hagel draagt nog ongeveer 300 meter ver. Kogels daarentegen dragen veel verder. Een .22 long rifle draagt 1800 meter en men kan iets treffen tot voorbij de 1000 meter. Op dit ogenblik mag er niet met een .22 long rifle worden gejaagd. Er wordt ook op gewezen dat de grootste draagwijdte voor vuurwapens wordt bereikt bij een schot onder een hoek van 30 graden. Meestal echter schiet men naar de grond.

Een lid vraagt of de bestaande afstandregels wel veilig zijn.

Hierop wordt geantwoord dat dit voor de jacht met hagel zeker het geval is. Er wordt ook op gewezen dat in artikel 16, § 1 van het jachtopeningsbesluit van 22 mei 1991 bepaald wordt dat het verboden is te schieten in de richting van woningen, binnen de 150 meter.

Een lid stelt dat het amendement van de heer Timmermans C.S. op dit vlak een verstrenging betekent. Er wordt voorgesteld dat het verboden is te jagen met het geweer op minder dan 250 meter van woningen.

De Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat dan zeer grote oppervlakten in het Vlaamse Gewest niet langer bejaagbaar kunnen zijn. De 150 meter regel uit het jachtopeningsbesluit is wel realistisch en kan misschien in het decreet worden opgenomen.

Een lid stelt dat ook het aspect rust moet worden onder ogen genomen. Alleen daarom al zou niet te dicht in de buurt van woningen mogen worden gejaagd.

Het nog niet gestemde gedeelte van het amendement van de heer Timmermans wordt vervolgens ter stemming gelegd en verworpen met 2 stemmen voor en 7 stemmen tegen.

Een amendement dat de regel uit het jachtopeningsbesluit, die bepaalt dat er niet mag geschoten worden in de richting van woonhuizen en gebouwen op minder dan 150 meter, in het decreet invoegt wordt voorgesteld door de heer Beerden C.S. (stuk 481 — nr. 7).

Dit amendement wordt aangenomen met 9 stemmen voor en 1 tegen.

De heer Cuyvers c.s. dient een amendement in dat er toe strekt „de jacht met het geweer” telkens te vervangen door „het jagen” (stuk 481 — nr. 4). De indiener stelt dat dit artikel voor alle vormen van jacht geldt, dus ook voor jacht met kruisboog, slingers of boog. Het is vooral de bedoeling deze jachtvormen onmogelijk te maken, omdat ze geen uitstaans hebben met de normale jacht die als „oogsten uit de natuur” moet worden beschouwd.

Dit amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor en 6 stemmen tegen.

Een tekstcorrectie dringt zich op in het tweede lid van deze paragraaf : hier wordt bepaald dat terreinen die doorsneden worden door een openbare of privé-weg of door een niet bevaarbare waterloop of een spoorweg als aaneengesloten terreinen worden beschouwd. Het is duidelijk dat hier moet staan dat deze terreinen „ook” als aaneengesloten moeten worden beschouwd.

Er wordt door de Gemeenschapsminister een probleem gesignaleerd bij het bepalen van welke als niet aaneengesloten percelen kunnen worden beschouwd. De bestaande tekst zegt :

„Niet als aaneengesloten worden echter beschouwd, de terreinen :

1° die hetzij door een autoweg, hetzij door een bevaarbare waterloop, hetzij door een spoorweg met een breedte, bermen inbegrepen, van meer dan vijftig meter, worden doorsneden ;

2° die verbonden zijn door delen waarin omwille van hun afmetingen geen cirkel met een straal van ten minste vijftientwintig meter kan worden getrokken.”

Deze bepaling, die essentieel is voor het samenstellen van jachtgebieden is aanleiding geweest van een langdurig juridisch dispuut, dat uiteindelijk werd beslecht met een arrest van het hof van Cassatie van 10 juni 1980.

Samengevat komt de conclusie van het Hof van Cassatie hier op neer dat uit de jachtwet niet kan worden afgeleid dat alleen maar de drie omstandigheden vermeld in punt 1° en geen andere, zoals de aanwezigheid van woningen, oorzaak kunnen zijn van het verbreken van het aaneengesloten karakter van het terrein of van de beperking van de oppervlakte ervan. Volgens het hof van Cassatie kunnen dus ook huizenrijen het aaneengesloten karakter van jachtterreinen verbreken, zelfs al zijn de voorwaarden in punt 2° vervuld. Dit probleem kan worden opgelost door in de eerste zin tussen de woorden „echter” en „beschouwd” het woord „alleen” in te voegen. Daarmee wordt dan klaar en duidelijk gesteld dat alleen een autoweg, een bevaarbare waterloop of een spoorweg, met een breedte van meer dan vijftig meter het aaneengesloten karakter van het jachtterrein ongedaan maken, onafgezien van wat in punt 2° wordt bepaald.

De heer Beerden c.s. dient een amendement in deze zin in (stuk 481 — nr. 7).

Een lid stelt echter dat met zulke tekstwijziging belangrijke rechtspraak van het Hof van Cassatie wordt ongedaan gemaakt. Hij is van oordeel dat het Hof hier niet lichtvaardig heeft beslist, maar duidelijk ook naar de geest van de wet heeft gekeken, namelijk dat de jacht veilig moet kunnen gebeuren, op voldoende afstand van huizen en dergelijke.

Een ander lid wijst er dan weer op dat werd beslist de minimum-oppervlakte van de jachtterreinen uit te breiden. Dit zal bemoeilijkt worden, als de voorgestelde tekstwijziging niet wordt aangenomen.

Een volgende spreker zegt dat het verbod te schieten in de richting van woningen en gebouwen op minder dan 150 meter afstand, dat bij amendement is ingevoegd een bijkomende garantie biedt.

De Gemeenschapsminister merkt nog op dat indien dit amendement niet wordt aangenomen, het voor de provincie Oost-Vlaanderen onmogelijk zal worden om nog te jagen, omdat er geen terreinen van 40 hectare zullen kunnen worden gevormd, ingevolge het arrest van het Hof van Cassatie.

Het amendement wordt ten slotte aangenomen met 11 stemmen voor en 1 tegen.

Een lid merkt tenslotte nog op dat er zich een probleem kan voordoen bij kleine enclaves, die volledig door grote jachtterreinen zijn ingesloten. Dikwijls worden eigenaars van zulke gronden onder druk gezet door grootgrondbezitters om het jachtrecht op hun grond voor een lage prijs af te staan. In zulke gevallen staan twee ongelijke partijen tegenover elkaar, waarbij de zwakke partij meestal benadeeld wordt. Het zou volgens dit lid niet onnuttig zijn, mocht worden bepaald dat voor het jachtrecht op deze enclaves de gemiddelde prijs moet worden betaald. Het lid stelt dit probleem aan de orde omdat het volgens hem nu meer zal opduiken, nu is beslist de minimum-oppervlakte van de jachtterreinen uit te breiden tot veertig hectare.

Een ander lid antwoordt hierop dat deze problemen meestal door onderlinge overeenkomsten worden opgelost. Zulk een kleine eigenaar kan bijvoorbeeld tot een jachtgroep toetreden. Men mag hier echter geen verplichtingen opleggen. Vrijwillige overeenkomsten verdienen de voorkeur.

De Gemeenschapsminister is van oordeel dat wildbeheerseenheden hier een oplossing kunnen brengen. Men zou bij de voorwaarden voor de erkenning van wildbeheerseenheden kunnen opnemen dat een billijke prijs wordt betaald voor het jachtrecht op alle gronden die door de wildbeheersing worden bejaagd.

Een tweede gedeelte van het amendement van de heren Dierickx en Janzegers bepaald dat de jacht op waterwild slechts mag gebeuren op jachtterreinen van 40 hectare, waarbinnen er zich een minimum aaneengesloten wateroppervlakte van drie hectare bevindt. Hierdoor wordt de jacht op zeer kleine vijvertjes, beken of plassen, die niet op een jachtterrein met de minimum oppervlakte liggen, onmogelijk gemaakt.

Dit amendement wordt verworpen met 2 stemmen voor en 7 stemmen tegen.

De eerste paragraaf van het artikel luidt na de wijzigingen als volgt :

„§ 1. De jacht met het geweer is verboden op elk terrein waarvan de aaneengesloten oppervlakte minder bedraagt dan veertig hectare.

Voor de toepassing van het eerste lid worden ook als aaneengesloten terreinen beschouwd, waarop over geheel hun uitgestrektheid mag worden gejaagd, de jachtterreinen die doorsneden worden door een openbare of privé-weg, een niet bevaarbare waterloop of een spoorweg.

Niet als aaneengesloten worden echter alleen beschouwd, de terreinen :

1° die hetzij door een autoweg, hetzij door een bevaarbare waterloop, hetzij door een spoorweg met een breedte, bermen inbegrepen, van meer dan vijftig meter, worden doorsneden ;

2° die verbonden zijn door delen waarin omwille van hun afmetingen geen cirkel met een straal van ten minste vijftwintig meter kan worden getrokken.

De jacht met het geweer is eveneens verboden op elk gedeelte van een terrein, welke ook de oppervlakte van dit laatste zij, waarin omwille van zijn afmetingen geen cirkel met een straal van ten minste vijftwintig meter kan worden getrokken.

Het is verboden om minder dan honderdvijftig meter van woningen of gebouwen vuurwapens af te vuren in de richting van deze laatste.”

De tweede paragraaf wordt niet gewijzigd.

Over de derde paragraaf merkt de raad van State op dat het regelen van het opsporen, vaststellen en vervolgen van misdrijven de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat (stuk 481 — nr. 8). Bovendien is de regeling van de bestraffing onduidelijk omschreven, door de verwijzing naar verschillende artikelen.

De Commissie is van oordeel dat de Raad van State hier moet gevolgd worden, en dat er in deze paragraaf best een eenvormige strafmaat wordt bepaald van honderd frank tot tweehonderd frank en een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand.

De heer Beerden c.s. dient een amendement in dat de derde paragraaf als volgt wijzigt (stuk 481 — nr. 9) : „§ 3. De inbreuken op de bepalingen van dit artikel worden bestraft met een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank en met een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand”.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het gewijzigde artikel wordt eveneens eenparig aangenomen.

Artikel 9

1. WERKGROEP

Dit artikel over de jacht op de openbare weg, de spoorwegen en de spoorwegbermen, is het door de werkgroep ongewijzigde overgenomen artikel 3 van de Jachtwet.

2. COMMISSIE

Mevrouw Kestelijn-Sierens en de heer Taelman c.s. dienen een amendement met dezelfde strekking in (stuk 481 — nr. 4) : in het derde lid worden achter het woord „eigenaar” de woorden „of zijn rechthebbende” ingevoegd, dit naar analogie van de formulering in het tweede lid.

Deze amendementen en het artikel worden eenparig aangenomen.

Artikel 10

1. WERKGROEP

In dit artikel wordt het verbod om honden te laten jagen op andermans grond bepaald. Het is het vroegere artikel 5 van de Jachtwet.

Het voorstel van mevr. Tyberghien-Vandenbussche, verwoord in artikel 4 van haar voorstel van decreet, om in het eerste lid de woorden „of rondlopen” te vervangen door de woorden „of zonder noodzaak rondlopen”, wordt niet aangenomen door de werkgroep. Een lid is van oordeel dat deze wijziging de inhoud van het artikel op de helling zou zetten.

Een lid stelt dat in het tweede lid moet gesproken worden van „aangeschoten wild”. Honden kunnen slechts aangeschoten wild ophalen op andermans erf ; ze kunnen wild daar niet vervolgen.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat deze bepaling voorzien is om de zogenaamde „lange jacht” mogelijk te maken. Hierbij wordt wild opgejaagd door een meute honden, zoals bij de vossejacht. Deze jachtvorm wordt in Noord-Limburg bedreven.

Het artikel 5 van de Jachtwet wordt ongewijzigd overgenomen.

2. COMMISSIE

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens en van de heer Taelman C.S. strekken er toe om in het eerste lid na het woord „eigendom” de woorden „of het jachtrecht” in te voegen (stuk 481 — nr. 4). Dit wordt eenparig aangenomen.

Een amendement van de heren Dierickx en Janzegers heeft als strekking dat honden op andermans erf slechts aangeschoten wild kunnen achtervolgen en apporteren (stuk 481 — nr. 2).

Er wordt hiertegenover gesteld dat dit amendement de lange jacht onmogelijk zou maken. Bij deze jachtvorm wordt wild achtervolgd dat niet aangeschoten is.

De Commissie is het er over eens dat het achtervolgen van wild op andermans grond aan strengere regels moet worden onderworpen. Een amendement van de heer Beerden C.S. stelt dat honden op andermans grond slechts grof wild of ander wild dat respectievelijk opgejaagd of aangeschoten werd, mogen vervolgen (stuk 481 — nr. 5).

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het amendement van de heren Dierickx en Janzegers wordt door de indieners ingetrokken.

Een lid meent dat dit artikel zinvol is. In vele jachtgebieden zijn toeristische wandelpaden, waar mensen met hun hond gaan wandelen. Dikwijls wordt die niet aan de leiband gehouden. Het loslopen van honden moet strafbaar zijn. Een politiestraf is voldoende. Er moet hier geen wanbedrijf van worden gemaakt.

Toch merken enkele leden op dat de strafmaat in dit artikel erg laag is. Het is wenselijk dit op te trekken. Een amendement van de heer Beerden C.S. verhoogt de geldboete tot tien tot vijftientig frank (stuk 481 — nr. 5). Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Er dringt zich tenslotte nog een technische correctie op : in het tweede lid dient verwezen naar artikel 7 en niet naar het vorige artikel.

Het geamendeerde artikel wordt tenslotte eenparig aangenomen. Het luidt als volgt :

„Met een geldboete van tien frank tot vijftientig frank worden gestraft degenen die wetens en willens hun honden laten jagen of rondlopen op gronden waarvan het jachtrecht aan een ander toebehoort.

Het feit dat honden over andermans erf lopen bij het vervolgen van grof wild of ander wild dat op het eigendom of het jachtrecht van hun meester respectievelijk werd opgejaagd of aangeschoten, wordt geacht niet onder toepassing te vallen van dit artikel noch van artikel 7, behoudens de burgerlijke rechtsvordering in geval van **schade.**”

Artikel 11

1. WERKGROEP

Dit artikel over de jacht op haarwild rond de woning, is een overname van het laatste lid van artikel 6 van de Jachtwet, welk handelt over het verdelgingsrecht. Er werd geoordeeld dat deze bepaling in een afzonderlijk artikel thuishoort in het hoofdstuk over het jachtrecht en de jachtterreinen.

2. COMMISSIE

Amendementen van de heren Dierickx en Janzegers (stuk 481 — nr. 2) en van de heer Timmermans C.S. (stuk 481 — nr. 3) stellen voor om dit artikel weg te laten.

Een van de indieners stelt dat dit een anachronistische bepaling is die aanleiding kan geven tot allerlei misbruiken. Terreinen worden soms omheind met als enige bedoeling een vrije jacht te creëren. Behalve dan wat de jachttijden betreft, gelden hier de normale jachtregels niet.

Het weglaten van het artikel wordt door de Commissie eenparig aangenomen.

Artikel 12

1. WERKGROEP

Dit artikel bepaalt dat de jacht in staatsdomeinen alleen geoorloofd is ingevolge een openbare aanbesteding. Dit was artikel 13 van de Jachtwet.

Een lid stelt voor de bepaling over de openbare aanbesteding als volgt te verfijnen : „en voor zover de openbare aanbesteding niet is toegewezen aan een vereniging die de bedoeling heeft het gebied als natuurgebied te beheren”.

De werkgroep spreekt zich hierover niet uit. Het lid zal een amendement in deze zin indienen.

Er mag niet enkel sprake zijn van het staatsdomein, zoals het oorspronkelijke artikel van de Jachtwet bepaalt. Ook andere openbare domeinen (van Gewest, provincie, gemeente en OCMW) moeten worden vermeld.

Het kabinet stelt verder voor een bepaling in te lassen over de voorkeursbehandeling die de zittende jager krijgt bij de aanbesteding van het jachtrecht. Hij mag een hoger bod doen na de aanbesteding. Als dit hoger bod tien procent hoger ligt dan de bekomen prijs bij de aanbesteding, moet het jachtrecht aan de zittende jager worden toegekend.

2. COMMISSIE

Volgens de Raad van State heeft deze bepaling over het jagen op domeinen van de hier vernoemde publiekrechtelijke rechtspersonen blijkbaar betrekking op het beheer van de domeingoederen van deze rechtspersonen en is het hier geen regeling van de jacht (stuk 481 nr. 8). Behalve wat de goederen van het Gewest betreft is de decreetgever hier volgens de Raad van State niet bevoegd om zulk een regeling vast te stellen.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de bepalingen in dit artikel veeleer de jacht regelen dan het beheer van domeingoederen. Daarom is decreetgever wel bevoegd om deze regeling vast te stellen.

De heer Aerts dient een amendement in dat er toe strekt bij de domeinen van de openbare besturen ook de domeinen van de kerkfabrieken te vermelden (stuk 481 — nr. 3). Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Vervolgens ontspint er zich een discussie over wie bij de aanbesteding van het jachtrecht, een recht van hoger bod heeft.

De heer Timmermans c.s. wil bij amendement naast de zittende jager ook aan de erkende wilbbeheerseenheden het recht van hoger bod toekennen (stuk 481 — nr. 3). Dit moet een steuntje in de rug zijn voor het oprichten van wilbbeheerseenheden.

Een amendement van de heer Taelman c.s. gaat in dezelfde richting (stuk 481 — nr. 4).

De Commissie is het er over eens dat wilbbeheerseenheden een zekere voorkeursbehandeling mogen genieten. Toch zijn meerdere leden van oordeel dat de strekking van dit artikel is dat de zittende jager steeds voorrang heeft. Bij gelijk hoger bod blijft de zittende jager de voorkeur genieten boven de wilbbeheerseenheid.

Een amendement van de heer Aerts c.s. vat de standpunten samen (stuk 481 -nr. 6) : de zittende jager en een wilbbeheerseenheid hebben bij een aanbesteding het recht van hoger bod, als ze aan de aanbesteding hebben deelgenomen. Het hoger bod moet één tiende hoger liggen dan de verkregen prijs. Bij gelijk hoger bod geniet de zittende jager de voorkeur.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen. De amendementen van de heer Timmermans c.s. van, van de heer Taelman c.s. worden ingetrokken.

Verder is er nog een amendement van de heren Dierickx en Janzegers, dat stelt dat geen hoger bod kan worden gedaan, wanneer de openbare aanbesteding is toegewezen aan een vereniging die de bedoeling heeft het gebied als natuurgebied te beheren (stuk 481 — nr. 2).

Dit amendement wordt eenparig verworpen.

Ten slotte vraagt een lid naar de draagwijdte van de bepaling dat het jagen in het Zoniënbos is voorbehouden aan de Kroon.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de Kroon sinds 1975 het jachtrecht in het Zoniënbos niet meer verpacht heeft. De facto wordt er sinds die tijd niet meer in het Zoniënbos gejaagd.

Artikel 12 wordt aldus gewijzigd eenparig aangenomen. Dit artikel wordt na henummering artikel 11 en is na deze wijzigingen als volgt geformuleerd :

„Het jagen op de domeinen van de Staat, het militair domein inbegrepen, het Gewest, de provincies, de gemeenten, de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en de kerkfabrieken is alleen geoorloofd ingevolge een openbare aanbesteding van het jachtrecht.

De zittende jager en een wilbbeheerseenheid, zoals bedoeld in artikel 12, hebben het recht bij een aanbesteding,

voor zover zij deelgenomen hebben aan de aanbesteding, een hoger bod te doen. Het jachtrecht moet worden toegekend aan de hoogst biedende zo dit hoger bod, gedaan binnen de tien dagen volgend op de aanbesteding, meer dan één tiende hoger ligt dan de bij de openbare aanbesteding verkregen prijs. Bij gelijk hoger bod geniet de zittende jager de voorkeur zo hij geen inbreuk heeft gepleegd op de vroegere verpachtingsvoorwaarden.

Het recht tot jagen in het Zoniënbos is voorbehouden aan de Kroon .”

Artikel 13

1. WERKGROEP

Dit artikel over de vrijwillige samenvoeging van jachtterreinen tot grotere beheerseenheden is nieuw en kwam er op voorstel van de Gemeenschapsminister. De werkgroep is van oordeel dat dit een zeer goed voorstel is, dat als nieuw artikel in het Jachtdecreet kan worden ingevoegd.

2. COMMISSIE

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens, respectievelijk van de heer Taelman C.S. stellen een andere formulering van dit artikel voor (stuk 481 — nr. 4). De voorwaarden tot subsidiëring en ondersteuning van wildbeheerseenheden worden door de Vlaamse Executieve bepaald, op advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad. Het nut van wildbeheerseenheden wordt erkend. Het kan echter niet zo zijn dat wildbeheerseenheden gedwongen tot stand komen. Een erkenning van deze samenwerkingsvorm volstaat.

Deze amendementen worden verworpen met 1 stem voor en 9 stemmen tegen.

Een amendement van de heer Verberckmoes wil eveneens het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad invoeren bij het bepalen van de voorwaarden waaronder beheerseenheden kunnen worden gevormd (stuk 481 — nr. 4).

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor, 9 stemmen tegen bij 1 onthouding.

De heer Daems dient een amendement in, waarbij de mogelijkheid tot subsidiering van de wildbeheerseenheden wordt weggelaten (stuk 481 — nr. 4).

De Gemeenschapsminister stelt dat subsidies decretaal moeten bepaald zijn. Daarom kan dit hier niet wegvallen. In het kader van het MINA-fonds is subsidiëring van wildbeheerseenheden perfect mogelijk.

Het amendement wordt eenparig verworpen.

De Gemeenschapsminister herhaalt hier wat reeds bij artikel 8 werd gesteld dat wat de voorwaarden tot erkenning van wildbeheerseenheden aangaat, ook kan worden bepaald dat kleine eigenaars een billijke prijs voor het jachtrecht op hun grond moeten krijgen. Daardoor kan onrechtvaardigheid worden voorkomen, doordat grote eigenaars of groepen jagers kleine grondbezitters niet meer kunnen dwingen om het jachtrecht voor een te lage prijs te verkopen.

Het artikel wordt vervolgens ongewijzigd aangenomen met 9 stemmen voor bij 1 onthouding. Na henummering wordt dit artikel 12.

Artikel 14

1. WERKGROEP

Dit artikel, het oude artikel 14 van de Jachtwet, betreffende de verplichting in het bezit te zijn van het jachtverlof, tijdens de jacht, hoeft niet ingrijpend te worden gewijzigd. Wel dient er hier en daar een aanpassing te worden doorgevoerd, die rekening houdt met de door het Vlaamse Gewest opgelegde regeling ter zake. Hierover bestaat geen discussie.

De verwijzingen naar de jacht met de hazewind in het tweede, derde en laatste lid moeten worden geschrapt, omdat deze jachtvorm niet meer voorkomt.

2. COMMISSIE

De heer Aerts stelt in een amendement voor om in het eerste en het laatste lid de woorden „met het geweer? in te voegen na de woorden „hij die jagend” (stuk 481 — nr. 3). Het jachtverlof is volgens de rechtspraak verbonden aan de jacht met het vuurwapen.

Een lid merkt op dat dit een belangrijke beperking van dit artikel is ; er zijn immers nog andere jachtmiddelen

Een lid vraagt of de verplichting kan worden opgelegd om het jachtverlof bij zich te hebben. Is deze bepaling niet te streng ?

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de Vlaamse Hoge Jachtraad zelf hier voorstander van is. Dit moet controle van de jachtverloven vergemakkelijken.

Het amendement van de heer Aerts wordt aangenomen met 6 stemmen voor bij 2 onthoudingen.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen en henummerd tot artikel 13.

Artikelen 15 tot 19

Deze artikelen betreffende het jachtverlof zijn de ongewijzigd overgenomen artikelen 2 tot 6 van het decreet van 23 mei 1990 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen.

Samen met artikel 14 worden ze in een functioneel hoofdstuk over het jachtverlof samengebracht. Ze werden niet vooraf in de werkgroep besproken. In de Commissie gaven ze aanleiding tot enige discussie.

Artikel 15

Dit artikel handelt over de afgifte van het jachtverlof en over de geldigheid in het Vlaamse Gewest van de Waalse en Brusselse jachtverloven.

De heer Timmermans c.s. dient een amendement in dat er toe strekt dat de gelijkstellen van Waalse en Brusselse jachtverloven met het Vlaamse Jachtverlof enkel geldt voor de gewestgrensoverschrijdende jachtterreinen (stuk 481 — nr. 3).

Een lid verwijst naar de besprekingen van het ontwerp van decreet betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen. De Gemeenschapsminister verklaarde toen :

„Het beginsel van wederkerigheid tegenover het Waalse Gewest en het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest wordt in het decreet ingebouwd. Het zou verkieslijk zijn dat de jachtverloven, afgegeven in het ene gewest, ook in het andere

gewest geldig zouden zijn. Dit is echter slechts mogelijk als ook de andere gewesten het wederkerigheidsbeginsel zouden huldigen.” (Stuk 334 (1989-1990) — nr. 2 ; p. 2)

Het lid verklaart dat dit beginsel van de wederkerigheid best behouden blijft.

De Gemeenschapsminister is van oordeel dat het wederkerigheidsbeginsel als een mogelijkheid in het decreet moet worden voorzien. Het kan pas echt van kracht worden als ook de andere partners hiermee akkoord zijn.

Een lid merkt hierbij op dat het dan wel nodig is dat de prijs van het jachtverlof in de drie gewesten gelijk is.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat dit tussen de gewesten kan worden geregeld. Het is bijvoorbeeld ook mogelijk dat wanneer in het ene gewest het jachtverlof goedkoper is, dat er dan in het andere gewest een opleg moet worden betaald om het jachtverlof ook daar geldig te maken.

Na deze discussie wordt het amendement door de indiener ingetrokken en wordt het artikel eenparig aangenomen. Hernummerd wordt dit artikel 14.

Artikel 16

Dit artikel regelt de afgifte van jachtvergunningen aan niet in het Vlaamse Gewest wonende genodigden van een houder van een jachtverlof. Deze jachtvergunning is geldig voor vijf achtereenvolgende dagen van het jachtseizoen.

Mevrouw Kestelijn-Sierens en de heer Taelman C.S. dienen beiden een amendement in dat er toe strekt dat de jachtvergunning geldig is voor vijf vooraf bepaalde data van het jachtseizoen (stuk 481 — nr. 4). Er wordt geargumenteed dat het slechts uitzonderlijk mogelijk is om vijf achtereenvolgende dagen te jagen, omdat daardoor de jachtdruk op één gebied te zwaar wordt.

De Gemeenschapsminister kan met dit amendement instemmen, op voorwaarde dat de vijf dagen waarop met de jachtvergunning kan gejaagd worden, op voorhand worden bepaald. Anders zouden er misbruiken mogelijk zijn omdat controle dan bijna onmogelijk wordt.

Deze amendementen worden eenparig aangenomen.

De heer Verberckmoes stelt een amendement voor waarin wordt bepaald dat de genodigde in het bezit moet zijn van een jachtvergunning uit zijn land of regio van herkomst (stuk 481 nr.5). Een speciale jachtvergunning is niet nodig. De indiener stelt dat dit aansluit bij een traditie bij de jagers, die dikwijls buitenlandse contacten hebben.

De Gemeenschapsminister stelt dat in het buitenland, op een paar uitzonderingen na, ook moet betaald worden voor een jachtvergunning door buitenlanders. Het is billijk dat dit hier ook zou gelden.

De heer Verberckmoes trekt vervolgens zijn amendement in.

Het gewijzigde artikel, dat na hernummering artikel 15 wordt, wordt ten slotte eenparig aangenomen.

Artikel 17

In dit artikel wordt de prijs van de jachtverloven en jachtvergunningen vastgelegd

Een amendement van de heer Timmermans c.s. dat er toe strekt punt 2., over het jachtverlof dat enkel op zondag geldig is, te schrappen (stuk 481 — nr. 3), wordt door de indiener ingetrokken.

Het amendement van mevrouw Kestelijn-Sierens, dat punt 3. aanpast aan de nieuwe bepalingen van artikel 15 over de jachtvergunning, die geldig is op vijf vooraf bepaalde dagen in het jachtseizoen (stuk 481 — nr. 4), wordt eenparig aangenomen.

Een amendement van de heer Daems, dat de bedragen in de punten 1. en 2. halveert (stuk 481 -nr. 4), omdat wordt geoordeeld dat de verschuldigde belasting in vergelijking met de ons omringende landen erg hoog is, wordt verworpen met 7 stemmen tegen bij 2 onthoudingen. De Raad van State stelt voor in de eerste zin de jaartallen te wijzigen (stuk 481 — nr. 8). De Commissie is hiermee akkoord. Het decreet moet geen bepalingen met terugwerkende kracht bevatten. Een amendement dat de jaartallen 1990-1991 vervangt door de jaartallen 1992-1993 van de heer Beerden c.s. (stuk 481 — nr. 9), wordt eenparig aangenomen.

Na hernummering wordt dit artikel 16. Het wordt eenparig aangenomen.

Artikel 18

Dit artikel handelt over de bestemming van de geïnde belasting. De opbrengsten worden rechtstreeks en integraal toegewezen aan het MINA-fonds.

De heer Daems dient een amendement in dat er toe strekt dat in het artikel duidelijk wordt vermeld dat de opbrengsten van jachtverloven en jachtvergunningen zullen worden gebruikt voor het voeren van een gericht eigentijds jachtbeleid (stuk 481 — nr. 4). De indiener verwijst naar de visverloven, waarvan de opbrengst ook rechtstreeks ten goede komt aan de hengelaars.

Een lid merkt op dat dit een beperking van de mogelijkheden van het MINA-fonds inhoudt.

Een ander lid verwijst naar artikel 52, waarin wordt bepaald dat ook de jachtschade uit het MINA-fonds wordt vergoed.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat het op dit ogenblik al zo is dat een belangrijk gedeelte van de werktijd van de ambtenaren van het bosbeheer gespendeerd wordt aan jachtzaken, zoals de controle op de jacht. De jacht wordt dus zeker niet ondergewaardeerd wat toegekende middelen betreft.

Het MINA-fonds, aldus de Gemeenschapsminister heeft als bedoeling gelden vrij te maken voor het leefmilieu en het natuurbehoud in hun geheel. Onrechtstreeks gaat er ook geld uit het fonds naar de jacht, als onderdeel van het natuurbehoud.

Het is niet de bedoeling om inkomsten en uitgaven van het MINA-fonds in verschillende sectoren op te delen. Bovendien is het mogelijk dat de inkomsten van een bepaalde sector, de uitgaven niet dekken. Het moet dus mogelijk zijn om te putten uit een globaal fonds.

De Gemeenschapsminister meent ook dat de vergelijking met de visverloven niet opgaat. Hiervoor is er een volledig aparte administratie, hetgeen niet het geval is voor de jacht.

Een lid wijst er nog op dat het MINA-fonds nog bijkomende dotaties krijgt, buiten de inkomsten uit heffingen en belas-

tingen zoals de jachtverloven en jachtvergunningen. Dus heeft het MINA-fonds nog bijkomende mogelijkheden door deze extra-inkomsten.

Het amendement van de heer Daems wordt vervolgens verworpen met 7 stemmen tegen bij 2 onthoudingen.

Er wordt nog een technische wijziging aangebracht de juiste benaming van het MINA-fonds is : gewestdienst met afzonderlijk beheer Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur.

Het tot artikel 17 hernummerde artikel wordt vervolgens eenparig aangenomen.

Artikel 19

In dit artikel wordt bepaald dat de geïnde belasting niet wordt terugbetaald.

Een amendement van mevrouw Kestelijn-Sierens stelt voor dit artikel weg te laten (stuk 481 nr. 4). Het kan volgens de indiener gebeuren dat een jachtverlof of jachtvergunning niet wordt uitgereikt. Dan moet ook het betaalde bedrag worden teruggegeven.

De Gemeenschapsminister zegt dat dit artikel in overeenstemming is met het principe van de niet terugbetaling van belastingen. Het kan inderdaad gebeuren dat het verlof niet wordt uitgereikt, bijvoorbeeld als de aanvrager geen recht heeft op een jachtverlof. In die gevallen is de belasting zonder voorwerp en wordt ze uiteraard teruggegeven aan degene die ze betaald heeft. Het gaat dan om een zogenaamde „niet verschuldigde belasting”.

Na deze verduidelijking wordt het amendement ingetrokken.

Het artikel wordt eenparig aangenomen. Na hernummering wordt dit artikel 18.

Artikel 20

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over verboden jachtmiddelen en stemt overeen met artikel 8 van de Jachtwet.

De Werkgroep stemt in met het voorstel van een lid om ook giftige stoffen bij de verboden jachtmiddelen te rekenen.

Ook moet in dit artikel duidelijk worden gesteld dat het om jaagbaar wild gaat.

In het tweede lid wordt de bepaling over de inbeslagname weggelaten. In een door de werkgroep gevraagd advies stelt de studiedienst van de Vlaamse Raad hierover :

„In dit artikel is er ook sprake van inbeslagneming. Volgens het Arbitragehof (in arrest nr. 44 van 23 december 1987) kan dit voorzover zij niet gepaard gaat met de dwangmaatregel die enkel door de onderzoeksrechter in het kader van een gerechtelijk onderzoek kan worden aanbevolen”.

Ook de formulering over de verbeurdverklaring in het laatste lid moet worden aangepast. Hierover stelt de studiedienst in zijn advies :

„Het vierde lid van dit artikel voorziet in een verbeurdverklaring. Enkel de nationale wetgever is bevoegd om te bepalen in welke gevallen en onder welke voorwaarden de

verbeurdverklaring als straf kan worden uitgesproken. Een decreet kan derhalve geen andere verbeurdverklaring invoeren, dan die welke in Boek 1 van het Strafwetboek (artikelen 42 en 43) is geregeld.

Mocht die verbeurdverklaring het karakter van een louter beveiligingsmaatregel hebben, met name om schadelijke of gevaarlijke zaken aan de omloop te onttrekken, dan kan de decreetgever regelend optreden.

Aldus heeft het Arbitragehof in zijn arrest nr. 44 van 23 december 1987 beslist dat de verbeurdverklaring van werktuigen en vervoermiddelen die niet aan de veroordeelde toebehoren, niet bij decreet kan worden geregeld, wel de verbeurdverklaring van afval en verpakking, zelfs wanneer ze niet aan de overtreder toebehoren, waar die een beveiligingsmaatregel uitmaakt.

De regeling inzake verbeurdverklaring zoals ze in dit artikel is opgenomen, gaat derhalve niet op, althans in de veronderstelling dat we hier niet te doen hebben met een beveiligingsmaatregel.”

De werkgroep is van oordeel dat een andere formulering hier kan volstaan. De rechter kan te allen tijde verbeurdverklaring als beveiligingsmaatregel uitspreken.

2. COMMISSIE

De heer Timmermans stelt bij amendement voor dat ook het jachtverlof moet worden ingetrokken, van iemand die betrappt wordt op het jagen met verboden jachtmiddelen (stuk 481 — nr. 3). Het is mogelijk dat een houder van een jachtverlof zich aan stroperij schuldig maakt. Dit moet gesanctioneerd worden met de intrekking van zijn jachtverlof.

Hierbij wordt de vraag gesteld wie in feite gerechtigd is om een jachtverlof in te trekken. Er wordt gesteld dat dit in geen geval de verbalisant kan zijn.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de arrondissementscommissaris de jachtverloven intrekt. Dit gebeurt nu reeds wanneer er frauduleuze praktijken zijn gebeurt bij het aanvragen van het jachtverlof.

Een lid merkt op dat iemand die op stroperij is betrappt, geen nieuw jachtverlof kan krijgen. De bestaande regeling komt dus reeds tegemoet aan hetgeen in het amendement wordt voorgesteld.

De indiener is hier niet mee akkoord. Iemand die op stroperij wordt betrappt kan zijn jachtverlof op dit ogenblik behouden. Pas het volgende jaar wordt hij gesanctioneerd. Het jachtverlof moet onmiddellijk kunnen worden ingetrokken.

Een lid stelt voor dat hier een analoge regeling zou kunnen gelden als bij het intrekken van een rijbewijs. Hier beslist de Procureur des Konings over het intrekken. Een ander lid stelt hier tegenover dat een rijbewijs blijvend is, terwijl een jachtverlof hoe dan ook slechts tijdelijk. Dus kan niet dezelfde regeling gelden. Bovendien kan iemand in beroep gaan tegen het intrekken van zijn jachtverlof en worden vrijgesproken. Wat gebeurt er dan ? Krijgt die houder van het jachtverlof dan een schadevergoeding en wordt zijn belasting terugbetaald ?

De heer Aerts c.s. dient hierop een amendement in dat er toe strekt dat er een nieuw vijfde lid aan het artikel wordt toegevoegd, waarin wordt bepaald dat de arrondissementscommissaris het jachtverlof voorlopig kan intrekken (stuk 481 — nr. 5).

Dit amendement wordt aangenomen met 7 stemmen voor bij 1 onthouding en het amendement van de heer Timmermans C.S. wordt ingetrokken.

Het nieuwe vijfde lid luidt als volgt :

„De arrondissementscommissaris kan het jachtverlof voorlopig intrekken onafgezien van de reglementaire bepalingen betreffende de afgifte van de jachtverloven.”

Verder wordt er bij dit artikel gediscussieerd over de toegelaten jachtmiddelen. Het is de vraag welke tuigen er in de toekomst als onwettelijk moeten worden beschouwd. Op het gebied van de jachtmiddelen is er namelijk een voortdurende evolutie. Zo duikt op dit ogenblik vanuit de Verenigde Staten de jacht met de kruisboog als een nieuwerwetse jachtvorm op.

Een lid is de mening toegedaan dat er in het decreet duidelijk moet gestipuleerd worden dat de jacht met bepaalde jachtwapens zoals pijl en boog of kruisbogen verboden is. Volgens hem gaat het hier om zinloze vrijetijdsbesteding, die niets te maken heeft met de jacht als onderdeel van het natuurbehoud.

Hierop wordt door een ander lid geantwoord dat hiervoor de interpretatie van artikel 22, waarin wordt bepaald dat de Executieve de regelen vaststelt voor het gebruik van de jachtmiddelen, van essentieel belang is.

Een volgende spreker zegt dat de wapenwet van 3 januari 1933 hier uitkomst kan bieden. In deze wet worden de wapens ingedeeld in vier categorieën : verboden wapens, verweerwapens, oorlogswapens en jacht- of sportwapens. Enkel de door de wapenwet als jachtwapens omschreven wapens zouden mogen worden toegelaten.

De Commissie is uiteindelijk van oordeel dat de bepalingen in artikel 22 voldoende zijn. De Executieve zal moeten bepalen welke de toegelaten jachtwapens zijn.

De Gemeenschapsminister verklaart dat de gewoonlijk gebruikte middelen, zoals jachtwapens, honden, lokdieren, fret enzovoort, op grond van de doelstelling van het decreet zelf mogen worden gebruikt.

Verder is er in hetzelfde verband een amendement van de heren Dierickx en Janzegers, dat het verbod van het gebruik van hagelpatronen met lood wil invoeren (stuk 481 — nr. 2). Er wordt gesteld dat lood een zwaar metaal is dat ernstige milieuvervuiling met zich meebrengt. Vooral bij de jacht op waterwild is er een probleem. Door de vervuiling van het water met lood, komt lood in de voedselketen terecht, via de opname van het lood door het waterwild.

De Gemeenschapsminister van de resultaten van het symposium „Lead poisoning in waterfowl” dat op 13 en 15 juni 1991 in Brussel plaatsvond. De conclusies waren dat lood zeer nadelig is voor het milieu, dat er heel wat bezwaren zijn tegen het gebruik van lood bij de jacht en dat de wapenindustrie bij een eventueel verbod een overgangsperiode vraagt.

Het alternatief voor het vervangen van loodhagel is staalhagel.

Een lid merkt hierover op dat de jachtongevallen zwaarder zullen worden. De verwondingen met staalhagel zijn namelijk ernstiger.

Daar wordt door een ander lid op geantwoord dat dit probleem grotendeels wordt ondervangen door de uitbreiding van de jachtterreinen, wat de risico's voor jachtongevallen aanzienlijk verkleint.

Een volgende interveniënt signaleert bezwaren uit de hout-industrie. Achtergebleven staalkorrels in het hout zouden de zaagmachines ernstig kunnen beschadigen.

Er wordt ook nog opgemerkt dat de wapenindustrie zich aan een nieuwe regeling zou moeten aanpassen. Er zouden andere types van geweren op de markt moeten komen. De bestaande wapens worden onnuttig. Dit zou volgens een spreker zeker een geweldige stimulans voor de wapenindustrie zijn.

Een lid vraagt of er op het vlak van de EG initiatieven worden genomen tegen het gebruik van loodhagel bij de jacht.

De Gemeenschapsminister zegt dat er geen initiatief is van de Europese Commissie. Wel worden er in sommige landen maatregelen genomen. In Denemarken is loodhagel verboden bij de jacht op waterwild. In de Verenigde Staten zijn er beperkingen van het gebruik van loodhagel in een aantal staten. In Nederland wordt er in de toekomst een verbod ingevoerd.

Meerdere leden, die niet negatief staan tegenover een eventueel verbod van loodhagel, zijn van mening dat dit verbod op dit ogenblik prematuur is. Er moet nog meer onderzoek worden gedaan en mogelijke alternatieven moeten nog worden uitgewerkt.

Daar stelt een lid tegenover dat het invoeren van een verbod, vanaf een bepaalde datum een stimulans kan betekenen om de zoektocht naar alternatieven voor loodhagel te versnellen.

De heer Cuyvers C.S. dient hierop een amendement in dat de tekst van het amendement van de heren Dierickx en Janzegers overneemt, aangevuld met de bepaling dat het verbod op het gebruik van loodhagel ingaat vanaf 1 januari 1995 (stuk 481 — nr. 5).

Nadat het amendement van de heren Dierickx en Janzegers is ingetrokken, wordt het amendement van de heer Cuyvers C.S. verworpen met 1 stem voor, 5 tegen bij 2 onthoudingen.

Een lid vraagt ten slotte nog wat in het derde lid met een „bende” wordt bedoeld. Vanaf hoeveel personen kan men van een bende spreken ?

De Gemeenschapsminister antwoordt dat de rechter bepaalt wat bendevorming is.

De Raad van State merkt op dat het vierde lid, waarin sprake is van inbeslagneming en verbeurdverklaring, de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat (stuk 481 — nr. 8).

Een amendement van de heer Beerden C.S. stelt voor het vierde lid weg te laten. (stuk 481- nr. 9). In artikel 8 van de Jachtwet worden dan het eerste, tweede en derde lid opgeheven. Het vierde lid blijft behouden.

Het amendement van de heer Beerden C.S. wordt eenparig aangenomen.

Het artikel wordt zoals gewijzigd eenparig aangenomen. Dit wordt artikel 19.

Artikel 21

1. WERKGROEP

In dit artikel worden uitzonderingen op het vorige artikel gegeven. Het is het vroegere artikel 9 van de Jachtwet.

Mevrouw Tyberghien-Vandenbussche stelt in artikel 12 van haar voorstel van decreet voor om het gebruiken van vangtuigen voor wetenschappelijke doeleinden eveneens als een uitzondering op de regel te beschouwen. Dit voorstel wordt door de werkgroep aangenomen.

In punt 2 wordt gesproken over het opnieuw vangen van fazanten. Dit woord moet worden weggelaten, om misbruiken in verband met het overmatig uitzetten van fazanten te voorkomen.

2. COMMISSIE

De heren Dierickx en Janzegers (stuk 481 — nr. 2) en Timmermans c.s. (stuk 481 — nr. 3) dienen een amendement in, dat er toe strekt dat punt 2. over de tuigen voor het vangen van voor de teelt bestemde fazanten, wordt weggelaten. De indieners zijn tegenstanders van het uitzetten van fazanten.

Omdat bij de bespreking duidelijk blijkt dat het uitzetten van fazanten in het jachtdecreet zal behouden blijven, wordt dit amendement door de indieners ingetrokken, omdat het in dat geval zonder voorwerp is.

De heer Verberckmoes dient een amendement in waarbij een punt 4. wordt toegevoegd dat de bepalingen van het vorige artikel niet toepasselijk maakt voor de selectieve vangtuigen en voor de tuigen ter bestrijding van kraaiachtigen (stuk 481 — nr. 5).

De Gemeenschapsminister antwoordt dat zulke bepaling zou kunnen ingaan tegen de EGrichtlijn, waarin wordt gesteld dat slechts beperkte hoeveelheden vogels mogen worden gevangen. De vangst wordt beperkt tot minder dan één ten honderd van de totale natuurlijke sterfte per soort in West-Europa. Er kan dus niet worden voorzien in het jachtdecreet dat vangtuigen voor het massaal vangen van vogels kunnen worden toegelaten. Het gebruik van kraaievallen wordt reeds geregeld door het KB van 9 september 1981.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor, 6 tegen bij 2 onthoudingen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 6 stemmen voor bij 3 onthoudingen en hernummerd tot artikel 20.

Artikel 22

1. WERKGROEP

Het vroeger artikel 9bis van de Jachtwet, waar dit artikel mee overeenstemt, bepaalt dat de Koning een regeling kan treffen voor het gebruik van de jachtmiddelen.

Hier wordt voorgesteld het artikel niet te wijzigen. Daar waar van de Koning sprake is, moet dit worden vervangen door „de Vlaamse Executieve”.

Er wordt opgemerkt dat het voorstel van de heer Janzegers in verband met het gebruik van loodhagel hier ter sprake kan worden gebracht.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister stelt voor het al dan niet toelaten van het gebruik van loodhagel, over te laten aan de Executieve. Dit moet niet in het decreet worden opgenomen.

Een lid is echter van oordeel dat het hier om iets essentieels gaat, dat best decretaal wordt geregeld.

Door een lid wordt voorgesteld een nieuw tweede lid in te voegen dat luidt als volgt :

„Het gebruik van hagelpatronen die lood bevatten is te allen tijde verboden”.

Over dit voorstel is er in de werkgroep evenwel geen consensus. Er wordt gesteld dat het gebruik van lood vooral milieuproblemen stelt bij de jacht op waterwild.

Wat een definitief standpunt over deze zaak betreft, wordt er beslist de resultaten af te wachten van een colloquium dat op 13, 14 en 15 juni 1991 zal worden georganiseerd over het gebruik van lood en de mogelijke vervanging ervan.

De Commissie kan over deze zaak uitsluitsel geven, eventueel rekening houdend met de resultaten van het hogerge-noemde colloquium.

Uiteindelijk wordt het bewuste amendement ingediend bij de bespreking van artikel 20.

2. COMMISSIE

Een amendement van de heren Dierickx en Janzegers stelt dat enkel de jacht met het geweer toegelaten is (stuk 481 — nr. 2). De indieners zeggen dat jachtvormen zoals de valkeniersjacht, jacht met pijl en boog en parforcejacht midde-leeuwse praktijken zijn die moeten worden afgeschaft.

De Gemeenschapsminister verzet zich tegen dit amende-ment van de heren Dierickx en Janzegers. Er is een grote evolutie op het gebied van de jachtwapens. Het is normaal dat aan de Executieve de beslissing over de toegelaten jacht-wapens wordt gedelegeerd. Dit maakt een soepele procedure mogelijk.

Een lid merkt op dat de Executieve later dan ook eventueel kan beslissen of loodhagel al dan niet verboden wordt.

Het amendement van de heren Dierickx en Janzegers wordt verworpen met 6 stemmen tegen bij 3 onthoudingen.

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens, van de heer Taelman c.s. en van de heer Verberckmoes stellen alle voor om het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad in te winnen bij het vaststellen door de Executieve van de toege-laten jachtmiddelen (stuk 481 — nr. 4).

De Gemeenschapsminister is van oordeel dat het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad hier inderdaad op zijn plaats is. Ook het advies van de Vlaamse Hoge Raad voor Natuur-behoud is hier volgens hem nodig.

De heer Aerts c.s. dient daarop een amendement in waarin het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad én van de Vlaam-se Hoge Raad voor Natuurbehoud wordt voorzien (stuk 481 — nr. 5).

Nadat de vorige amendementen zijn ingetrokken, wordt dit laatste amendement eenparig aangenomen.

Artikel 22, achteraf hemummerd tot artikel 21, wordt even-eens eenparig aangenomen.

Artikel 23

1. WERKGROEP

Dit artikel stemt overeen met artikel 6 van de Jachtwet over de bestrijding van wild en moet samengelezen worden met de artikelen 24 tot 26, waarin de speciale gevallen van bestrijding worden behandeld.

De werkgroep buigt zich over de begrippen jachtrecht, verdelgingsrecht en het probleem van de wildschade. De kwestie moet systematisch worden behandeld. Er is vooreerst de algemene regeling van de bestrijding van wild, daaraan gekoppeld zijn er drie speciale gevallen : bestrijding van wilde zwijnen, van houtduiven en van wilde konijnen.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister stelt dat er goed moet bekeken worden wat in de bestrijding de rol van de jagers en van de grondgebruikers is. 1. De jager kan enkel jagen of jagen en verdelgen. 2. Als de jager jaagt en verdelgt, kan hij dan worden verplicht tot het betalen van een schadevergoeding, wanneer hij zijn verdelgingsplicht niet nakomt ? 3. De grondgebruiker jaagt niet, kan verdelgen en kan een schadevergoeding ontvangen. Heeft de grondgebruiker verdelgingsrecht, schadevergoedingsrecht of beide ?

Wat de vergoeding van de wildschade betreft zijn er drie mogelijkheden :

1. De jager vergoedt wildschade 2. De grondgebruiker is zelf verantwoordelijk voor de wildschade en ontvangt dus geen schadevergoeding 3. De wildschade wordt vergoed door een fonds.

In de huidige tekst van de Jachtwet is opgenomen dat de eigenaar of grondgebruiker het jaagbaar wild slechts kan doden wanneer de houder van het jachtrecht in gebreke is gesteld. Onder deze voorwaarde heeft de jager dus verdelgingsrecht.

Een volgende vraag is : kan de jager verplicht worden om te verdelgen ? Men is van oordeel dat er een verdelgingsplicht bestaat.

Voldoet hij niet aan de verdelgingsplicht, moet hij dan een eventuele schade vergoeden ? Men is er over akkoord dat dit inderdaad het geval is.

Wat als het gaat om dieren die niet jaagbaar zijn ? Hier kan de jager niet ingebreke worden gesteld. Hij is slechts verantwoordelijk voor de verdelging van jaagbare diersoorten.

Wat nu met de grondgebruiker ? In principe mag hij niet jagen. Hij mag verdelgen, na ingebrekestelling van de jager. Een bijkomende vraag is : wanneer kan dit gebeuren ? De courante rechtsgrond is, wanneer de schade reeds is geleden. Het is niet aangeraden om verdelgingsrecht te geven aan de grondgebruiker bij dreigende schade, omdat dit een zeer subjectief gegeven is.

Kan de administratie de jager verplichten om te verdelgen ? Verdelgingsplicht is geïncorporeerd in de algemene rechten en plichten van de jager.

In welke omstandigheden krijgt de schadelijder een schadevergoeding vanwege de jager ?

1. Het moet om jaagbaar wild gaan. 2. De jager moet ingebreke worden gesteld. 3. Het gaat om verdere schade vanaf het ogenblik van ingebrekestelling.

Bij niet jaagbare soorten is er geen jacht en ook geen verdelging mogelijk. De vergoeding van de jachtschade moet dan uit een fonds komen. Over het oprichten van zulk een fonds voor jachtschade, eventueel gespijsd met de middelen voortkomend uit de opbrengst van de jachtverloven, bestaat er eensgezindheid in de werkgroep.

Een lid merkt op dat het verdelgingsrecht grondig werd uitgebreid. Vroeger hadden slechts de eigenaar en de pachter dit recht. Nu wordt het de eigenaar en de grondgebruiker.

Het is voor hem voldoende dat eigenaar en grondgebruiker worden vermeld. Verder stelt dezelfde spreker dat het voorstel van mevrouw Tyberghien-Vandenbussche, zoals verwoord in artikel 5 van haar voorstel van decreet, om „wilde dieren” te vervangen door „dieren” niet correct is. Volgens hem zou hier zelfs uitsluitend over jaagbaar wild mogen worden gesproken.

Bovendien moet het in dit artikel gaan om belangrijke schade. Er moet bij dit artikel over worden gewaakt dat het niet in tegenstrijd is met de geest van het decreet.

Er ontspint zich een discussie over de term „belangrijke schade”. Er wordt gezegd dat dit een beoordeling inhoudt, welke niet in een decretale tekst zou mogen worden opgenomen. Een lid meent dat hier misschien beter over „ernstige” schade kan worden gesproken.

Een ander lid zegt dat de formulering van dit artikel tamelijk ouderwets is. Hij stelt dat de artikelen 9 en 10 van het voorstel van decreet van de heren Timmermans en Dufaux meer aan het modern taalgebruik zijn aangepast.

De voorzitter is in dit verband van oordeel dat het beter is van de bestaande teksten te vertrekken, gezien de bestaande rechtspraak.

De heer Verberckmoes trekt het derde lid in van artikel 2 van zijn voorstel van decreet dat bepaalt dat het verdelgingsrecht niet bij nacht mag worden uitgeoefend.

In dit laatste voorstel van decreet wordt ook voorgesteld dat de jachthouder eerst in gebreke moet worden gesteld, voordat de eigenaar en de grondgebruiker gebruik kunnen maken van hun verdelgingsrecht .

Een kabinetsmedewerker antwoordt hierop dat dit tamelijk moeilijk is, aangezien heel wat jachtrechten mondeling werden verleend. Zulke bepaling zou meteen vereisen dat de jachtrechten schriftelijk zouden moeten zijn en dat ze zouden moeten geregistreerd worden.

De heer Verberckmoes stelt ook voor dat naast het in gebreke stellen van de jachthouder ook een toelating van de Executieve vereist is om te mogen verdelgen.

Volgens een lid zou dit een te omslachtige procedure zijn.

Bij de voorwaarden om verdelgbare dieren te mogen doden, moet volgens het voorstel van de heer Verberckmoes worden opgenomen dat dit enkel mag gebeuren door personen die aan de voorwaarden tot het bekomen van een jachtverlof voldoen.

De werkgroep beslist deze voorwaarde op te nemen.

Enkele leden merken nog op dat het verdelgen ook met andere middelen dan met vuurwapens kan gebeuren. Dit wordt opgenomen in de tweede voorwaarde in de nieuwe tekst.

Een lid stelt voor dat voor de gebruikte vuurwapens expliciet wordt vermeld dat ze moeten voldoen aan de voorschriften opgelegd in artikel 22 van het decreet. Dit voorstel wordt aangenomen.

Van hetgeen wordt bepaald in artikel 6 van het voorstel van decreet van mevrouw Tyberghien-Vandenbussche wordt gesteld dat dit in de aangenomen wijzigingen van de tekst vervat zit.

Er wordt geoordeeld dat het vierde lid van het oorspronkelijke artikel 6 een afzonderlijk artikel moet worden, omdat het specifiek over vogels gaat. Dit wordt verder artikel 38.

De term „wild” moet „jaagbaar wild” worden.

De term „belangrijke schade” wordt vervangen door „schade”.

„Terugdrijven” moet verstaan worden als „niet doden”, is dus hetzelfde als „verjagen”.

Men is het er ook over eens om de schriftelijke verwittiging van de burgemeester niet langer verplicht te stellen en dit te vervangen door de verwittiging van de bevoegde ambtenaar. De werkgroep stelt dat dit de objectiviteit ten goede zal komen. .

Telkens er wordt vermeld „de eigenaar en de grondgebruiker”, moet er geschreven worden „de eigenaar en/of de grondgebruiker”. Er wordt geoordeeld dat deze formulering duidelijker is.

Het voorstel van de heer Verberckmoes om de eigenaar en/of de grondgebruiker het verdelgingsrecht toe te kennen wanneer de jachthouder in gebreke blijft of verhinderd is de verdelgung uit te oefenen (dus zonder de voorafgaandelijke schriftelijke ingebrekestelling van de jachthouder), wordt niet aangenomen.

Het voorstel van de heer Verberckmoes in artikel 4 van zijn voorstel van decreet, strekt er toe dat het volledige artikel 6ter wordt vervangen door een artikel waarin bepaald wordt dat het verdelgingsrecht wordt overgedragen aan de lasthebbers. Dit is mogelijk als de lasthebbers voldoen aan de voorwaarden voor het bekomen van een jachtverlof (ze moeten dus ook het jachtexamen hebben afgelegd) en als ze verzekerd zijn tegen burgerlijke aansprakelijkheid. Ook wordt er een specifieke bepaling voorzien voor de beëdigde jachtwachters. De inhoud van dit voorstel hoort bij dit artikel thuis, waarin het algemeen verdelgingsrecht wordt geregeld. Artikel 6ter van de Jachtwet gaat over de verdelgung van houtduiven.

De heer Verberckmoes bevestigt dit en zegt dat dit voorstel het globale verdelgingsrecht regelt, dat nu vervat zit in de artikelen 6bis, 6ter en 7.

Een lid vraagt zich af of voor de verdelgung wel een jachtexamen moet afgelegd worden. Boeren die schade ondervinden moeten het recht hebben schadelijke dieren te verdelgen. Het moet voldoende zijn dat dit gebeurt met een wapen dat in orde is en dat er een verzekering tegen burgerlijke aansprakelijkheid is afgesloten. Het opleggen van alle voorwaarden tot het bekomen van een jachtverlof is een te zware vereiste.

Een ander lid is van oordeel dat verdelgung eerder afgeremd moet worden. Een zekere opleiding van de verdelgers zou daarom nuttig zijn.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister geeft een overzicht. Artikel 23 zoals het na de voorgaande bespreking is opgesteld, geeft de algemene regels voor het verdelgingsrecht. Voor drie wildsoorten, namelijk de houtduif, het wilde zwijn en het konijn moeten afzonderlijke bepalingen worden opgenomen, omdat voor deze soorten de verdelgung soepeler moet kunnen geschieden. Bijvoorbeeld kan worden bepaald dat de verdelgung van deze soorten kan gebeuren door personen die niet volledig aan de voorwaarden voor het bekomen van een jachtverlof voldoen.

Een lid merkt op dat zich ook bij het verdelgen een controleprobleem stelt.

Een kabinetsmedewerker zegt dat duidelijk omschreven moet worden wie er kan verdelgen. Er kan in geen geval een algemene toelating tot verdelgen komen.

Een lid vindt dat het jachtverlof voor verdelging nodig is.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister antwoordt hierop dat hiertegen een reactie zal komen van de landbouworganisaties. Voor konijn en houtduif zouden soepele verdelgingsregels moeten kunnen gelden. Soms moet er snel worden opgetreden om schade te voorkomen.

Daar stelt een lid tegenover dat het verdelgen van konijnen een gevaarlijke vorm van jacht is. Hier moet voorzichtigheid aan de dag worden gelegd. Een jager en een verdelger mogen in feite niet op dezelfde lijn worden gesteld. De verdelging kan alleen gebeuren op de percelen waar er schade is.

De medewerker verduidelijkt verder dat wild de beperkte groep van dieren is, zoals opgesomd in de lijst in artikel 3. Hierbij zijn er dieren die occasioneel schade toe kunnen brengen (zoals haas, fazant of wilde eend). Hiervoor geldt het algemeen verdelgingsrecht. Daarnaast zijn er de diersoorten die als schadelijk worden bestempeld. Hiervoor moet een speciaal verdelgingsrecht bestaan.

Een andere medewerker stelt dat het de bedoeling is dat de jager met het decreet wordt geresponsabiliseerd. Dit wil ook zeggen dat de jager verplicht wordt te verdelgen wanneer dit nodig is. De Administratie van Waters en Bossen moet aan de jager die verplichting kunnen opleggen. Daarom wordt er voor gepleit het principe van de responsabilisering ook inzake de verdelgingsplicht in de decretale bepalingen te vervatten.

Een lid is van oordeel dat de eerste verantwoordelijke de grondeigenaar en de gebruiker is en niet de jager. De grondgebruiker moet vaststellen dat hij schade heeft geleden en niet de houder van het jachtrecht, die alle preteksten gaat zoeken om te kunnen jagen.

De medewerker antwoordt dat hoe dan ook de eigenaar en de gebruiker niet verantwoordelijk zijn. De houder van het jachtrecht is verantwoordelijk voor de verdelging.

Een lid vraagt van wie de beslissing afhangt of er al dan niet moet verdelgd worden. Wie kan zulk een oordeel vellen?

Een ander lid antwoordt dat dit door de Dienst Waters en Bossen moet gebeuren, nadat de jager verwittigd is.

Een volgende spreker zegt dat er een spanningsveld bestaat tussen jager en eigenaar. Dit is een zeer oud probleem. Dit kan worden opgelost door de jager verantwoordelijk te stellen voor de wildschade. Verder wordt door een lid opgeworpen dat er duidelijkheid moet bestaan over wat gewone en wat buitengewone schade is. Slechts ernstige schade mag een voorwaarde voor verdelging zijn.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister bemerkt hierbij dat er onderscheid moet worden gemaakt tussen de bestrijding van wildschade en de vergoeding van wildschade. De bestrijding moet gebeuren in overeenstemming met de internationaal geldende regels. Vergoeding is een kwestie van burgerlijk recht.

De Voorzitter concludeert uit deze discussie dat artikel 23 zoals het na bespreking is geformuleerd niet wordt gewijzigd. Na dit artikel moeten de artikelen komen waarin de bijzondere gevallen worden geregeld (houtduiven, wilde zwijnen en konijnen).

De heer Verberckmoes trekt zijn voorstel van nieuw artikel 6ter in, na deze discussie

2. COMMISSIE

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens en de heer Taelman c.s. strekken er allebei toe om het verdelgingsrecht toe te kennen bij belangrijke schade (stuk 481 — nr. 4).

Enkele leden merken op dat de discussie over de vraag of het over schade dan wel over belangrijke schade gaat, uitvoerig aan bod is gekomen in de werkgroep. Er wordt naar het verslag van deze discussie verwezen. De conclusie van de werkgroep was dat het best over „schade” zonder meer kan worden gesproken.

De beide amendementen worden ingetrokken.

In het tweede lid, bij het derde gedachtenstreepje, wordt als technische correctie tweemaal het begrip „het wettelijk uur” vervangen door „het officiële uur”, naar analogie met artikel 6.

De Raad van State merkt op dat het beter is de voegwoord-combinatie „en/of” te vervangen door „of”, wanneer er sprake is van „de eigenaar en/of de grondgebruiker” (stuk 481 — nr. 8). Een amendement van de heer Beerden brengt deze wijziging aan in het eerste en tweede lid (stuk 481 — nr. 9). Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het artikel wordt vervolgens eenparig aangenomen. Na hernummering wordt dit artikel 22.

Artikel 24

1. WERKGROEP

Dit artikel regelt de verdelging van wilde zwijnen en was het vroegere artikel 6bis van de Jachtwet.

In de Jachtwet is er sprake van „everzwijnen”. De juiste terminologie is echter „wilde zwijnen (*Sus scrofa*)”.

Een lid stelt voor om de „beëdigde wachters van de grondgebruiker” uit te sluiten van het verdelgingsrecht op wilde zwijnen. Grondgebruikers hebben niet noodzakelijk een beëdigd wachter in dienst. De werkgroep gaat hiermee akkoord.

De heer Verberckmoes stelt in artikel 3 van zijn voorstel van decreet dat het verdelgingsrecht ten opzichte van wilde zwijnen in dit artikel moet worden uitgebreid tot andere schadelijke dieren. Dit voorstel wordt niet aangenomen.

De werkgroep is het er verder over eens dat het gebruik van vuurwapens voor de verdelging, onderworpen is aan dezelfde voorwaarden die welke in het vorige artikel werden bepaald.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister is van oordeel dat dit artikel eventueel kan worden weggelaten. De vraag is of het wilde zwijn in het Vlaamse Gewest een schadelijk dier is. De verspreiding beperkt zich tot enkele tientallen in Limburg en in de omgeving van Vloesberg. De werkgroep beslist dit artikel voorlopig niet weg te laten.

In dit artikel worden wilde zwijnen als schadelijke dieren beschreven. Dit is een waardeoordeel over deze diersoort, dat beter kan worden weggelaten.

2. COMMISSIE

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens, de heer Taelman c.s. en van de heer Verberckmoes, stellen voor dat het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad moet worden ingewonnen voor het bepalen door de Executieve van de

voorwaarden onder dewelke de loerjacht mag geschieden (stuk 481 — nr. 4).

Nadat ook hier wordt gesteld dat een advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad hier niet nodig is, worden deze amendementen door de indieners ingetrokken.

Een lid stelt vast dat enkel de grondgebruiker kan overgaan tot het verdelgen van wilde zwijnen. Heeft de eigenaar hier ook niet het recht om te verdelgen ?

De Gemeenschapsminister antwoordt dat het bij het verdelgingsrecht op wilde zwijnen duidelijk om de grondgebruiker gaat en niet om de eigenaar. Dit komt tegemoet aan de zorg van de landbouw om te beletten dat wilde zwijnen schade aan de gewassen zouden aanrichten.

Bij een tweede lezing wordt door de Gemeenschapsminister opgemerkt dat na de discussie en de hieruit voortvloeiende aanpassingen blijkt dat de bestrijding van wilde zwijnen moeilijker wordt gemaakt, terwijl het de oorspronkelijke bedoeling van de wetgever was om de regels voor deze bestrijding soepeler te maken.

Uiteindelijk is de commissie het er over eens dat voor de bestrijding van wilde zwijnen best de gewone regeling geldt zoals bepaald in het vorige artikel. De heer Beerden c.s. stelt een amendement voor om dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Dit amendement wordt eenparig aangenomen. Het artikel wordt dus weggelaten.

Artikel 25 ' .

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over de verdelging van houtduiven. In de Jachtwet was dit artikel 6ter.

Ook de bestempeling van houtduiven als vogels die belangrijke schade aan de gewassen veroorzaken is een waardeoordeel over deze diersoort, die uit de decretale bepalingen moet worden weggelaten.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister zegt dat volgens de EG-richtlijn de houtduif een jaagbare diersoort is. Het schieten van houtduiven kan dus gebeuren in het kader van de jacht. Buiten de jachtperioden kan het schieten gebeuren in de context van de bestrijding, als er geen andere mogelijkheid van bestrijding bestaat. Er moet wel een schadegeval zijn en een verdelgingsvergunning.

Ook in dit artikel moet duidelijk gesteld worden dat de grondgebruiker voor de verdelging moet voldoen aan dezelfde voorwaarden als die bepaald in artikel 23.

2. COMMISSIE

De heer Aerts dient een amendement in dat er toe strekt „belangrijke schade” te vervangen door „schade” zonder meer (stuk 481 — nr. 4).

Een ander lid treedt dit bij. Houtduiven vormen een speciale categorie. Zij brengen niet altijd belangrijke schade toe, maar er moet preventief kunnen worden opgetreden.

De Gemeenschapsminister stelt hier tegenover dat niet kan worden ingegaan tegen de EG-richtlijn, waar in artikel 9 wordt bepaald dat afwijkingen op de richtlijn slechts toegelaten zijn bij belangrijke schade.

Het amendement wordt na deze verklaring ingetrokken.

Een lid merkt op dat voor de bestrijding in de artikelen 23, 24 en 25 verschillende bepalingen gelden voor wie mag bestrijden. Is het niet beter hier een eenvormige regeling in te voeren ? Bovendien moet de grondgebruiker voor het bestrijden van houtduiven, het jachtexamen hebben afgelegd. Dit is wel een zware verplichting.

De Gemeenschapsminister stelt dat er in deze drie artikelen een zekere gradatie zit, hetgeen weerspiegeld wordt in de bepalingen wie mag verdelgen. Voor de bestrijding van wilde zwijnen mag de grondgebruiker aan iemand de opdracht geven. Bij de bestrijding van houtduiven geldt dit niet.

Hierop dient de heer Beerden C.S. een amendement in dat er toe strekt dat de grondgebruiker voor het bestrijden van houtduiven, daartoe de opdracht kan geven aan een persoon die houder is van een jachtverlof (stuk 481 — nr. 5). Iemand die in het bezit is van een jachtverlof wordt competent geacht om houtduiven te kunnen bestrijden.

Er wordt nog uitgelegd dat de jager die van de grondgebruiker de verdelgingsopdracht krijgt, moet gezien worden als de hand van de grondgebruiker, die zelf aan de voorwaarden bepaald in artikel 22 moet voldoen.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Bij een tweede lezing wordt hier dezelfde opmerking gemaakt als bij het vorige artikel : de bestrijding van houtduiven wordt moeilijker gemaakt, hetgeen niet de bedoeling was.

Daarom wordt ook voor de bestrijding van houtduiven voorgesteld om hiervoor de regeling uitgewerkt in artikel 22, te laten gelden.

Het amendement van de heer Beerden C.S. dat voorstelt dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 9) wordt eenparig aangenomen.

Artikel 26

1. WERKGROEP

Dit artikel regelt het verdelgen van konijnen, hetgeen in de Jachtwet in artikel 7 werd bepaald.

Er wordt door de medewerkers van de Gemeenschapsminister voorgesteld in het eerste lid het verdelgen van wilde konijnen in tijd te beperken tussen zonsopgang en zonsondergang. De werkgroep is het er echter over eens dat ook het verdelgen van wilde konijnen onderhevig is aan de voorwaarden bepaald in het nieuwe artikel 22 (oorspronkelijk artikel 23). Daarom wordt in het eerste lid de zinsnede „mits wordt voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 22” toegevoegd.

Daarmee vervalt de wijziging die werd voorgesteld door het kabinet. De aangenomen toevoeging komt eveneens tegemoet aan het voorstel van mevrouw Tyberghien-vandenbussche, zoals geformuleerd in artikel 8 van haar voorstel van decreet.

Ook het voorstel van een lid om het gebruik van vuurwapens bij de verdelging van konijnen, afhankelijk te maken van een verplichte aansprakelijkheidsverzekering, wordt daardoor overbodig en dus ingetrokken.

In dit artikel wordt „grondgebruiker” omschreven als „hij die grond in gebruik heeft”. Een medewerker van de Gemeenschapsminister stelt voor om deze omschrijving in het volledige decreet te gebruiken. Dit voorstel wordt in beraad gehouden.

Het tweede lid van het oorspronkelijke artikel 7 van de Jachtwet kan worden weggelaten. In dit lid wordt bepaald dat iedereen, die niet veroordeeld is wegens velddiefstal, jachtmisdrijf, aanslag op personen of op eigendommen, kan worden belast met het verdelgen van konijnen. Deze bepaling is overbodig, omdat degene die konijnen verdelgt moet voldoen aan een aantal voorwaarden, bepaald in artikel 22. Bovendien wordt in artikel 13 (oorspronkelijk artikel 14) bepaald onder welke voorwaarde men een jachtverlof en/of jachtvergunning zal kunnen krijgen. Ook het derde lid, dat met het vorige lid verband houdt, kan worden weggelaten.

In het vierde lid wordt bepaald dat het gebruik van vergif verboden is. Het vijfde en het zesde lid bevatten eveneens bepalingen over de jachtmiddelen bij het verdelgen van konijnen. Het vierde en het vijfde lid kunnen weggelaten worden. Het zesde lid bepaalt dat de Vlaamse Executieve kan bepalen welke verdelgingsmiddelen, andere dan die normaal bij de jacht toegelaten zijn, kunnen worden gebruikt bij de verdelgung van konijnen. Deze bepaling blijft behouden en is voldoende.

Hiermee is tegemoetgekomen aan artikel 9 van het voorstel van decreet van mevrouw Tyberghien-Vandenbussche. Artikel 10 van dit voorstel is geregeld door de aangenomen toevoeging in het eerste lid.

Mevrouw Tyberghien-Vandenbussche stelde in artikel 11 van haar voorstel voor in het zevende lid het woord „overeenkomst” te vervangen door het woord „beding”. Er wordt geoordeeld dat dit een verfijning van de tekst betekent. Dit voorstel wordt dan ook aangenomen.

In het voorlaatste lid worden de woorden „de machtiging van de Minister van Landbouw” vervangen door de woorden „de machtiging van de Vlaamse Executieve”.

De heer Verberckmoes trekt na deze discussie zijn voorstel in, zoals vervat in artikel 5 van zijn voorstel van decreet om de speciale regeling voor de verdelgung van wilde konijnen af te schaffen.

2. COMMISSIE

Als technische wijziging wordt in de aanhef van het artikel de omschrijving „hij die grond in gebruik heeft” vervangen door „de grondgebruiker” ; dit is de term die in het gehele decreet wordt gebruikt.

Er wordt verduidelijkt dat de woorden “te allen tijde,” in het eerste lid betekenen : zowel tijdens als na de jachtperiode. Dit betekent dus niet : zowel ‘s nachts als overdag. In het vierde lid betekent dit dus dat de houder van een jachtverlof ook buiten de jachtperiode konijnen op de loer mag schieten in het kader van de verdelgung.

Een amendement van de heren Dierickx en Janzegers, dat de loerjacht op wilde konijnen afschaft (stuk 481 — nr. 2), wordt verworpen met 6 stemmen tegen bij 3 onthoudingen.

Een amendement van de heer Beerden c.s., dat de loerjacht, naar analogie met de loerjacht op wilde eenden bepaald in artikel 6 uitbreidt tot één uur voor de officiële zonsopgang tot één uur na de officiële zonsondergang (stuk 481 — nr. 7), wordt eenparig aangenomen.

De heer Timmermans c.s. stelt in zijn amendement voor om in het vijfde lid de vossen weg te laten bij deze verbodsbepaling (stuk 481 — nr. 3). Dit amendement wordt ingetrokken, omdat bij artikel 3 de vossen terug bij het jaagbaar wild worden gerekend.

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens en van de heer Taelman C.S. willen ook het uitzetten van wilde konijnen en vossen expliciet verbieden (stuk 481 — nr. 4).

De heer Verberckmoes dient hierbij een subamendement in, dat er toe strekt dat wilde konijnen wel, maar vossen niet mogen worden uitgezet (stuk 481 — nr. 6). Hij gaat er van uit dat in gebieden waar de konijnen zijn uitgeroeid door ziekte, er konijnen mogen worden uitgezet om de wildstand op peil te houden.

De Gemeenschapsminister reageert hierop door te stellen dat dit voorstel ingaat tegen de geest van het decreet, dat tegen het uitzetten van wilde konijnen is. Ook volgens de geldende regels is het uitzetten van konijnen verboden. De Gemeenschapsminister stemt er wel mede in dat het verbod op uitzetten van konijnen en vossen in het decreet wordt opgenomen.

De heer Verberckmoes trekt hierop zijn subamendement in.

De amendementen worden eenparig aangenomen.

Bij een tweede lezing wordt hier dezelfde opmerking gemaakt als bij de vorige artikelen. Zeker voor de bestrijding van konijnen moet een soepele regeling gelden. Daarom moet hetgeen in dit artikel staat behouden blijven. Om de bestrijding nog gemakkelijker te doen verlopen, zou het aan de grondgebruiker moeten zijn toegestaan om aan andere personen de opdracht tot het bestrijden van konijnen te geven.

De heer Beerden C.S. stelt bij amendement voor het eerste lid te vervangen door de volgende bepaling (stuk 481 — nr. 9):

“De grondgebruiker en de personen aan wie hij daartoe de opdracht geeft, mogen te allen tijde wilde konijnen vangen en doden, mits wordt voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 22,,.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het gewijzigde artikel, dat na henummering artikel 23 wordt, wordt eveneens eenparig aangenomen.

Artikel 27

1. WERKGROEP

Dit artikel, overeenstemmend met artikel 7bis van de Jachtwet, handelt over de wildschade en de vergoeding ervan. Hierover wordt uitgebreid gediscussieerd.

Eerst komt de dubbele vergoeding van de schade aangericht door konijnen aan bod. De werkgroep is van oordeel dat deze speciale bepaling voor schade aangericht door konijnen moet worden gewijzigd.

Door het kabinet wordt voorgesteld om ook de konijnschade te onderwerpen aan de gewone rechtsregels. Een lid stelt eveneens voor geen onderscheid te maken tussen konijnen en ander jaagbaar wild, wat de vergoeding van wildschade betreft.

Het voorstel van de heer Verberckmoes zoals vervat in artikel 6 van zijn voorstel van decreet houdt in feite in dat de zeer strenge bepalingen betreffende wildschade in de bestaande Jachtwet, enigszins worden afgezwakt. Voor hem moet het om ernstige schade gaan, aangericht door overvloedig wild.

Een lid merkt op dat in deze bepalingen geen voorwendsel mag worden geschapen om in het wilde weg zogenaamd schadelijk wild te kunnen schieten. Volgens hem zijn ook de grondgebruikers verantwoordelijk, hetgeen wil zeggen dat zij voorzorgsmaatregelen moeten treffen die schade voorkomen. Bovendien moet het om jaagbaar wild gaan. Hoe dan ook mag het lijden van schade niet automatisch aanleiding geven tot een verdelgingsoperatie.

Een lid stelt de volgende formulering voor de aanhef van het artikel voor :

“Het bedrag van de wildschade wordt vastgesteld volgens de gewone rechtsregels, behoudens wat hierna wordt bepaald.

Onder wildschade wordt verstaan, al de schade aan vruchten veroorzaakt door de dieren die behoren tot de in artikel 3 bedoelde soorten. „

Vervolgens ontspint er zich een discussie of het al dan niet over ernstige of belangrijke schade moet gaan.

Een lid zegt dat het in artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek gaat over “de schade,,. Verder wordt hier ook niet gespecificeerd of het om belangrijke of ernstige schade gaat. Hij vraagt zich af of de jagers voor elke mogelijke schade kunnen worden aangesproken. Dit zou volgens hem te ver gaan. In de rechtspraak gebeurt dit overigens niet. Schadevergoeding wordt slechts gevraagd als het om ernstige schade gaat.

Een lid stelt dat er in de vrije natuur altijd een “normale,, schade aan gewassen voorkomt. Normale schade mag niet het voorwerp uitmaken van eisen tot schadevergoeding.

In het tweede lid van de door de heer Verberckmoes voorgestelde nieuwe tekst voor artikel 7bis wordt gesproken over normaal te verwachten of door overmacht onstane schade, die niet moet vergoed worden. Dit zijn gevallen van heirkracht. Er zou moeten voorzien worden dat er voor heirkracht niet meer moet worden geprocedeerd.

Het derde lid van ditzelfde voorstel heeft het over de verantwoordelijkheden van de grondgebruiker.

Een lid is van oordeel dat de bepaling “volgens de gewone rechtsregels,, in het eerste lid, tegemoet komt aan de bekommernissen die de heer Verberckmoes in zijn voorstel in verband met de heirkracht en de verantwoordelijkheid van de grondgebruiker, heeft ten toon gespreid.

Een kabinetsmedewerker zegt dat er over artikel 1382 van het Burgerlijk Wetboek een jarenlange rechtspraak bestaat. Het gaat duidelijk niet om beperkte schade. Een bepaalde schade kan worden gedoogd. Het is aan de rechtbank om uit te maken of het om ernstige schade gaat.

Een lid merkt op dat de draagwijdte van dit artikel werd uitgebreid, omdat het niet langer om de schade aangericht door konijnen gaat. Daarom is het nuttig om over “ernstige,, schade te spreken. Bovendien gaat het om schade aangericht door overtollig wild. Zulke schade is steeds ernstig.

Er wordt uiteindelijk beslist dat het in dit artikel over “ernstige,, wildschade gaat.

In de Europese richtlijnen wordt echter over “belangrijke,, schade gesproken. Daarom wordt het eerste lid als volgt :

” Het bedrag van de belangrijke wildschade wordt vastgesteld volgens de gewone rechtsregels, behoudens wat hierna wordt bepaald. „

De werkgroep is het er in elk geval over eens dat onder schade niet moet worden verstaan : schade door heirkracht en schade door een aanvaard risico.

Een medewerker stelt voor om ook schade aan infrastructuur vergoedbaar te stellen, dus niet enkel schade aan vruchten en gewassen. Dit voorstel kan de instemming van de werkgroep wegdragen.

De rest van het artikel blijft ongewijzigd. Het gaat hier om procedureregels, waaraan niets moet worden veranderd. In het vierde lid valt wel de verwijzing naar de geschrapte dubbele vergoeding van konijnenschade weg.

Het laatste lid, met bepalingen in verband met het hoger beroep, geeft nog wel aanleiding tot discussie. Een lid stelt voor om hier nog wijzigingen aan te brengen :

- de termijn voor het instellen van hoger beroep behouden op 14 dagen, maar dan te rekenen vanaf de betekening van het vonnis ;
- eisen van 15.000 frank en minder zijn niet vatbaar voor hoger beroep, enkel voor verzet.

De werkgroep is van oordeel dat voor het hoger beroep hier best de gewone rechtsregels gelden. Daarom wordt besloten dit lid weg te laten.

Artikel 7ter van de Jachtwet handelt over overtollig schadelijk wild, namelijk konijnen, houtduiven en everzwijnen, waarvan de verdelging door de overheid kan worden toegestaan of bevolen, wanneer er schade aan de gewassen is.

Er wordt gesteld dat dit artikel een overlapping is met de bepalingen in verband met de bestrijding van schadelijk wild. Het is dus overbodig en kan worden weggelaten.

Door het kabinet wordt voorgesteld een artikel 7quater in te voegen dat de bepalingen overneemt van de artikelen 1 tot 3 van de wet van 14 juli 1961 tot regeling van het herstel der door grof wild aangerichte schade.

Men is van oordeel dat dit overbodig is, omdat in het vorig artikel nu over alle jaagbaar wild, dus ook het grof wild, wordt gesproken.

De wet van 14 juli 1961 zou tevens opgeheven moeten worden om dezelfde reden. Dit zal bij de opheffingsbepalingen worden gevoegd.

2. COMMISSIE

Mevrouw Kestelijn-Sierens en de heer Taelman c.s. dienen een amendement in dat het artikel door een volledig nieuwe tekst vervangt (stuk 481 — nr. 4). De indieners zijn van oordeel dat de voorgestelde tekst onduidelijk is en dat nader gespecificeerd moet worden welke rechtsprincipes de materie van de wildschade regelen. Volgens hen gaat dit volgens de normale rechtsregels, inzonderheid de artikelen 1382 en 1383 van het Burgerlijk Wetboek. Er wordt ook omschreven wat er onder wildschade wordt verstaan : de schade veroorzaakt aan land-, tuin- of bosbouwgewassen en teelten door dieren die behoren tot het jaagbaar wild. De procedure verloopt volgens de voorschriften van het Gerechtelijk Wetboek, meer in het bijzonder artikel 1345.

Een lid merkt hierbij op dat de artikelen 1382 en 1383 van het burgerlijk wetboek handelen over schade op basis van een fout. Deze regels geven aanleiding tot zeer lange en ingewikkelde procedures. Hetgeen in artikel 27 wordt voorgesteld is een veel eenvoudiger procedure. Daarom is het beter de tekst te behouden zoals hij is.

De Gemeenschapsminister beaamt dit en is ook voorstander van de soepele procedure die wordt voorgesteld.

De ingediende amendementen worden hierop ingetrokken.

Een lid vraagt waarom er in artikel 7bis van de oude jachtwet een dubbele schadevergoeding voorzien werd voor de schade aangericht door konijnen.

De Gemeenschapsminister verklaart dat deze regeling in het begin van de eeuw werd ingevoerd om druk op de jagers uit te oefenen om hen aan te zetten konijnen te bestrijden. Deze bepaling is heden ten dage echter voorbijgestreefd, zodat ze beter kan wegvallen.

Als technische correctie worden in het tweede lid de woorden “al de schade,, vervangen door “de volledige schade,,.

De Raad van State merkt in zijn advies echter op dat de in dit artikel opgenomen procedure ter vaststelling van de wildschade de bevoegdheid van de rechtbank en de gerechtelijke procedure wordt geregeld. Hiermee betreft de decreetgever de bevoegdheid van de nationale wetgever (stuk 481 — nr. 8).

De Commissie betreurt dat het de decreetgever, luidens het advies van de Raad van State, niet mogelijk is een soepele regeling voor de wildschade uit te werken. Er wordt geoordeeld dat hetgeen werd voorgesteld beter is dan de gewone rechtsregels. Grotendeels werd de soepele regeling voor de schade aangericht door konijnen zoals bepaald in artikel 7bis van de Jachtwet, overgenomen en uitgebreid naar de schade aangericht door alle wildsoorten.

Om tegemoet te komen aan de opmerking van de Raad van State, dient de heer Beerden c.s. een amendement in dat het artikel vervangt door de volgende bepaling (stuk 481 — nr. 9) :

“De vergoeding van de belangrijke wildschade, behoudens de schade die veroorzaakt wordt door konijnen, wordt vastgesteld volgens de gewone rechtsregels.

Onder wildschade wordt verstaan : de volledige schade veroorzaakt door de dieren die behoren tot de in artikel 3 bedoelde soorten. ,,

Artikel 7bis van de Jachtwet wordt niet afgeschaft, zodat de regeling van de konijnenschade blijft bestaan. Wel wordt voorgesteld de dubbele vergoeding van konijnenschade af te schaffen, zodat enkel artikel 7bis, eerste lid van de jachtwet wordt opgeheven.

Het amendement wordt eenparig aangenomen.

De heer De Seranno dient een amendement in dat een nieuw derde lid invoegt dat luidt als volgt (stuk 481 — nr. 9) :

“Op verzoek van eigenaars van gronden waarvan de aangesloten oppervlakte kleiner is dan veertig hectare, kan de houder van het jachtrecht van het aangrenzende jachtterrein bij afwezigheid van een minnelijke regeling, verplicht worden het jachtrecht op eerstvernoemde gronden te verwerven, zulks nadat de Vlaamse Executieve of de door haar aangestelde ambtenaar of beheerder van de wildbeheerseenheid deze verwerving opportuun oordeelt in het kader van de doelstellingen van dit decreet en de voorwaarden heeft vastgesteld. ,,

De indiener zegt dat deze aanvulling aangewezen is opdat de doelstelling van de door de decreetgever gewilde grotere aaneengesloten oppervlakten van de jachtterreinen beter zouden kunnen worden bereikt. Eén van deze doelstellingen is het verminderen of voorkomen van wildschade. Door percelen, die omwille van hun te beperkte oppervlakte niet bejaagbaar zijn bij een jachtterrein te voegen, kan het wild dat zich op deze percelen bevindt beter bestreden worden. Deze maatregel moet wel opportuun worden geacht.

De indiener stelt tevens dat deze aanvulling grotere rechtszekerheid waarborgt aan de eigenaars van kleine grondoppervlakten, waarmee wordt tegemoet gekomen aan een bekommernis die reeds bij de bespreking van artikel 8 werd geuit.

Meerdere leden vinden dit amendement een nuttige aanvulling van het artikel. Er wordt door enkele sprekers echter opgemerkt dat deze bepaling in feite niet in dit artikel thuis hoort. Het ware misschien beter hiervan een afzonderlijk artikel te maken.

Het amendement van de heer De Seranno wordt aangenomen met 5 stemmen voor bij 3 onthoudingen.

Het gewijzigde artikel wordt aangenomen met 6 stemmen voor bij 2 onthoudingen. Het nieuwe artikel, dat na henummering artikel 24 wordt luidt dan als volgt :

“De vergoeding van de belangrijke wildschade, behoudens de schade die veroorzaakt wordt door konijnen, wordt vastgesteld volgens de gewone rechtsregels.

Onder wildschade wordt verstaan : de volledige schade veroorzaakt door de dieren die behoren tot de in artikel 3 bedoelde soorten.

Op verzoek van eigenaars van gronden waarvan de aaneengesloten oppervlakte kleiner is dan veertig hectare, kan de houder van het jachtrecht van het aangrenzende jachtterrein bij afwezigheid van een minnelijke regeling, verplicht worden het jachtrecht op eerstvernoemde gronden te verwerven, zulks nadat de Vlaamse Executieve of de door haar aangestelde ambtenaar of de beheerder van de wildbeheerseenheid deze verwerving opportuun oordeelt in het kader van de doelstellingen van dit decreet en de voorwaarden heeft vastgesteld. „

Artikel 28

1. WERKGROEP

Er wordt een voorstel gedaan voor het inlassen van een nieuw artikel betreffende een fonds voor wildschade. Schade aangericht door wild dat niet jaagbaar is, of dat afkomstig is uit een bos- of natuurreservaat, waar er niet mag worden gejaagd, kan worden vergoed door het MINA-Fonds.

Mevrouw Tyberghien-Vandenbussche stelt in artikel 15 van haar voorstel van decreet voor om een nieuw artikel in te voegen waarin wordt bepaald dat de beherende overheid, instelling of persoon aansprakelijk is voor de schade veroorzaakt door wild uit bos- en natuurreservaten of uit andere gebieden waar de jacht volledig verboden is.

De Werkgroep stelt dat dit een bijzonder probleem is. Men is het er echter over eens dat dit kan geregeld worden door de bepalingen van dit artikel, zodat het voorstel van mevrouw Tyberghien-Vandenbussche in feite overbodig wordt.

2. COMMISSIE

Een amendement van de heer Taelman C.S. stelt voor om voor de woorden “bosreservaat,, en “natuurreservaat,, , het woord “erkend,, in te voegen (stuk 481 — nr. 4).

De Gemeenschapsminister verwijst naar de wet op het natuurbehoud. Er zijn twee soorten reservaten. Artikel 9 van deze wet bepaalt wat staatsnatuurreservaten zijn : gronden die de Staat in eigendom of in huur heeft of die hem daartoe ter beschikking worden gesteld. In artikel 10 worden de erkende natuurreservaten omschreven : een beschermd areaal dat door een natuurlijk- of rechtspersoon wordt beheerd en door de Koning wordt erkend. Dit zijn dus de privé-reservaten. Er bestaan dus staatsreservaten en erkende vrije reservaten. Het is duidelijk dat in dit artikel beide soorten reservaten worden bedoeld. Dus heeft dit amendement weinig zin.

Een tweede gedeelte van hetzelfde amendement, dat een tekstcorrectie aanbrengt, mocht een amendement van dezelfde indiener bij artikel 27 zijn aangenomen, is zonder voorwerp. Tenslotte stelt dit amendement ook voor in het derde lid bij de procedure ook het procesverbaal van verschijning in te voeren.

De Gemeenschapsminister is hier niet mee akkoord : de procedure houdt in dat de schade ter plaatse wordt vastgesteld.

Hierna wordt het amendement door de indieners ingetrokken.

Een lid vraagt of in de procedure voorzien in dit artikel beroep mogelijk is ?

De Gemeenschapsminister stelt dat wat de staatsreservaten betreft, de overheid, indien nodig alle rechtsmiddelen die haar ter beschikking staan zal uitputten.

Voor de erkende reservaten moet er hier gewezen worden op de bijzondere generositeit die de overheid hier aan de dag legt. De overheid zal uit het MINA-fonds dus schade betalen van wild afkomstig uit reservaten in eigendom van privé-personen. Deze laatsten zullen daardoor geen of weinig belang hebben bij een beroepsprocedure.

De Gemeenschapsminister is van oordeel dat het billijk is dat de overheid hier financieel tussenkomt. Door de gewestplannen wordt aan bepaalde gebieden de functie van reservaat opgelegd door de overheid. Dus moet de overheid ook de gevolgen kunnen dragen.

Voor de duidelijkheid wordt als tekstcorrectie in het eerste lid tussen de woorden “de jacht,, en de woorden “volledig verboden is,, de woorden “door de overheid,, ingevoegd.

Ook wordt de juiste naam van het MINA-fonds in het eerste lid opgenomen.

Ingevolge het advies van de Raad van State en de wijzigingen die dit heeft meegebracht moeten het tweede en het derde lid van dit artikel, die verwijzen naar de regeling in het vorige artikel, worden weggelaten. Nochtans moet er worden bepaald op welke wijze een schadelijder een vergoeding bij het MINA-fonds kan verkrijgen.

Een amendement van de heer Beerden C.S. (stuk 481 — nr. 9) laat het tweede en derde lid weg en voegt een nieuw tweede lid in dat luidt als volgt :

“Een proces-verbaal van plaatsbezoek, dat vermeldt dat de voorwaarden die in het eerste lid worden gesteld, vervuld zijn, geldt voor de schadelijder als titel om de vergoeding van schade door voormeld Fonds te verkrijgen,,.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het gewijzigde artikel, dat na henummering artikel 25 wordt, wordt eenparig aangenomen en wordt als volgt gelezen :

“De schade veroorzaakt door wild waarop de jacht sinds meer dan vijf jaar niet meer geopend is of dat afkomstig is uit een bosreservaat of een natuurreservaat waarin de jacht door de overheid volledig verboden is, wordt vergoed door de gewestdienst met afzonderlijk beheer Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur.

Een proces-verbaal van plaatsbezoek, dat vermeldt dat de voorwaarden die in het eerste lid worden gesteld, vervuld zijn, geldt voor de schadelijder als titel om de vergoeding van schade door voormeld Fonds te verkrijgen.,,

Artikel 29

1. WERKGROEP

Dit artikel is het vroegere artikel 10 van de Jachtwet en handelt over het vervoer van wild. Ook hier moet telkens de verwijzing naar de Koning of de Minister van Landbouw, vervangen worden door “de Vlaamse Executieve,, .

Een lid stelt voor het derde lid, volgens hetwelk de Vlaamse Executieve het vervoer van wild ook in de in het eerste lid toegelaten periode kan verbieden, weg te laten. Volgens dit lid is de regeling in Wallonië verschillend. Dit kan in de gewestgrensgebieden voor moeilijkheden zorgen.

Een kabinetsmedewerker antwoordt dat dit lid niet kan worden weggelaten. Het werd destijds in het artikel ingelast om problemen in verband met de import van buiten het gewest geschoten wild op te lossen.

De werkgroep beslist het derde lid niet weg te laten.

2. COMMISSIE

Een amendement van de heer Timmermans C.S. strekt er toe dat het vervoer van levend wild wordt verboden (stuk 481 — nr. 3).

Een lid merkt hierbij op dat dan het uitzetten van wild onmogelijk wordt gemaakt.

De indienerbeaamt dit en verklaart dat dit precies de bedoeling van dit amendement is.

Dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor bij 6 onthoudingen.

De heer Aerts dient een amendement in om het derde lid van het artikel weg te laten (stuk 481 - nr. 4). Hier wordt bepaald dat de Vlaamse Executieve jaarlijks kan bepalen dat het vervoeren of in de handel brengen van levend of dood wild kan worden toegelaten in de periode vanaf de opening tot de tiende dag na de sluiting van de jacht op dit wild. De heer Aerts is van oordeel dat hiermee een te grote volmacht aan de Executieve wordt verleend.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat deze bepaling werd in de jachtwet werd opgenomen per decreet van 27 juni 1985. Dit is dus door de decreetgever zelf ingevoerd.

Artikel 14 van het jachtopeningsbesluit van 22 mei 1991, dat de bepalingen geeft inzake handel en vervoer van wild, vindt zijn wettelijke basis in deze bepaling.

Na deze verduidelijking trekt de heer Aerts zijn amendement in.

De heer Beerden dient een amendement in dat een nieuw vijfde lid invoegt (stuk 481 — nr. 5). Dit is de tekst van het geschrapte derde lid van artikel 5, waarvan eerder werd gesteld dat het in dit artikel thuishoort.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het nieuwe vijfde lid luidt als volgt :

“De Vlaamse Executieve kan eveneens de voorwaarden bepalen waaronder het vervoer en de handel van wildsoorten of delen van wildsoorten waarvoor zij een afschotplan gesteld heeft, mogen plaatshebben.,,

Als tekstcorrectie wordt in het eerste lid de omschrijving “in elke provincie of elk gedeelte van een provincie,, vervangen door “in het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest.,,

Het gewijzigde artikel wordt aangenomen met 6 stemmen voor en 3 tegen. Na de hernummering wordt dit artikel 26.

Artikel 30

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over het opsporen en in beslag nemen van wild afkomstig van jachtdelicten en stemt overeen met artikel 11 van de Jachtwet.

De zinsnede “overeenkomstig de voorschriften van het Wetboek van Strafvordering,, in het eerste lid is overbodig, en kan dus worden weggelaten. Om dezelfde reden worden de woorden “op dezelfde wijze,, in het tweede lid weggelaten.

Omdat het hier over het in de handel brengen van wild uit jachtdelicten gaat, is het nodig om precies te bepalen wat een jachtdelict is. Vandaar het belang van de begripsomschrijving van jacht in artikel 2.

Er wordt verder op gewezen dat dit artikel de privacy van de burger niet mag schaden.

2. COMMISSIE

Mevrouw Kestelijn-Sierens en de heer Taelman c.s. dienen een amendement in dat het derde lid wijzigt (stuk 481 — nr. 4). Zij stellen voor dat niet de burgemeester, maar de verbalisanten, tegen bewijs van ontvangst” het wild ter beschikking stelt van het OCMW en niet van een godshuis.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen. Het derde lid luidt dan als volgt :

„Het in beslag genomen wil wordt door de verbalisanten tegen bewijs van ontvangst onmiddellijk ter beschikking gesteld van het dichtstbij gelegen Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn.”

In zijn advies merkt de Raad van State op dat deze bepalingen de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaan in zoverre de plaatsen die in het eerste en het tweede lid worden bedoeld een woning zouden uitmaken en in zoverre de inbeslagneming en verbeurdverklaring geen beveiligingsmaatregel maar een straf is.

De Commissie stelt formeel dat het niet de bedoeling is wild in beslag te nemen in plaatsen die tot woning dienen. Het in beslag nemen moet ook gezien worden als een beveiligingsmaatregel en niet als een straf. Daarom is de Commis-

sie van oordeel dat dit artikel de bevoegdheden van de decreetgever niet te buiten gaat en dat het kan behouden blijven.

Het gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen en hernummerd tot artikel 27.

Artikel 31

1. WERKGROEP

Dit artikel over het mogelijk toelaten van het vervoer van wild en eieren buiten de jachtijd, kan ongewijzigd van artikel 12 van de Jachtwet worden overgenomen, met dien verstande dat „de Minister van Landbouw” wordt vervangen door de „Vlaamse Executieve”.

2. COMMISSIE

De heer Timmermans c.s. stelt bij amendement voor dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 3). Bij een verbod op het uitzetten van lid zou dit artikel overbodig zijn. Aangezien de Commissie niet met een volledig en onmiddellijk verbod instemt, wordt dit amendement ingetrokken.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 6 stemmen voor en 3 tegen. Na de hernummering wordt dit artikel 28.

Artikel 32

1. WERKGROEP

Het kabinet stelt voor om een nieuw artikel in te lassen over het vrijlaten van wild. Dit voorstel wordt gunstig onthaald.

De term „vrijlaten” wordt vervangen door het woord „uitzetten”, omdat dit aansluit bij een algemeen gangbaar woordgebruik in de betrokken kringen. Er wordt echter opgemerkt dat „uitzetten” tot interpretatiemoeilijkheden kan leiden. „Vrijlaten” en „uitzetten” kunnen verschillende betekenissen hebben.

De term „open veld” betekent elke open ruimte die niet een bos is. Conform de rechtspraak worden met open veld ook de vijvers, moerassen, vennen enz. bedoeld.

Een lid stelt volgend amendement voor :

„Buiten de in het eerste lid vermelde periodes kan de Vlaamse Executieve regels opstellen voor het vrijlaten van fazanten en patrijzen.

Het vrijlaten van andere dan in het vorige lid vernoemde wildsoorten is verboden. Behoudens het recht van de Vlaamse Executieve om lagere dichtheden op te leggen, mogen in een aaneengesloten jachtgebied niet meer dan 50 fazanten en/of 3 koppels patrijzen per 25 hectare worden vrijgelaten”.

Verskillende leden van de werkgroep achten dit een zinvolle aanvulling die beantwoordt aan de realiteit. De meerderheid van de werkgroep meent de Vlaamse Executieve te kunnen vertrouwen om ter zake gepaste maatregelen te laten uitvaardigen. Verder wordt verwezen naar het artikel 13 waarin wordt bepaald dat de Vlaamse Executieve maatregelen kan nemen ter bevordering van vrijwillige samenvoeging tot beheerseenheden ten behoeve van het wildbeheer.

De werkgroep vraagt zich verder af of het tweede lid volledigheidshalve niet moet worden aangevuld in de zin van „(...) inzonderheid met betrekking tot het aantal en de soorten wild alsook met betrekking tot de terreinen”.

Het wordt tenslotte aan de beoordeling van de Commissie overgelaten of de Vlaamse Executieve vooraf de Vlaamse Hoge Jachtraad, de Vlaamse Hoge Bosraad, de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud en de Vlaamse Kamer van de Hoge Landbouwwraad om advies moet vragen.

2. COMMISSIE

Een aantal leden wensen een verbod op het uitzetten van wild.

Volgens een lid is deze praktijk een schande, die tot zeer veel misbruiken aanleiding geeft.

Een ander lid spreekt van het uitzetten van fazanten en patrijzen tegen 300 à 500 frank per stuk, waarna deze in een soort „schiettent voor kapitaalkrachtige mensen” terechtkomen. Dit soort jacht moet volledig worden verboden. Dit lid erkent wel dat een aantal mensen een broodwinning hebben met de kweek van deze dieren. Daarom kan wel een overgangperiode voor een volledig verbod van uitzetten worden voorzien.

Een andere spreker is dan weer van oordeel dat het er vooral op aan komt misbruiken tegen te gaan. Er moet verhinderd worden dat volwassen wild een paar dagen voor de jacht wordt uitgezet. Volgens dit lid biedt de voorliggende tekst daarvoor voldoende garanties.

De Gemeenschapsminister is van oordeel dat het uitzetten van wild voor herpopulatie mogelijk moet blijven. Het tweede lid van het artikel bepaalt dat de Executieve hiervoor de regels opstelt. Eventueel kan dit in samenspraak met de wildbeheerseenheden gebeuren.

Een amendement van de heren Dierickx en Janzegers verbiedt het uitzetten van wild (stuk 481 - nr. 2). Tot 1 januari 1995 kan voor het uitzetten van fazanten en patrijzen, onder strikte voorwaarden, een vergunning worden verleend door de Executieve.

Dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor, 5 tegen bij 1 onthouding.

Een artikel van de heer Timmermans c.s. verbiedt eveneens het uitzetten van wild, niettegenstaande de Executieve uitzonderingen kan toestaan met het oog op het behoud van wildsoorten (stuk 481 — nr. 3).

Ook dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor, 5 tegen bij 1 onthouding.

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens, de heer Taelman c.s. en de heer Verberckmoes stellen voor dat de regels voor het uitzetten van wild binnen de vermelde verbodsperiode door de Executieve kunnen worden gesteld, op advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad (stuk 481 — nr. 4). Deze amendementen worden verworpen met 1 stem voor en 7 tegen.

Een amendement van de heer Beerden, dat het bepalen van regels voor het uitzetten van wild door de Executieve beperkt tot de wildbeheerseenheden (stuk 481 — nr. 5), wordt door de indiener ingetrokken.

Bij een tweede lezing van dit artikel wordt door de heer Beerden c.s. een nieuwe redactie van dit artikel voorgesteld, dat het verbod van het uitzetten van wild invoert (stuk 481 — nr. 7). Er is een overgangsmaatregel, dat dit verbod slechts geldt vanaf 1 juli 1996. De Vlaamse Executieve kan uitzonderingen toestaan met het oog op het behoud van wildsoorten.

Het verbod op het uitzetten van wild geldt overal. De vermelding „in het open veld of in de bossen”, betekent geen beperking, maar is slechts een verduidelijking. Met open veld betekent elke open ruimte die niet een bos is, conform de rechtspraak, zoals reeds tijdens de besprekingen in de werkgroep duidelijk werd gesteld. Dit is trouwens gebaseerd op het arrest van het Hof van Cassatie van 21 april 1913 (Pas. 1, p. 199).

Een subamendement van de heer Van Looy stelt voor de woorden „in het open veld of in de bossen” weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Het is duidelijk de bedoeling van de Commissie om het uitzetten van wild altijd en overal te verbieden. De vermelding „in het open veld of in de bossen” maakt dit niet duidelijker.

Dit subamendement wordt eenparig aangenomen.

Op voorstel van een lid wijzigt de Commissie de omschrijving „Vlaamse Kamer van de Nationale Landbouwwaad”, naar analogie met artikel 4.

Een tweede subamendement van de heer Beerden c.s. (stuk 481 — nr. 9) laat het derde lid weg, omdat dit een overgangsbepaling is, die thuishoort in het laatste artikel van het decreet. Dit subamendement wordt eveneens eenparig aangenomen.

Het gewijzigde amendement en tegelijkertijd het artikel wordt aangenomen met eenparigheid van stemmen. Dit artikel, dat artikel 29 wordt in de definitieve tekst luidt als volgt :

„Het is te allen tijde en overal verboden wild uit te zetten.

De Vlaamse Executieve kan hierop met het oog op het behoud van wildsoorten, uitzonderingen toestaan na advies te hebben ingewonnen van de Vlaamse Hoge Jachtraad, de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud en de in artikel 10, derde lid van het koninklijk besluit van 15 september 1924 tot inrichting van de officiële vertegenwoordiging van de landbouw, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 12 april 1977, bedoelde gewestelijke sectie van de Nationale Landbouwwaad. In voorkomend geval stelt zij regels op met betrekking tot het aantal en de soorten wild, alsook met betrekking tot de terreinen.

Overtreding van dit artikel evenals van de daaruit volgende besluiten van de Vlaamse Executieve worden bestraft met een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank.”

Artikel 33

1. WERKGROEP

Dit is een nieuw artikel, dat tot stand is gekomen bij de bespreking van artikel 24 van de Jachtwet. Voor dit artikel over de vaststelling van de jachtdelicten, wordt door het kabinet een volledig nieuwe tekst voorgesteld. De werkgroep stemt in eerste instantie met deze tekst in.

De overtredingen van de bepalingen van het Jachtdecreet kunnen ook worden vastgesteld door de rijkswachters. Dit moet in de aangenomen tekst worden opgenomen.

Een lid verklaart niet akkoord te kunnen gaan met de bevoegdheid om te verbaliseren die wordt gegeven aan wachters van bijzondere personen. Hij hecht geen enkel waarde aan hun processen-verbaal. Indien men ze toch in de tekst zou behouden, stelt hij het volgende amendement bij het tweede lid voor :

„De processen-verbaal opgesteld door de wachters van bijzondere personen kunnen echter weerlegd worden door alle middelen van recht, getuigen inbegrepen.”

Een ander lid wenst in fine van het eerste lid toe te voegen „(. . .) ieder voor wat zijn bevoegdheid betreft.”

De werkgroep wil ook laten onderzoeken of in plaats van de rechter in de politierechtbank, het niet de onderzoeks-rechter is die verlof moet geven voor een huiszoeking (in het laatste lid).

De werkgroep nam na de eerste bespreking de volgende tekst aan :

„Onverminderd de ambtsbevoegdheid van de officieren van gerechtelijke politie, wordt de overtreding van dit decreet en van de ter uitvoering daarvan genomen besluiten opgespoord en vastgesteld bij middel van processen-verbaal door de rijkswachters, door de leden van de gemeentepolitie bekleed met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, door de ambtenaren en de boswachters van het Bosbeheer, door de ambtenaren van de diensten van de Vlaamse Executieve bevoegd voor het natuurbewoud en door de wachters van bijzondere personen.

De door deze overheidspersonen opgestelde processen-verbaal hebben bewijskracht tot het tegenbewijs geleverd is.

In de uitoefening van hun opdracht mogen deze overheidspersonen fabrieken, magazijnen, bergplaatsen, burelen, botten, bedrijfsgebouwen, stallen, stapelhuizen, stations, wagons, voertuigen en de in open lucht gelegen bedrijven betreden.

Zij mogen de plaatsen die tot woning dienen slechts bezoeken met verlof van de rechter in de politierechtbank en dan enkel van vijf uur 's morgens tot negen uur 's avonds. Dat verlof is eveneens vereist voor het bezoeken van de niet voor het publiek toegankelijke plaatsen voor vijf uur 's morgens en na negen uur 's avonds.”

Dit artikel over de bevoegdheden van de personen die misdrijven kunnen vaststellen stelt echter een aantal technische problemen. De vraag is of het Vlaamse Gewest hier volledig bevoegd is.

In het laatste lid wordt er gesproken over de rechter in de politierechtbank, die toelating tot huiszoeking kan geven. Moet dit niet de onderzoeksrechter zijn ?

Omdat er hier een bevoegdheidsconflict met de nationale wetgever kan zijn wordt uiteindelijk besloten dit artikel niet in het decreet op te nemen en artikel 24 van de oude Jachtwet niet op te heffen. Wel moet de lijst met overheidspersonen in het eerste lid van dat artikel dan worden aangepast.

In een artikel met wijzigingsbepalingen moet dan de volgende bepaling worden opgenomen (zie ook artikel 47, punt 3) :

„ In het eerste lid van artikel 24 van de Jachtwet van 28 februari 1882 worden de woorden “boswachters, kantoniers, stationchefs,, vervangen door de woorden “ambtenaren en boswachters van het Bosbeheer, ambtenaren van de diensten van de Vlaamse Executieve bevoegd voor het natuurbewoud” ; in het tweede lid van artikel 24 worden de woorden „artikel 8, eerste en derde lid, en in artikel 10, eerste lid ” vervangen door de woorden „artikel 20 eerste en, derde lid en in artikel 29 eerste lid van het Jachtdecreet van []””.

Het derde en het vierde lid van het artikel, dat in eerste instantie werd aangenomen, worde, uiteindelijk het nieuwe artikel 33 van het voorstel van decreet.

2. COMMISSIE

Er wordt opgemerkt dat de bedoelde overheidspersonen, met name boswachter en veldwachters naast de opgesomde locaties in het eerste lid, natuurlijk ook velden en bossen mogen betreden. Voor de duidelijkheid kan dit best in het decreet worden opgenomen. De heer Aerts dient met het oog hierop een amendement in (stuk 481 — nr. 7).

Net zoals bij de bespreking het vorige artikel wordt hier verduidelijkt dat met open veld elke open ruimte wordt bedoeld, die niet een bos is.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De Raad van State stelt vast dat het tweede lid de huiszoeking in plaatsen die tot woning dienen, regelt (stuk 481 — nr. 8). Dit gaat de bevoegdheid van de decreetgever te buiten.

De heer Beerden C.S. stelt bij amendement voor het tweede lid weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Het gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen. Na de henummering wordt dit artikel 30. Het wordt als volgt gelezen :

“In de uitoefening van hun opdracht mogen de overheidspersonen bedoeld in artikel 24 van de jachtwet van 28 februari 1882, het open veld, bossen, fabrieken, magazijnen, bergplaatsen, burelen, boten, bedrijfsgebouwen, stallen, stapelhuizen, stations, wagons, voertuigen en de in open lucht gelegen bedrijven betreden. „

Artikel 34

1. WERKGROEP

In het hoofdstuk over het toezicht wordt een nieuw artikel ingelast, dat handelt over de samenwerking van bijzondere wachters.

Hier komt ook het voorstel van decreet van de heer Taelman C.S. houdende wijziging van artikel 110 van het bosdecreet van 13 juni 1990 (stuk 439 (1990-1991) nr. 1) ter sprake over de mogelijkheid om bijzondere wachters te laten samenwerken bij het opsporen van jachtmisdrijven.

Het is de bedoeling om ook inzake jacht de veiligheid van de jachtwachters te verhogen door hen de gelegenheid te geven samen op te treden om stropers af te schrikken.

In dit artikel moet duidelijk worden omschreven wat bijzondere wachters zijn, namelijk wachters aangesteld door bijzondere personen, zoals bedoeld in de artikelen 61 tot 63 van het Veldwetboek en in artikel 110 van het Bosdecreet.

2. COMMISSIE

Een lid vraagt wie de aanstellingsakte, die in het tweede lid wordt vermeld, opstelt. De gemeenschapsminister wijst op de bepaling van het derde lid van artikel 61 van het Veldwetboek :

“De aanstellers zijn gehouden hen door de provinciegouverneur te doen erkennen, de arrondissementscommissaris en de procureur des Konings gehoord, en in de benoemingsakte de aard en de ligging aan te wijzen van de goederen die onder hun bewaking staan.,,

Deze aanstellingsakte wordt door de aanstellers op een vrij papier opgemaakt. Hier kan in worden opgenomen dat de wachter ook op een ander veld kan optreden.

De vraagsteller merkt op dat de goedkeuring van de gouverneur dus nodig is. Daarom is het wenselijk dit in het artikel op te nemen. De heer Aerts c.s. dient een amendement in deze zin in (stuk 481 — nr. 6), dat eenparig wordt aangenomen.

De heer Taelman c.s. dient een amendement in dat er toe strekt dat de houder van het jachtrecht de bijzondere wachters van omliggende gebieden niet moet begeleiden, maar hen enkel de toestemming moet geven om samen met de door hem aangestelde bijzondere wachter op te treden (stuk 481 — nr. 4).

Een lid verwijst hier naar de discussie die er in de werkgroep is gevoerd. Het is uitdrukkelijk zo bepaald dat de jachthouder uit veiligheidsoverwegingen de andere bijzondere wachters moet begeleiden.

Dit amendement wordt verworpen met 3 stemmen voor en 5 tegen.

De Raad van State merkt in zijn advies op dat de bevoegdheid van de bijzondere wachters inzake opsporing en vervolging territoriaal wordt uitgebreid, hetgeen de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat (stuk 481 — nr. 8).

De Commissie stelt dat de bedoeling van dit artikel is dat bijzondere wachters zich als beveiliging door andere wachters kunnen laten vergezellen. De vergezellende wachters moeten daarbij geen verbaliserende bevoegdheid hebben.

Een amendement van de heer Beerden c.s. stelt voor om in fine van het eerste lid de woorden “die in zijn aanwezigheid over dezelfde rechten beschikken als de bijgestane wachters,” weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Hiermee wordt de opmerking van de Raad van State ondervangen.

Dit amendement en het aldus gewijzigde artikel worden eenparig aangenomen. Dit wordt na de henummering artikel 31.

Artikel 35

1. WERKGROEP

Dit artikel geeft de gevallen waarin jagers mogen worden ontwapend. Er is geen discussie over de inhoud van dit artikel, dat een volledige overname is van artikel 22 van de Jachtwet.

2. COMMISSIE

Een lid vraagt of de voorwaarden in punt 1. vermeld, voor het ontwapenen van jagers, allen samen moeten voorkomen. Het gaat om verkleed of gemaskerd zijn, geen bekende woonplaats hebben en weigeren zijn naam bekend te maken.

De Gemeenschapsminister zegt dat het hier om vier gevallen gaat waarbij de jager mag ontwapend worden. Als technische correctie wordt daarom het woord “of,” ingevoegd.

Een lid verduidelijkt dat een misdrijf bij nacht betekent dat dit gebeurt na de officiële zonsondergang en voor de officiële zonsopgang.

De Raad van State merkt op dat het laatste lid de vervolging regelt, hetgeen de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat (stuk 481 — nr. 8).

Een amendement van de heer Beerden C.S. stelt voor dit laatste lid weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Dit amendement wordt eenparig aangenomen. In de Jachtwet zal het eerste lid van artikel 22 worden opgeheven. Het tweede lid blijft echter behouden.

Het artikel wordt eveneens eenparig aangenomen en na henummering wordt dit artikel 32.

Artikel 36

1. WERKGROEP

Dit artikel stemt overeen met artikel 30bis van de Jachtwet en bepaalt dat er ten behoeve van het wetenschappelijk onderzoek afwijkingen op de algemene bepalingen in verband met de jacht mogelijk zijn.

Vanuit het kabinet wordt een nieuwe redactie van de tekst voorgesteld, waarmee de werkgroep zich akkoord kan verklaren. Een lid stelt voor om naast de wetenschappelijke instellingen en de universiteiten ook de instellingen van het hoger onderwijs buiten de universiteit te vermelden. Dit voorstel wordt eveneens aangenomen.

2. COMMISSIE

Amendementen van de mevrouw Kestelijn-Sierens, de heer Taelman C.S. en de heer Verberckmoes willen hier het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad invoegen (stuk 481 — nr. 4).

Deze amendementen worden door de Commissie eenparig verworpen.

Het artikel wordt eenparig aangenomen en henummerd tot artikel 35.

Artikel 37

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over de vogelbescherming. Dit was artikel 31 van de Jachtwet.

Er wordt gesteld dat dit artikel in feite niet thuishoort in het Jachtdecreet. Het moet er voorlopig echter in opgenomen blijven, omdat dit de enige wettelijke bepaling is in verband met de vogelbescherming. Het hier weglaten zou een rechtsvacuüm creëren.

Dit artikel moet worden opgeheven, zo gauw er een specifiek vogelbeschermingsdecreet komt.

Vanwege het kabinet wordt voorgesteld de strafbepalingen te verzwaren. De werkgroep gaat hiermee akkoord.

2. COMMISSIE

Een amendement van de heren Dierickx en Janzegers stelt voor dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 2). Volgens de indieners hoort het thuis in een decreet op de vogelbescherming.

De Gemeenschapsminister antwoordt dat dit artikel een soort van overgangsbepaling is, in afwachting van het tot stand komen van een decreet op de vogelbescherming. Zolang dit decreet er niet is, moet dit artikel in het jachtdecreet blijven staan, om de bescherming van vogelsoorten te kunnen garanderen.

Het amendement wordt na deze verklaring ingetrokken.

Een amendement van de heer Timmermans C.S. strekt er toe de draagwijdte van dit artikel uit te breiden tot alle diersoorten, en dus niet alleen te beperken tot de vogelsoorten (stuk 481 nr. 3).

Hierop antwoordt de Gemeenschapsminister dat zulke bepaling overbodig is omdat de artikel 3 van de wet op het natuurbehoud op dit vlak voldoende garanties biedt. Dit artikel bepaalt :

“Met het oog op de vrijwaring van de soorten behorende tot de inheemse fauna neemt de Koning maatregelen tot bescherming van in het wild levende dieren ; die bescherming wordt eveneens verleend aan hun krengen, hun eieren en eierschalen,, .

Ook dit amendement wordt ingetrokken.

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens, de heer Taelman C.S. en de heer Verberckmoes, die ook hier het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad willen invoeren (stuk 481 — nr. 4), worden eveneens ingetrokken.

Een lid vraagt of er een regeling is voor opgezette en geprepareerde vogels

De Gemeenschapsminister zegt dat artikel 6, § 3 van het Koninklijk Besluit van 9 september 1981 betreffende de bescherming van vogels in het Vlaamse Gewest bepaalt dat het toegelaten is opgezette exemplaren van in het wild levende vogels in het bezit te hebben voor zover zij bestemd zijn voor onderwijs- en onderzoeksinstellingen of voor zover zij in een inventaris zijn opgenomen. Die opgezette exemplaren mogen niet worden verhandeld.

De Raad van State merkt in zijn advies op dat de verbeurdverklaring en de regeling van de bestraffing in geval van herhaling in dit artikel, de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat.

Een amendement van de heer Beerden C.S. (stuk 481 — nr. 9) stelt voor in fine van het tweede lid de zinsnede “be-nevens verbeurdverklaring van de in beslag genomen vogels en van de netten, de strikken, het lokaas en de andere tui-gen,, evenals het derde lid weg te laten. In artikel 31 van de Jachtwet wordt het eerste lid opgeheven. Het tweede en derde lid blijven behouden, met dien verstande dat de strafmaat wordt gewijzigd.

Het amendement wordt eenparig aangenomen.

Het gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen. Na de henummering wordt dit artikel 34. Het wordt als volgt gelezen :

“De Vlaamse Executieve kan alle maatregelen treffen die zij nuttig acht voor de bescherming van alle in het wild levende vogelsoorten andere dan deze vermeld in artikel 3, evenals hun eieren, zelfs uitgeblazen, en van hun jongen. Deze maatregelen kunnen zowel op levende als op dode of geprepareerde vogels betrekking hebben.

De feiten verboden door de maatregelen getroffen op grond van het vorige lid worden gestraft met een geldboete van vijftig frank tot honderd frank,,

Artikel 38

1. WERKGROEP

Dit artikel was het vierde lid van artikel 6 van de Jachtwet. Er werd geoordeeld dat deze bepalingen over vogelnesten en broedsels in een afzonderlijk artikel moesten worden opgenomen.

2. COMMISSIE

Een amendement van de heer Timmermans c.s. dat eenzelfde strekking heeft als het amendement dat bij artikel 37 werd ingediend (stuk 481 — nr. 3), wordt ingetrokken, wegens de verklaring die bij het vorige artikel werd gegeven.

Het artikel, dat artikel 35 wordt, wordt eenparig aangenomen.

Artikel 39

1. WERKGROEP

Dit artikel bepaalt dat de Vlaamse Executieve alle maatregelen kan treffen ter uitvoering van de internationale verdragen, hetgeen voordien bepaald was in artikel 31bis van de Jachtwet.

Er wordt opgemerkt dat de opsomming van alle bestaande verdragen misschien overbodig is, omdat dit reeds in artikel 4 gebeurt.

Toch wordt er voor geopteerd voor de duidelijkheid dit artikel te behouden.

2. COMMISSIE

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens, de heer Taelman c.s. de heer Verberckmoes, die hier het advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad willen invoeren (stuk 481 — nr. 4), worden ingetrokken.

Een lid vraagt of bij de internationale verdragen ook het Verdrag van Parijs tot Bescherming van Vogels van 18 oktober 1950 zou moeten worden opgenomen.

De Gemeenschapsminister zegt dat dit verdrag niet is opgeheven, maar dat het voorbijgestreefd is door de EG-richtlijn. Het wordt overigens ook in het jachtopeningsbesluit vermeld. Opnemen in het artikel is echter niet strikt noodzakelijk.

Dit artikel, dat artikel 36 wordt na hernummering, wordt eenparig aangenomen.

Artikel 40

1. WERKGROEP

Dit artikel, overeenstemmend met artikel 15 van de Jachtwet, gaat over strafverzwaring, wanneer de jachtmisdrijven onder bezwarende omstandigheden worden gepleegd. De Werkgroep is van mening dat de jachtmisdrijven gepleegd bij nacht of in bende zeer streng moeten worden bestraft. Daarom werden de geldboete en gevangenisstraf drastisch verhoogd.

2. COMMISSIE

In de Commissie geeft dit artikel geen aanleiding tot verdere discussie. Het wordt eenparig aangenomen. Na hernummering wordt dit artikel 37.

Artikel 41

1. WERKGROEP

Dit artikel bepaalt de verzwaring van de strafmaat ten aanzien van ambtenaren, hetgeen reeds werd vastgelegd in artikel 16 van de Jachtwet.

De Werkgroep wijst op de beperking van artikel 11 van de Bijzondere Wet van 8 augustus 1980 met betrekking tot het strafbaar stellen van de niet-naleving van de decreten : “Binnen de grenzen van de bevoegdheden van de Gewesten en de Gemeenschappen kunnen de decreten de niet-naleving van hun bepalingen strafbaar stellen en de straffen wegens die niet-naleving bepalen overeenkomstig Boek 1 van het Strafwetboek, met uitzondering van de criminele straffen bepaald in artikel 7 van dat Wetboek,,. Gezien de in dit artikel vermelde verdubbeling van de reeds vrij hoge straffen vermeld in artikel 40 is het nodig hiermee rekening te houden.

De verdubbeling van de straffen ten opzichte van overheidsambtenaren, mag er niet toe leiden dat hierdoor gevangenisstraffen in het decreet worden ingevoerd van meer dan vijf jaar. Deze strafmaat kan niet door de decreetgever worden opgelegd. Daarom wordt deze beperking uitdrukkelijk in het artikel opgenomen.

2. COMMISSIE

Zonder verder opmerkingen wordt dit artikel eenparig aangenomen. Het wordt in de tekst aangenomen door de Commissie artikel 38.

Artikel 42

1. WERKGROEP

De inhoud van dit artikel, het vroegere artikel 26 van de Jachtwet, over de vervolging van jachtdelicten moet niet worden gewijzigd, tenzij de verwijzing naar artikel 7. Het gaat alleen om de bepalingen van het eerste lid van dit artikel, namelijk het verbod om te jagen op andermans grond. De niet-naleving van de bepalingen inzake het jachtplan moeten vervolgbaar zijn.

De laatste zin van het eerste lid over de burgerlijke partijstelling bij ambtshalve vervolging, valt weg. Hier gelden de gewone rechtsregels.

In het tweede lid dient ook het Gewest te worden vermeld.

2. COMMISSIE

Een amendement van de heer Timmermans C.S. strekt er toe dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 3). Volgens de indiener moet de controle op het jachtrecht steeds ambtshalve kunnen gebeuren.

Een lid is van oordeel dat dit een grote verzwarende taak van de politie zou betekenen. Vervolging van overtredingen op de artikelen 7, eerste lid en artikel 10, kan er slechts na een klacht komen.

Het amendement wordt na deze argumentatie ingetrokken.

De heer Aerts dient een amendement in, waarbij aan het einde van het eerste lid de woorden “of van zijn rechthebbende,, worden weggelaten (stuk 481 — nr. 6). Enkel de houder van het jachtrecht kan de bedoelde klacht indienen.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

De Raad van State oordeelt in zijn advies dat dit artikel de vervolging regelt, en dus de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat (stuk 481 — nr. 8).

Een amendement van de heer Beerden C.S. stelt voor dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Artikel 26 van de Jachtwet zal dan ook niet worden opgeheven.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen. Dit artikel wordt dus weggelaten.

Artikel 43

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over de vervangende gevangenisstraf, bij niet betaling van een door het decreet opgelegde geldboete. Dit artikel stemt overeen met artikel 27 van de Jachtwet.

Ook hier zijn er vragen over de bevoegdheden van Gewesten en Gemeenschappen inzake strafzaken, zoals geregeld door artikel 11 van de bijzondere wet van 8 augustus 1980.

2. COMMISSIE

De Raad van State merkt in zijn advies op dat de bepalingen van dit artikel inzake het toepasselijk verklaren van de vervangende gevangenisstraf de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat (stuk 481 — nr. 8).

De heer Beerden c.s. dient een amendement in dat er toe strekt dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Artikel 27 van de Jachtwet wordt dan niet opgeheven.

Het amendement wordt eenparig aangenomen, waardoor dit artikel dus wegvalt.

Artikel 44

1. WERKGROEP

Artikel 28 van de Jachtwet met verjaringstermijnen werd wat het Vlaamse Gewest betreft, opgeheven bij decreet van 27 juni 1985. De verjaringstermijn van de strafvordering bedraagt in het Vlaamse Gewest, volgens een arrest van het Hof van Cassatie (Cass., nr. 1484 van 1 december 1987) drie jaar.

De heer Verberckmoes stelt in artikel 8 van zijn voorstel van decreet voor een nieuw artikel in te voegen, waarbij de verjaringstermijn op één jaar wordt gebracht. De werkgroep is van oordeel dat dit te kort is voor de administratieve afhandeling van de wanbedrijven.

Een lid stelt dan voor om het artikel in zijn oude vorm terug in te voeren, namelijk met een verjaringstermijn van drie maanden.

Wat de klachtdelicten betreft, inbreuken op de voorschriften van de artikelen 7, le lid en 10, wordt geoordeeld dat een verjaringstermijn van drie maanden voldoende is. Het gaat om het jagen op andermans grond en het vrij laten rondlopen van honden op andermans grond. Voor de wanbedrijven moet de normale verjaringstermijn van drie jaar gelden.

Een nieuw artikel wordt ingevoegd waarin de verjaringstermijn bij klachtdelicten op drie maanden wordt gebracht.

2. COMMISSIE

Over de kwestie van de verjaringstermijnen ontstaat er een uitgebreide discussie.

Het bij decreet van 27 juni 1985 afgeschafte artikel 28 van de oude jachtwet bepaalde de verjaringstermijn voor alle in de jachtwet omschreven misdrijven op drie maanden.

De Gemeenschapsminister legt uit dat er destijds vanuit de administratie werd gevraagd de verjaringstermijnen te verlengen. Het afschaffen van dit artikel betekent dat de normale wettelijke verjaringstermijnen zijn beginnen gelden. De Gemeenschapsminister is er voorstander van dat deze regeling zou blijven gelden.

Een lid is echter van oordeel dat dit een voorbijgestreefde visie is. Alles pleit heden ten dage voor de onmiddellijke bestraffing van misdrijven. Het invoeren van een lange verjaringstermijn werkt de traagheid van de rechtbanken in de hand. Bij jachtdelicten gaat het volgens dit lid meestal om eenvoudige zaken, die binnen de zes maanden kunnen worden afgehandeld.

De heer Aerts dient een amendement in, dat er toe strekt dat de tekst van het vroegere artikel 28 van de jachtwet hier wordt heringevoerd, met dien verstande dat de verjaringstermijn op zes maanden wordt gebracht (stuk 481 — nr. 6).

De Gemeenschapsminister herhaalt dat precies vanuit de administratie gebleken is dat zulke verjaringstermijn te kort is en dat het aanhouden van de gebruikelijke verjaringstermijnen de meest realistische oplossing is.

Hierop trekt de indiener zijn amendement in.

Amendementen van mevrouw Kestelijn-Sierens (stuk 481 — nr. 4), de heer Taelman c.s. (stuk 481 — nr. 4) en de heer Verberckmoes (stuk 481 — nr. 7), stellen voor de verjaringstermijn voor de klachtdelicten op één jaar te brengen.

Deze termijn wordt door verschillende interveniënten als te lang beschouwd. Deze klachtdelicten zijn eenvoudige zaken, die snel kunnen en moeten worden afgehandeld. Men is het er wel over eens dat drie maanden misschien te kort is.

Een amendement van de heer Cuyvers c.s. stelt voor de verjaringstermijn op zes maanden te brengen (stuk 481 — nr. 7). Dit voorstel wordt eenparig aangenomen.

De andere amendementen worden ingetrokken.

Het aldus gewijzigde artikel wordt eenparig aangenomen. Dit wordt artikel 39.

Artikel 45

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over de toekenning van schadevergoeding door de rechtbank. Dit was het vroegere artikel 29 van de Jachtwet.

Een lid is van oordeel dat dit artikel kan worden weggelaten. Hier kan de gewone rechtsregel gelden.

Een medewerker van de Gemeenschapsminister pleit er voor dit artikel te behouden. Hetgeen hier wordt bepaald is soepeler dan de geldende rechtsregels. De ambtenaar, die in de regel een landbouwingenieur is, is speciaal bevoegd om schade aan landbouwgewassen vast te stellen. Deze regeling is nuttig voor het soepel regelen van kleine delicten.

De werkgroep beslist na deze argumentatie het artikel te behouden.

De verwijzing naar het strafwetboek in het tweede lid van het oorspronkelijke artikel 29 van de Jachtwet, is in feite overbodig en wordt dus weggelaten.

2. COMMISSIE

Omdat dit artikel de bevoegdheid van de strafrechter en de strafvordering regelt, stelt de Raad van State dat deze bepaling de bevoegdheid van de decreetgever te buiten gaat (stuk 481 — nr. 8).

Een amendement van de heer Beerden c.s. stelt voor dit artikel weg te laten (stuk 481 — nr. 9). Artikel 29 van de Jachtwet blijft dan behouden.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen. Het artikel wordt dus weggelaten.

Artikel 46

1. WERKGROEP

Dit artikel handelt over de bestraffing van overtreding van de bepalingen genomen tot uitvoering van de in het vorige artikel bedoelde verdragen en van de verordeningen van de EG. Dit artikel was artikel 31ter van de Jachtwet en kan ongewijzigd worden overgenomen.

2. COMMISSIE

Bij dit artikel worden door de Raad van State dezelfde opmerkingen gemaakt als bij artikel 8, paragraaf 3 (stuk 481 — nr. 8).

De heer Beerden c.s. stelt bij amendement voor dit artikel te vervangen door de volgende bepaling (stuk 481 — nr. 9) :

“De overtreding van de bepalingen genomen tot uitvoering van de in artikel 36 bedoelde verdragen of akten, alsmede van de verordeningen van de Europese Economische Gemeenschap die van toepassing zijn op de jacht en de vogelbescherming in het Vlaamse Gewest, wordt indien zij geen misdrijf vormt volgens andere wetten of decreten, bestraft met een geldboete van honderd tot tweehonderd frank wanneer het jachtfeiten betreft, en overeenkomstig artikel 34 van dit decreet wat de bescherming van vogels betreft.,,

Dit amendement en het aldus gewijzigde artikel worden eenparig aangenomen. Na henummering wordt dit artikel 40.

Artikel 47

1. WERKGROEP

Dit is een artikel met wijzigings- en opheffingsbepalingen ten aanzien van de Jachtwet van 28 februari 1882.

In punt 1 wordt bepaald dat alle artikelen van de Jachtwet worden opgeheven, behalve de artikelen 18, 20, 24 en 30.

Artikel 18 van de Jachtwet bepaalt het volgende :

“Elk van de verschillende straffen wordt verdubbeld in geval van herhaling. Zij worden verdrievoudigd in geval van een derde veroordeling en nemen in dezelfde verhouding toe bij latere veroordelingen.

Die straffen mogen evenwel duizend frank geldboete en acht maanden gevangenisstraf niet te boven gaan.

Herhaling bestaat wanneer de schuldige in de loop van de twee voorgaande jaren veroordeeld is wegens één van de misdrijven bij dit decreet omschreven. „

Op advies van de studiedienst van de Vlaamse Raad wordt dit artikel over de verzwarende van de strafmaat in geval van herhaling niet in het Jachtdecreet opgenomen. De studiedienst stelt het volgende :

“De herhaling is een aangelegenheid die in Boek 1 van het Strafwetboek (artikelen 54 en volgende) wordt geregeld en valt bijgevolg onder de bevoegdheid van de nationale wetgever. Dixit het Arbitragehof in arrest nr. 44 van 23 december 1987. „

Artikel 18 van de Jachtwet wordt derhalve niet opgeheven.

In artikel 20 van de Jachtwet wordt bepaald wat er gebeurt met een wapen dat bij een jachtdelict is gebruikt.

In de Werkgroep rees de vraag of de decreetgever bevoegd is de verbeurdverklaring als straf in zijn decreten op te nemen.

Dit artikel over de verbeurdverklaring van wapens wordt gezien het advies van de studiedienst bij artikel 20 van dit voorstel, niet in het Jachtdecreet opgenomen.

Artikel 20 van de Jachtwet wordt daarom niet opgeheven.

Na de nodige aanpassingen, opgenomen in punt 2 van artikel 47, zal het als volgt worden geformuleerd :

“Behalve in het geval van artikel 7, eerste lid, van het Jachtdecreet van A.. .§ wordt het wapen waarvan de schuldige zich heeft bediend, verbeurd verklaard ; hij is gehouden het wapen onmiddellijk af te geven aan de agent die proces-verbaal opmaakt.

Indien hij het niet afgeeft, wordt hij gestraft met een bijzondere geldboete van honderd frank. „

Artikel 24 van de Jachtwet blijft eveneens behouden als gevolg van de bespreking van artikel 33 van dit voorstel. In artikel 47 worden de nodige wijzigingen aan artikel 24 van de Jachtwet aangebracht. Dit artikel zal dan als volgt worden geformuleerd : “De processen-verbaal, opgemaakt door burgemeester en schepenen, door leden van de gemeentepolitie bekleed met de hoedanigheid van officier van gerechtelijke politie, rijkswachters, ambtenaren en boswachters van het Bosbeheer, ambtenaren van de diensten van de Vlaamse Executieve bevoegd voor het natuurbehoud of beëdigde wachters van bijzondere personen, leveren bewijs op zolang het tegendeel niet bewezen is.

De processen-verbaal van douanebeambten leveren eveneens bewijs op zolang het tegendeel niet bewezen is, wanneer die agenten in de plaatsen waar zij gemachtigd zijn hun bediening uit te oefenen, de misdrijven omschreven in artikel 20, eerste en derde lid en in artikel 29 eerste lid van het Jachtdecreet van A.. .§ opsporen en vaststellen. „

Over artikel 30 van de Jachtwet dat handelt over het van toepassing zijn van de bepalingen van boek 1 van het Strafwetboek en over de verzachtende omstandigheden, stelt de studiedienst van de Vlaamse Raad in zijn advies :

“Het staat de decreetgever niet toe te bepalen in hoeverre de bepalingen van boek 1 van het SWB toepasselijk zijn, ongeacht hij ervan afwijkt, ze bevestigt of ze al dan niet toepasselijk verklaart. De bepalingen van Boek 1 van het SWB met inbegrip van hoofdstuk VII (strafbare deelneming)

en artikel 85 (verzachtende omstandigheden bij wanbedrijf), gelden ten aanzien van de decreetgever (Arrest nr. 44 van 23 december 1987 van het Arbitragehof).

Ook het tweede gedeelte van dit artikel waarin voor een specifiek geval de verzachtende omstandigheden niet gelden en de bevoegdheid van de politierechtbank wordt vastgelegd, houdt, gegeven de rechtspraak van het Arbitragehof, een afwijking in van de bepalingen van Boek 1 van het SWB .,,

Gezien deze argumentatie wordt besloten het artikel niet op te nemen in het Jachtdecreet en het artikel 30 van de Jachtwet niet op te heffen.

Dit artikel luidt als volgt :

“De bepalingen van boek 1 van het Strafwetboek, hoofdstuk VII en artikel 85 niet uitgezonderd, zijn van toepassing op de misdrijven bij dit decreet omschreven. Wanneer echter verzachtende omstandigheden in aanmerking worden genomen, wordt de bij artikel 27, tweede lid, bepaalde bijzondere geldboete niet verminderd en is de politierechtbank bevoegd om die uit te spreken.,,

Artikel 21 van de Jachtwet regelt overeenkomstig artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek de burgerrechtelijke aansprakelijkheid voor de schadevergoeding en de kosten naar analogie van artikel 21 van de Jachtwet van 28 februari 1882.

Over dit artikel stelt de studiedienst van de Vlaamse Raad in zijn advies :

“Het Veldwetboek van 7 oktober 1886 (artikel 94) en het Boswetboek van 19 december 1854 (artikel 173) voorzien in een gelijkaardige bepaling met dien verstande dat de burgerrechtelijke aansprakelijkheid er ook gestipuleerd wordt voor de geldboeten en de teruggaven.

Het nieuwe bosdecreet van 13 juni 1990 heeft deze bepaling, om niet nader gespecificeerde redenen, niet overgenomen.

De betaling van de schadevergoeding en de kosten worden gerangschikt onder de burgerrechtelijke gevolgen van een misdrijf. Dit impliceert dat degene die een bewakings- en toezichtsplicht heeft ten opzichte van andere personen, op grond van artikel 1384 van het Burgerlijk Wetboek (of andere bijzondere wetsbepalingen) aangesproken kan worden tot teruggave, tot schadevergoeding en tot de kosten.

Voor de gerechtskosten wordt dit uitdrukkelijk bevestigd in artikel 162 van het Wetboek van Strafvordering. Daarnaast bestaan er nog een hele reeks wetten waarin dit principe werd vastgelegd en herhaald (Veldwetboek, Boswetboek, Jachtwet..).

Algemeen kan worden gesteld dat een voldoende rechtsgrond voor de veroordeling van de burgerrechtelijke aansprakelijke persoon tot betaling van schadevergoeding en de kosten in de bestaande wetgeving kan worden gevonden.

Het zij opgemerkt dat de lijfswang waarvan sprake in het tweede lid van het voorgestelde artikel 28, werd afgeschaft bij artikel 4 van de wet van 31 januari 1980 houdende goedkeuring van de Benelux-Overeenkomst houdende eenvormige wet betreffende de dwangsom (BS van 20 februari 1980),,

Wegens deze argumentatie, die er op neer komt dat het artikel in feite overbodig is, wordt besloten dit artikel niet op te nemen in het Jachtdecreet. Het wordt eveneens opgeheven in artikel 47.

Over artikel 23 van de Jachtwet met betrekking tot de bewijskracht van PV's, verslagen of getuigen is er enige discussie.

De vraag is of verslagen bewijskracht mogen hebben. Volgens een lid gaat dit nogal ver. De rechtspraak wijst uit dat dit meestal niet erg nuttig is.

Ook bij dit artikel wordt er de voorkeur aan gegeven om de normale rechtsregels te volgen. Het artikel wordt daarom niet opgenomen in het Jachtdecreet en tegelijkertijd opgeheven in artikel 47.

2. COMMISSIE

Gezien de opmerkingen van de Raad van State wordt de lijst met de op te heffen artikelen van de Jachtwet beperkt tot de volgende artikelen :

de artikelen 1, Ibis, lter, 2, 2bis, 3, 4, 5, 6, 6bis, 6ter, 7, 7bis eerste lid, 7ter, 8 eerste, tweede en derde lid, 9, 9bis, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 21, 22 eerste lid, 23, 30bis, 31 eerste lid en 31bis.

In artikel 22 van de Jachtwet moet verwezen worden naar artikel 32 van het Jachtdecreet.

In het eerste lid van artikel 26 van de Jachtwet moet worden verwezen naar de artikelen 7 en 20 van het Jachtdecreet. In het tweede lid wordt verwezen naar artikel 7 van het jachtdecreet.

In artikel 31 worden de gedlboete en de gevangenisstraf aangepast en wordt verwezen naar artikel 34 van het jachtdecreet

In artikel 31 ter moet worden verwezen naar artikel 36 van het jachtdecreet.

De heer Beerden c.s. stelt een amendement voor dat dit artikel vervangt door de volgende bepaling (stuk 481 — nr. 9) :

“De jachtwet van 28 februari 1882 wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft als volgt gewijzigd :

1. de artikelen 1, Ibis, lter, 2, 2bis, 3, 4, 5, 6, 6bis, bter, 7, 7bis eerste lid, 7ter, 8 eerste, tweede en derde lid, 9, 9bis, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 21, 22 eerste lid, 23, 30bis, 31 eerste lid en 31bis worden opgeheven ;

2. in het eerste lid van artikel 20 worden de woorden „artikel 4, eerste lid,” vervangen door de woorden „artikel 7, eerste lid, van het Jachtdecreet van A...§” ;

3. in het tweede lid van artikel 22 worden de woorden “in de gevallen van 1,, gelezen als “in de gevallen van 1, zoals vermeld in artikel 32 van het Jachtdecreet van A...§ ;

4. in het eerste lid van artikel 24 worden de woorden „boswachters, kantonniers, stationchefs” vervangen door de woorden „ambtenaren en boswachters van het Bosbeheer, ambtenaren van de diensten van de Vlaamse Executieve bevoegd voor het natuurbewoud” ;

5. in het tweede lid van artikel 24 worden de woorden “artikel 8, eerste en derde lid, en in artikel 10, eerste lid,, vervangen door de woorden “artikel 19, eerste en derde lid en in artikel 26 eerste lid van het Jachtdecreet van A... §” ;

6. in het eerste lid van artikel 26 worden de woorden „artikelen 4 en 5” gelezen als „artikelen 7 en 20 van het Jachtdecreet van A...§” ; in het tweede lid van artikel 26 worden de woorden “artikel 4,, gelezen als “artikel 7 van het Jachtdecreet van A... § ;

7. in artikel 31 worden in het tweede lid de woorden „vorig lid” gelezen als „artikel 34 van het Jachtdecreet van A...§ en worden na het woord “geldboete,, de woorden “van vijf frank tot vijftwintig frank,, vervangen door de woorden “van vijftig frank tot honderd frank,, en worden in het derde lid na het woord gevangenisstraf de woorden “van drie dagen tot zeven dagen,, vervangen door de woorden “van acht dagen tot een maand” ;

8. in artikel 31 ter worden de woorden „artikel 31bis” gelezen als de woorden „artikel 36 van het Jachtdecreet van A...§ en worden tussen de woorden “vervolgd,, en “overeenkomstig,, de woorden “en gestraft,, weggelaten.”

Dit amendement en het aldus gewijzigde artikel worden eenparig aangenomen. Na de henummering wordt dit artikel 41.

Artikel 48

1. WERKGROEP

Dit artikel bepaalt dat artikel 13 van het Veldwetboek wordt opgeheven. In dit artikel wordt het organiseren van klopjachten op wolven en everzwijnen geregeld. Omdat dit een voorbijgestreefde bepaling is, wordt ze opgeheven.

2. COMMISSIE

Zonder opmerkingen wordt dit artikel, dat artikel 42 wordt in de definitieve tekst, eenparig aangenomen.

Artikel 49

1. WERKGROEP

Dit artikel heft de wet van 14 juli 1961 tot regeling van het herstel der door grof wild aangerichte schade op.

Dit is een gevolg van de aanneming van artikel 27 betreffende de wildschade. Deze wet wordt dan overbodig.

2. COMMISSIE

Dit artikel wordt henummerd artikel 43. Het wordt eenparig aangenomen.

Artikel 50

Het decreet van 23 mei 1990 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen wordt opgeheven omdat het in dit Jachtdecreet werd geïncorporeerd.

Noch in de werkgroep, noch in de Commissie waren er hieromtrent opmerkingen.

Het artikel wordt eenparig aangenomen. In de tekst aangenomen door de Commissie wordt dit artikel 44.

Artikel 51

Dit artikel bevat twee opheffingsbepalingen die zijn overgenomen van het decreet van 23 mei 1990 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen. Omdat dit

decreet door artikel 50 wordt opgeheven moeten deze opheffingsbepalingen in het Jachtdecreet worden overgenomen.

De Raad van State stelt in zijn advies echter dat de wet van 30 juli 1922 reeds opgeheven is door het hierboven genoemde decreet. De opheffingsbepaling moet dus wegvallen.

Een amendement in deze zin wordt ingediend door de heer Beerden c.s. (stuk 481 — nr. 9). Dit amendement wordt eenparig aangenomen. De tweede paragraaf wordt dus weggelaten.

Het artikel wordt aldus gewijzigd eenparig aangenomen en henummerd tot artikel 45

Artikel 52

1. WERKGROEP

Dit artikel wijzigt het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur als Gewestdienst met Afzonderlijk Beheer. Er wordt bij dit decreet een bepaling gevoegd waardoor het mogelijk wordt dat het MINA-fonds ook de wildschade, bedoeld in artikel 28 van het Jachtdecreet, kan vergoeden.

2. COMMISSIE

De heer Timmermans c.s. dient een amendement in dat verduidelijkt dat het MINA-fonds naast de wildschade ook de subsidiëring van de wildbeheerseenheden financiert (stuk 481 — nr. 3). Ook de heer Taelman c.s. dient een amendement in met dezelfde strekking (stuk 481 nr. 4).

De tekst van het amendement van de heer Timmermans wordt eenparig aangenomen. Het andere amendement wordt ingetrokken.

Het tweede lid van het artikel luidt als volgt :

„Het MINA-fonds financiert eveneens de uitgaven voor de vergoeding van wildschade in de gevallen bedoeld in artikel 27 van het Jachtdecreet van A 9 en van de subsidiëring van de beheerseenheden, zoals bedoeld in artikel 12 van het Jachtdecreet.”

Aldus gewijzigd wordt het artikel eenparig aangenomen en henummerd tot artikel 46.

Artikel 53

Dit artikel is een overgangsbepaling met betrekking tot de reglementaire bepalingen die werden getroffen in uitvoering van de Jachtwet. Deze bepalingen blijven geldig zolang zij niet door de Executieve worden opgeheven en ze niet in strijd zijn met de bepalingen van het Jachtdecreet.

In de werkgroep, noch in de Commissie worden er hierover opmerkingen gemaakt.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen. In de definitieve tekst wordt dit artikel 47.

Artikel 54

1. WERKGROEP

De heer Verberckmoes stelt in artikel 9 van zijn voorstel van decreet ten slotte nog voor aan het Jachtdecreet als slotbepaling toe te voegen :

„Alle overeenkomsten strijdig met een bepaling van dit decreet, zijn nietig.”

Dit voorstel wordt door de werkgroep aangenomen.

2. COMMISSIE

De Raad van State stelt in zijn advies dat deze bepaling kan worden weggelaten (stuk 481 nr. 8). De Commissie is echter van oordeel dat dit artikel een belangrijke verduidelijking is, die best behouden blijft.

Dit artikel wordt eenparig aangenomen. Na de hernummering wordt dit artikel 48.

Artikel 55

1. WERKGROEP

Er wordt voorgesteld het decreet zo vlug mogelijk in werking te laten treden, namelijk vanaf 1 januari 1992.

2. COMMISSIE

De vraag wordt gesteld of 1 januari een goede datum is om het decreet te laten in werking treden.

De Gemeenschapsminister zegt dat dit dan midden in een jachtperiode zou zijn. Het is beter om de datum te bepalen voor het begin van het volgende jachtseizoen. Dat zou dan 1 juli 1992 zijn.

Ook moet er in dit artikel een overgangsbepaling worden opgenomen, waarin wordt bepaald dat de minimum grootte van de jachtterreinen tot 25 hectare beperkt blijft tot 30 juni 1995.

Een amendement dat deze twee zaken regelt wordt ingediend door de heer Beerden c.s. (stuk 481 — nr. 6). Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Ook moet er overgangsbepaling komen die het uitzetten van wild verbiedt vanaf de opening van de jacht in 1996, en dit in afwijking van artikel 31, eerste lid.

Een amendement in deze zin wordt ingediend door de heer Beerden c.s. (stuk 481 — nr. 9), dat eveneens eenparig wordt aangenomen.

Ook het artikel wordt ten slotte eenparig aangenomen. Dit wordt in de aangenomen tekst artikel 49. Dit artikel wordt als volgt gelezen :

„§ 1. Dit decreet treedt in werking op 1 juli 1992.

§ 2. Bij wijze van overgangsmaatregel is het in afwijking van artikel 8, § 1, eerste lid, tot 30 juni 1995 geoorloofd te jagen met het geweer op terreinen waarvan de aaneengesloten oppervlakte tenminste vijfentwintig hectare bedraagt.

§ 3. In afwijking van artikel 29, eerste lid is het bij wijze van overgangsbepaling tot de datum van de officiële opening van de jacht in 1996 slechts verboden wild uit te zetten vanaf dertig dagen voor de opening van de jacht op dit wild en tot en met de laatste dag van de opening van de jacht.”

EINDSTEMMING

Het voorstel van Jachtdecreet wordt zoals gewijzigd eenparig aangenomen.

De Verslaggever

M. CAPOEN

De Voorzitter

Jozef BOSMANS

TEKST AANGENOMEN DOOR DE COMMISSIE**HOOFDSTUK 1**

Algemene bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een aangelegenheid zoals bedoeld in artikel 107quater van de Grondwet.

. Artikel 2

Dit decreet beoogt het verstandig gebruik van wildsoorten en hun leefgebieden.

De jachtdaad is de handeling waarbij het wild gedood of gevangen wordt, alsmede de handeling waarbij dat wild met dat doel opgespoord en achtervolgd wordt. In dit decreet wordt het woord jagen gebruikt in de betekenis van het stellen van een jachtdaad.

Artikel 3

Dit decreet verstaat onder wild alle dieren die behoren tot de in dit artikel bepaalde soorten.

Het wild wordt in de volgende categorieën gerangschikt :

a) Grof wild : edelherten (*Cervus elaphus*) , reeën (*Capreolus capreolus*), damherten (*Dama dama*), moeflons (*Ovis musimon*), wilde zwijnen (*Sus scrofa*) ;

b) Klein wild : hazen (*Lepus europaeus*), fazanten (*Phasianus colchicus*), korhoenders (*Lyrurus tetrix*), patrijzen (*Perdix perdix*) ;

c) Waterwild : wilde eenden (*Anas platyrhynchos*), kraakeenden (*Anas strepera*), slobbeenden (*Anas clypeata*), kuiteenden (*Aythya fuligula*), tafeleenden (*Aythya ferina*), pijlstaarten (*Anas acuta*), wintertalingen (*Anas crecca*), smienten (*Anas penelope*), grauwe ganzen (*Anser anser*), rietganzen (*Anser fabalis*), watersnippen (*Gallinago gallinago*) , meerkoeten (*Fulica atra*), toppereenden (*Aythya marila*), kolganzen (*Anser albifrons*), kleine rietganzen (*Anser brachyrhynchos*), Canadaganzen (*Branta canadensis*), waterhoenen (*Gallinula chloropus*) , kieviten (*Vanellus vanellus*), zomertalingen (*Anas querquedula*), bokjes (*Lymnocyptes minimus*) , goudplevieren (*Pluvialis apricaria*) ;

d) Overig wild : houtduiven (*Columba palumbus*), konijnen (*Oryctolagus cuniculus*), vossen (*Vulpes vulpes*), verwilde katten (*Felis catus*), bunzings (*Putorius putorius*), hermelijnen (*Mustela erminea*), wezels (*Mustela nivalis*), boom-marters (*Martes martes*), steenmarters (*Martes foina*).

HOOFDSTUK 11

Jachttijden

Artikel 4

De Vlaamse Executieve bepaalt minstens vijfjaarlijks, na advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad, de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud en de in artikel 10, derde lid van het koninklijk besluit van 15 september 1924 tot inrichting

van de officiële vertegenwoordiging van de landbouw, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 12 april 1977, bedoelde gewestelijke sectie van de Nationale Landbouwwaad, voor het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest, voor elke categorie, soort, type of geslacht van wild en voor elke jachtwijze de data van de opening en van de sluiting van de jacht.

De besluiten betreffende de opening en de sluiting van de jacht worden ten minste dertig dagen voor de op grond van het eerste lid bepaalde datum bekendgemaakt in het Belgisch Staatsblad.

Artikel 5

De Vlaamse Executieve kan het jagen op de door haar aan 'te duiden wildsoorten per beheerseenheid zoals bedoeld in artikel 12 of per jachtterrein, afhankelijk stellen van het bezit van een door of namens haar, goedgekeurd afschotplan. Voor het jagen op grof wild is een afschotplan verplicht.

Zij bepaalt de inhoud, de vorm en de voorwaarden van toekenning of weigering van het afschotplan, evenals de maatregelen vereist voor het toezicht op de naleving van het goedgekeurde afschotplan.

Elke overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank.

Artikel 6

Het is verboden op straffe van een geldboete van honderd frank, te jagen tussen de officiële zonsondergang en de officiële zonsopgang.

De Vlaamse Executieve kan echter het schieten van wild in het kader van een door of namens haar goedgekeurd afschotplan toestaan van één uur voor de officiële zonsondergang tot één uur na de officiële zonsopgang.

De Vlaamse Executieve kan evenwel in het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest de jacht op door haar bepaalde eendesoorren één uur na de officiële zonsondergang en één uur voor de officiële zonsopgang toestaan buiten de gebieden die, op grond van de internationale verdragen vermeld in artikel 36 van dit decreet en van de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten, werden aangewezen.

HOOFDSTUK 111

Houder van het jachtrecht Jachtterreinen

Artikel 7

Het is verboden te eniger tijd en op enigerlei wijze te jagen op andermans grond zonder uitdrukkelijke toestemming van de eigenaar of zijn rechthebbende, op straffe van een geldboete van vijftig frank, onverminderd schadevergoeding indien daartoe reden bestaat. In geval van betwisting inzake het jachtrecht op hetzelfde perceel heeft hij die een schriftelijk akkoord van de eigenaar kan voorleggen het jachtrecht.

De geldboete wordt verhoogd tot honderd frank wanneer de grond met muren of hagen afgesloten is.

Op straffe van een geldboete van vijftig frank is elke houder van het jachtrecht die op welke wijze ook van zijn recht gebruik maakt, verplicht een door hem opgemaakt plan van zijn jachtterrein met aanduiding van de percelen waarbinnen hij geen jachtrecht heeft, in te dienen bij de arrondissementscommissaris of de door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaar, in wiens ambtsgebied het jachtterrein of het grootste gedeelte ervan is gelegen.

Het plan wordt door die ambtenaar en door andere door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaren ter inzage gehouden.

De Vlaamse Executieve bepaalt de vorm, het tijdstip en de wijze waarop deze plannen worden neergelegd bij de in het derde lid aangewezen ambtenaar en de bijkomende informatie die moet worden verstrekt. Met een geldboete van vijftig frank wordt eveneens bestraft, de houder van het jachtrecht die een plan heeft neergelegd dat de toestand van zijn jachtterrein niet juist weergeeft en die, op verzoek van de arrondissementscommissaris of van de door de Vlaamse Executieve aan te wijzen ambtenaar, binnen de gestelde termijn geen juiste gegevens neerlegt, en de houder van het jachtrecht die aan deze ambtenaar de voorgeschreven informatie niet mededeelt.

Artikel 8

§ 1. De jacht met het geweer is verboden op elk terrein waarvan de aaneengesloten oppervlakte minder bedraagt dan veertig hectare.

Voor de toepassing van het eerste lid worden ook als aaneengesloten terreinen beschouwd, waarop over geheel hun uitgestrektheid mag worden gejaagd, de jachtterreinen die doorsneden worden door een openbare of privé-weg, een niet bevaarbare waterloop of een spoorweg.

Niet als aaneengesloten worden echter alleen beschouwd, de terreinen :

1° die hetzij door een autoweg, hetzij door een bevaarbare waterloop, hetzij door een spoorweg met een breedte, bermen inbegrepen, van meer dan vijftig meter, worden doorsneden ;

2° die verbonden zijn door delen waarin omwille van hun afmetingen geen cirkel met een straal van ten minste vijftientwintig meter kan worden getrokken.

De jacht met het geweer is eveneens verboden op elk gedeelte van een terrein, welke ook de oppervlakte van dit laatste zij, waarin omwille van zijn afmetingen geen cirkel met een straal van ten minste vijftientwintig meter kan worden getrokken.

Het is verboden om minder dan honderdvijftig meter van woningen of gebouwen vuurwapens af te vuren in de richting van deze laatste.

§ 2. De jacht met het geweer op waterwild is evenwel toegestaan op terreinen van geringere oppervlakte dan bepaald in § 1, mits deze terreinen, op het ogenblik dat de jacht wordt uitgeoefend, een minimum aaneengesloten wateroppervlakte van drie hectare omvatten waarop de jacht toegestaan is.

Voor de toepassing van het eerste lid worden als aaneengesloten beschouwd alle ononderbroken wateroppervlakten, evenals de watervlakten die onderling op natuurlijke of kunstmatige wijze door een watergang verbonden zijn.

§ 3. De inbreuken op de bepalingen van dit artikel worden bestraft met een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank en met een gevangenisstraf van acht dagen tot een maand.

Artikel 9

Het is verboden, op straffe van e.en geldboete van vijftig frank, te jagen op de spoorwegen en hun aanhorigheden.

Op straffe van dezelfde geldboete is het aan ieder ander dan de aangelande eigenaar of zijn rechthebbende verboden te jagen op de openbare wegen en op de spoorwegbermen.

De aangelande eigenaar of zijn rechthebbende mag op de spoorwegbermen van dit recht echter alleen gebruik maken om met buidels en fretten op konijnen te jagen.

Artikel 10

Met een geldboete van tien frank tot vijftientwintig frank worden gestraft degenen die wetens en willens hun honden laten jagen of rondlopen op gronden waarvan het jachtrecht aan een ander toebehoort.

Het feit dat honden over andermans erf lopen bij het vervolgen van grof wild of ander wild dat op het eigendom of het jachtrecht van hun meester respectievelijk werd opgejaagd of aangeschoten, wordt geacht niet onder toepassing te vallen van dit artikel noch van artikel 7, behoudens de burgerlijke rechtsvordering in geval van schade.

Artikel 11

Het jagen op de domeinen van de Staat, het militair domein inbegrepen, het Gewest, de provincies, de gemeenten, de openbare centra voor maatschappelijk welzijn en de kerkfabrieken is alleen geoorloofd ingevolge een openbare aanbesteding van het jachtrecht.

De zittende jager en een wildbeheerseenheid, zoals bedoeld in artikel 12, hebben het recht bij een aanbesteding, voor zover zij deelgenomen hebben aan de aanbesteding, een hoger bod te doen. Het jachtrecht moet worden toegekend aan de hoogst biedende zo dit hoger bod, gedaan binnen de tien dagen volgend op de aanbesteding, meer dan één tiende hoger ligt dan de bij de openbare aanbesteding verkregen prijs. Bij gelijk hoger bod geniet de zittende jager de voorkeur zo hij geen inbreuk heeft gepleegd op de vroegere verpachtingsvoorwaarden.

Het recht tot jagen in het Zoniënbos is voorbehouden aan de Kroon.

Artikel 12

De Vlaamse Executieve kan de voorwaarden bepalen waaronder afzonderlijke jachtterreinen vrijwillig tot grotere beheerseenheden kunnen worden samengelegd ten behoeve van het wildbeheer, het natuurbehoud en het verbeterd toezicht. Zij kan daartoe een subsidie verlenen.

HOOFDSTUK IV

Het jachtverlof

Artikel 13

Hij die jagend met het geweer wordt aangetroffen en geen jachtverlof bij zich heeft, wordt gestraft met een geldboete van honderd frank, tenzij hij binnen achtenveertig uur na de vaststelling van de feiten, het bewijs levert dat hij op het ogenblik houder was van een regelmatig jachtverlof.

Het jachtverlof is persoonlijk ; het is maar geldig voor één jaar, te rekenen van 1 juli.

De Vlaamse Executieve regelt de wijze, de vorm en de voorwaarden van hun afgifte. Zolang de Vlaamse Executieve ter zake geen nieuwe regelen heeft gesteld, blijven de bestaande regelen geldig.

De Vlaamse Executieve kan het deelnemen aan het jacht-examen of aan een gedeelte ervan afhankelijk stellen van de betaling van een inschrijvingsgeld waarvan zij het bedrag, de betalingsplichtige en de wijze van betaling vaststelt.

Hij die jagend met het geweer wordt aangetroffen en geen jachtverlof kan voorleggen, wordt, behalve tot de geldboete bij dit artikel bepaald, ambtshalve veroordeeld tot betaling van het bedrag van de belasting die verschuldigd is voor het jachtverlof en door het strafbare feit ontdoken is.

Artikel 14

§ 1. Het jachtverlof bedoeld in artikel 13 wordt afgegeven door de daartoe door de Vlaamse Executieve aangewezen ambtenaar.

§ 2. De in het Waalse Gewest en in het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest geldig afgegeven jachtverloven kunnen door de Vlaamse Executieve onder de door haar te bepalen voorwaarden gelijkgesteld worden met de in het Vlaamse Gewest geldige jachtverloven mits ook de in het Vlaamse Gewest geldig afgegeven jachtverloven door het Waalse Gewest respectievelijk het Brusselse Hoofdstedelijke Gewest gelijkgesteld worden met de door hen afgegeven geldige jachtverloven.

Artikel 15

§ 1. De houders van een jachtverlof afgegeven in het Vlaamse Gewest kunnen als gastheer een jachtvergunning verkrijgen voor hun niet in het Vlaamse Gewest wonende genodigden. De jachtvergunning, die wordt afgegeven door de ambtenaar bedoeld in artikel 14, § 1, is slechts geldig voor de vijf vooraf bepaalde data van het jachtseizoen vermeld op de jachtvergunning.

De Vlaamse Executieve regelt de wijze, de vorm en de voorwaarden van de afgifte van de jachtvergunningen.

§ 2. De genodigde die jagend wordt aangetroffen, evenals de gastheer die samen met de genodigde jagend wordt aangetroffen zonder dat een voor de genodigde geldige jachtvergunning kan worden voorgelegd, worden gestraft met de straffen bepaald in artikel 13.

Artikel 16

De belasting op de afgifte van de jachtverloven en de jachtvergunningen wordt vanaf het jachtseizoen 1992-1993 als volgt vastgesteld :

1. voor het jachtverlof dat elke dag van het jachtseizoen geldig is : 6.000 frank ;
2. voor het jachtverlof dat elke zondag van het jachtseizoen geldig is : 4.200 frank ;
3. voor de jachtvergunning die vijf vooraf bepaalde dagen in het jachtseizoen geldig is : 1.500 frank.

Artikel 17

De vastgestelde belasting wordt betaald door storting of overschrijving van het verschuldigde bedrag op het daartoe bestemde rekeningnummer van de bevoegde dienst van de Vlaamse Executieve. De opbrengsten hiervan worden rechtstreeks en integraal toegewezen aan de gewestdienst met afzonderlijk beheer Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur.

Artikel 18

De op grond van artikel 16 geïnde belasting wordt niet terugbetaald.

HOOFDSTUK V

De jachtmiddelen

Artikel 19

Het is te allen tijde verboden, op straffe van een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank en van een gevangenisstraf van acht dagen tot één maand, gebruik te maken van netten, strikken, stroppen, lokaas, giftige stoffen en van enig ander tuig geschikt om jaagbaar wild te vangen, te doden of om het vangen of doden van dat wild te vergemakkelijken.

Het vervoer en het bij zich houden van de voormelde tuigen worden gestraft met een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank.

Het gebruik en het vervoer van diezelfde tuigen worden gestraft met een geldboete van tweehonderd frank tot vierhonderd frank en met een gevangenisstraf van vijftien dagen tot twee maanden, indien de schuldigen gewapend, verkleed of gemaskerd zijn, ofwel wanneer de feiten in bende of bij nacht worden gepleegd.

De arrondissementscommissaris kan het jachtverlof voorlopig intrekken onafgezien van de reglementaire bepalingen betreffende de afgifte van de jachtverloven.

Artikel 20

De bepaling van artikel 19 is niet toepasselijk :

1. op de buidels voor het vangen van konijnen ;
2. op tuigen die de eigenaar of zijn rechthebbende met machtiging van de Vlaamse Executieve gebruikt om in zijn bossen voor de teelt bestemde fazanten te vangen ;

3. op met wetenschappelijke doeleinden gebruikte vangtuigen binnen de perken en onder de voorwaarden die door de Vlaamse Executieve worden vastgesteld.

Artikel 21

Onverminderd de bepalingen van artikel 19 kan de Vlaamse Executieve in het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest een regeling treffen voor het gebruik van projectielen, tuigen, toestellen of procédés ter uitvoering van de jacht, na advies van de Vlaamse Hoge Jachtraad en de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud.

Overtreding van een regeling getroffen ter uitvoering van het vorige lid wordt gestraft overeenkomstig artikel 19, eerste lid.

HOOFDSTUK VI

Bestrijding van wild

Artikel 22

Het is, op straffe van een geldboete van vijftig frank, verboden op enigerlei wijze te jagen buiten de door de Vlaamse Executieve bepaalde tijden, onverminderd het recht van de eigenaar of de grondgebruiker om jaagbaar wild dat schade toebrengt aan zijn gewassen, teelten, bossen of eigendommen terug te drijven. De eigenaar of de grondgebruiker mag zijn inwonende familieleden daarmee belasten.

Indien de eigenaar of de grondgebruiker kan aantonen dat geen andere bevredigende oplossing bestaat, kan hij het jaagbaar wild eveneens doden of laten doden onder de in het voorgaande lid vermelde voorwaarden. Het doden mag alleen gebeuren :

- door personen die voldoen aan de voorwaarden opgelegd door de Vlaamse Executieve tot het verkrijgen van een jachtverlof ;

- met vuurwapens en andere door de Vlaamse Executieve te bepalen middelen, eventueel zonder jachtverlof, op voorwaarde dat de eigenaar of de grondgebruiker een verzekering tegen burgerlijke aansprakelijkheid heeft afgesloten, waarvan de waarborg gelijk is aan de waarborg opgelegd door de reglementering inzake de verplichte aansprakelijkheidsverzekering voor het verkrijgen van een jachtverlof. De gebruikte vuurwapens moeten voldoen aan dezelfde voorschriften als de voorschriften opgelegd voor de wapens gebruikt voor de jacht op grond van artikel 21 van dit decreet ;

- tussen het officiële uur van zonsopgang en het officiële uur van zonsondergang ;

- na voorafgaande schriftelijke ingebrekestelling van de houder van het jachtrecht op de grond waarop de bestrijding gebeurt en na voorafgaande schriftelijke verwittiging van de ambtenaar die daartoe door de Vlaamse Executieve is aangewezen. Deze laatste kan, bij gemotiveerde beslissing, de bestrijding zo nodig beperken of verbieden.

Het gedode wild dient aan het openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn van de gemeente waarin de bestrijding plaatsvindt te worden overhandigd.

Artikel 23

De grondgebruiker en de personen aan wie hij daartoe de opdracht geeft mogen te allen tijde wilde konijnen vangen en doden, mits wordt voldaan aan de voorwaarden bepaald in artikel 22.

Bovendien wordt bij besluit van de Vlaamse Executieve bepaald welke verdelgingsmiddelen en -tuigen de grondgebruiker, in afwijking van artikel 19 mag aanwenden.

Elk beding dat strijdig is met de door dit decreet aan de grondgebruiker toegekende rechten, is nietig.

De houder van het jachtrecht of zijn gemachtigde mag, indien hij voorzien is van een jachtverlof, te allen tijde, één uur voor de officiële zonsopgang en één uur na de officiële zonsondergang, konijnen op de loer schieten.

Het is verboden, behoudens machtiging van de Vlaamse Executieve, levende wilde konijnen of vossen uit te zetten, te verkopen, te kopen, te koop te stellen, te vervoeren of te venten met welk middel ook, op straffe van een geldboete van tweehonderd frank tot duizend frank en van een gevangenisstraf van acht dagen of van een van die straffen alleen.

Met dezelfde straffen wordt gestraft degene die afsluitingen, geplaatst om het in- en uitgaan van wilde konijnen te beletten, kwaadwillig vernielt, beschadigt of daarin een opening maakt, ofwel het doorgaan van konijnen door, onder of boven de afsluitingen op enigerlei wijze vergemakkelijkt.

HOOFDSTUK VII

Wildschade

Artikel 24

De vergoeding van de belangrijke wildschade, behoudens de schade die veroorzaakt wordt door konijnen, wordt vastgesteld volgens de gewone rechtsregels.

Onder wildschade wordt verstaan : de volledige schade veroorzaakt door de dieren die behoren tot de in artikel 3 bedoelde soorten.

Op verzoek van eigenaars van gronden waarvan de aaneengesloten oppervlakte kleiner is dan veertig hectare, kan de houder van het jachtrecht van het aangrenzende jachtterrein bij afwezigheid van een minnelijke regeling, verplicht worden het jachtrecht op eerstvernoemde gronden te verwerven, zulks nadat de Vlaamse Executieve of de door haar aangestelde ambtenaar of de beheerder van de wildbeheerseenheid deze verwerving opportuun oordeelt in het kader van de doelstellingen van dit decreet en de voorwaarden heeft vastgesteld.

Artikel 25

De schade veroorzaakt door wild waarop de jacht sinds meer dan vijf jaar niet meer geopend is of dat afkomstig is uit een bosreservaat of een natuurreservaat waarin de jacht door de overheid volledig verboden is, wordt vergoed door de gewestdienst met afzonderlijk beheer Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur.

Een proces-verbaal van plaatsbezoek, dat vermeldt dat de voorwaarden die in het eerste lid worden gesteld, vervuld zijn, geldt voor de schadelijder als titel om de vergoeding van schade door voormeld Fonds te verkrijgen.

HOOFDSTUK VIII

Vervoer en handel in wild

Artikel 26

In het gehele of een gedeelte van het grondgebied van het Gewest is het verboden grof wild, klein wild, waterwild en de door de Vlaamse Executieve aangewezen soorten van het overig wild levend of dood te vervoeren of in de handel te brengen, behalve vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dit wild.

Het verbod van het eerste lid slaat niet op wildpreparaten met bedoelde wildsoorten, wanneer het wild dat er in verwerkt is volledig onherkenbaar is.

De Vlaamse Executieve kan jaarlijks bepalen dat het vervoeren of het in de handel brengen van levend of dood wild eveneens verboden is of alleen onder door haar te stellen voorwaarden geoorloofd is in de periode vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dit wild.

Wanneer de jacht in een beperkt gebied geopend is, kan de Vlaamse Executieve tijdens de betrokken periode machtiging verlenen tot het vervoer van geschoten wild en de voorwaarden bepalen waaronder dit vervoer mag geschieden.

De Vlaamse Executieve kan eveneens de voorwaarden bepalen waaronder het vervoer en de handel van wildsoorten of delen van wildsoorten waarvoor zij een afschotplan gesteld heeft, mogen plaatshebben.

Het is eveneens verboden aan handelaars in eetwaren, traiteurs en restaurateurs het in het eerste lid genoemde wild bij zich te houden, zelfs buiten hun woning, en het is aan iedereen verboden de genoemde wildsoorten te verbergen of bij zich te houden voor rekening van handelaars of trafikanten.

Onder de door de Vlaamse Executieve voorgeschreven voorwaarden en het door haar geregelde toezicht, is het vervoer, de opslag en de handel van diepgevroren wild geoorloofd buiten de periode vanaf de opening tot en met de tiende dag volgend op de sluiting van de jacht op dit wild.

Elke overtreding van de bepalingen van dit artikel wordt gestraft met een geldboete van vijftig frank tot honderd frank.

Artikel 27

Het wild mag alleen worden opgespoord en in beslag genomen bij handelaars in eetwaren of wild, in eetgelegenheden, op openbare plaatsen en in openbare voertuigen.

In andere plaatsen mag het opsporen en in beslag nemen alleen dan geschieden, indien het wild er geplaatst is om in de handel te worden gebracht.

Het in beslag genomen wild wordt door de verbalisanten tegen bewijs van ontvangst onmiddellijk ter beschikking gesteld van het dichtstbij gelegen Openbaar Centrum voor Maatschappelijk Welzijn.

Artikel 28

Het vervoer van het in artikel 26, eerste lid, bedoelde levend wild en van de in artikel 35, bedoelde eieren, kan in

gesloten jachttijd door de Vlaamse Executieve toegestaan worden onder de voorwaarden die zij voorschrijft.

Artikel 29

Het is te allen tijde en overal verboden wild uit te zetten.

De Vlaamse Executieve kan hierop met het oog op het behoud van wildsoorten, uitzonderingen toestaan na advies te hebben ingewonnen van de Vlaamse Hoge Jachtraad, de Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud en de in artikel 10, derde lid van het koninklijk besluit van 15 september 1924 tot inrichting van de officiële vertegenwoordiging van de landbouw, zoals gewijzigd door het koninklijk besluit van 12 april 1977, bedoelde gewestelijke sectie van de Nationale Landbouwwraad. In voorkomend geval stelt zij regels op met betrekking tot het aantal en de soorten wild, alsook met betrekking tot de terreinen.

Overtreding van dit artikel evenals van de daaruit volgende besluiten van de Vlaamse Executieve worden bestraft met een geldboete van honderd frank tot tweehonderd frank.

HOOFDSTUK IX

Het toezicht

Artikel 30

In de uitoefening van hun opdracht mogen de overheidspersonen bedoeld in artikel 24 van de jachtwet van 28 februari 1882, het open veld, bossen, fabrieken, magazijnen, bergplaatsen, burelen, boten, bedrijfsgebouwen, stallen, stapelhuizen, stations, wagons, voertuigen en de in open lucht gelegen bedrijven betreden.

Artikel 31

Op aanvraag van de aansteller, met akkoord van de aansteller van de andere bijzondere wachters en van de provinciegouverneur en mits begeleid door de houder van het jachtrecht, mag de bijzondere wachter, zich laten bijstaan door één of twee bijzondere wachters van omliggende gebieden.

De identiteit en hoedanigheid van de bijzondere wachters die bijstand mogen verlenen en de aard en de ligging van de goederen die in groepen van ten hoogste drie wachters mogen bewaakt worden, dienen op de aanstellingsakte vermeld te worden en te worden goedgekeurd door de provinciegouverneur .

Bijzondere wachters zijn wachters aangesteld door bijzondere personen zoals bedoeld in de artikelen 61 tot 63 van het Veldwetboek en in artikel 110 van het Bosdecreet.

Artikel 32

De jagers mogen niet worden ontwapend, behalve in de volgende gevallen :

1. wanneer de verdachte verkleed of gemaskerd is, of weigert zijn naam kenbaar te maken of geen bekende woonplaats heeft ;
2. wanneer het misdrijf bij nacht gepleegd wordt ;

3. wanneer de verdachte bedreigingen, smaad of geweld pleegt tegen de agenten van het openbaar gezag of van de openbare macht.

HOOFDSTUK X

Bijzondere bepalingen

Artikel 33

De Vlaamse Executieve kan, ten behoeve van wetenschappelijk onderzoek verricht door wetenschappelijke instellingen, universiteiten en instellingen van het hoger onderwijs buiten de universiteit of ten behoeve van het natuurbeheer afwijken van de bepalingen van dit decreet onder de door haar te bepalen voorwaarden en toezicht.

Artikel 34

De Vlaamse Executieve kan alle maatregelen treffen die zij nuttig acht voor de bescherming van alle in het wild levende vogelsoorten andere dan deze vermeld in artikel 3, evenals hun eieren, zelfs uitgeblazen, en van hun jongen. Deze maatregelen kunnen zowel op levende als op dode of geprepareerde vogels betrekking hebben.

De feiten verboden door de maatregelen getroffen op grond van het vorige lid worden gestraft met een geldboete van vijftig frank tot honderd frank.

Artikel 35

Op straffe van een geldboete van vijftig frank is het verboden nesten en broedsels van vogels, gerangschikt bij het wild, weg te nemen of opzettelijk te vernielen, te vervoeren of in de handel te brengen.

Artikel 36

De Vlaamse Executieve kan inzake jacht en vogelbescherming alle vereiste maatregelen treffen voor de uitvoering van bepalingen die voortvloeien uit het Verdrag tot oprichting van de Europese Economische Gemeenschap, gesloten te Rome op 25 maart 1957, uit het Verdrag tot instelling van de Benelux Economische Unie, ondertekend te 's Gravenhage op 3 februari 1958, uit het Verdrag inzake de bescherming van trekkende wilde diersoorten, gedaan te Bonn op 23 juni 1979 en uit het Verdrag inzake het behoud van wilde planten en dieren en hun natuurlijk leefmilieu, ondertekend te Bern op 19 september 1979, en de krachtens die verdragen tot stand gekomen internationale akten. Deze maatregelen kunnen de opheffing en de wijziging van wets- en decreetsbepalingen inhouden.

HOOFDSTUK XI

Algemene strafbepalingen

Artikel 37

De misdrijven, in de artikelen 7, eerste lid, 9, 13, 22 en 35 omschreven, worden gestraft met een geldboete van 200 tot 4.000 frank en met een gevangenisstraf van een jaar tot

vijf jaar, wanneer zij worden gepleegd door middel van een verboden wapen, wanneer de schuldigen verkleed of gemaskerd zijn of wanneer de feiten in bende of bij nacht worden gepleegd.

Artikel 38

De straffen worden verdubbeld ten aanzien van de overheidsbeambten vermeld in artikel 24 van de jachtwet van 28 februari 1882 die zich schuldig maken aan één van de misdrijven bij dit decreet omschreven, zonder dat hierdoor de gevangenisstraf meer kan bedragen dan 5 jaar.

Artikel 39

De misdrijven omschreven in de artikelen 7, eerste lid en 10 van dit decreet verjaren door verloop van zes maanden.

Artikel 40

De overtreding van de bepalingen genomen tot uitvoering van de in artikel 36 bedoelde verdragen of akten, alsmede van de verordeningen van de Europese Economische Gemeenschap die van toepassing zijn op de jacht en de vogelbescherming in het Vlaamse Gewest, wordt indien zij geen misdrijf vormt volgens andere wetten of decreten, bestraft met een geldboete van honderd tot tweehonderd frank wanneer het jachtfeiten betreft, en overeenkomstig artikel 34 van dit decreet wat de bescherming van vogels betreft.

HOOFDSTUK XII

Wijzigings- en opheffingsbepalingen

Artikel 41

De jachtwet van 28 februari 1882 wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft als volgt gewijzigd :

1. de artikelen 1, 1bis, 1ter, 2, 2bis, 3, 4, 5, 6, 6bis, 6ter, 7, 7bis eerste lid, 7ter, 8 eerste, tweede en derde lid, 9, 9bis, 10, 11, 12, 13, 14, 15, 16, 21, 22 eerste lid, 23, 30bis, 31 eerste lid en 31bis worden opgeheven ;

2. in het eerste lid van artikel 20 worden de woorden „artikel 4, eerste lid,” vervangen door de woorden „artikel 7, eerste lid, van het Jachtdecreet van [...]” ;

3. in het tweede lid van artikel 22 worden de woorden „in de gevallen van 1” gelezen als „in de gevallen van 1, zoals vermeld in artikel 32 van het Jachtdecreet van [...]” ;

4. in het eerste lid van artikel 24 worden de woorden „boswachters, kantoniers, stationchefs” vervangen door de woorden „ambtenaren en boswachters van het Bosbeheer, ambtenaren van de diensten van de Vlaamse Executieve bevoegd voor het natuurbehoud” ;

5. in het tweede lid van artikel 24 worden de woorden „artikel 8, eerste en derde lid, en in artikel 10, eerste lid” vervangen door de woorden „artikel 19, eerste en derde lid en in artikel 26 eerste lid van het Jachtdecreet van [...]” ;

6. in het eerste lid van artikel 26 worden de woorden „artikelen 4 en 5” gelezen als „artikelen 7 en 20 van het

Jachtdecreet van [. . .]” ; in het tweede lid van artikel 26 worden de woorden „artikel 4” gelezen als „artikel 7 van het Jachtdecreet van [. . .]” ;

7. in artikel 31 worden in het tweede lid de woorden „vorig lid” gelezen als „artikel 34 van het Jachtdecreet van [. . .]” en worden na het woord „geldboete” de woorden „van vijf frank tot vijftig frank” vervangen door de woorden „van vijftig frank tot honderd frank” en worden in het derde lid na het woord gevangenisstraf de woorden „van drie dagen tot zeven dagen” vervangen door de woorden „van acht dagen tot een maand” ;

8. in artikel 31 worden de woorden „artikel 31bis” gelezen als de woorden „artikel 36 van het Jachtdecreet van [. . .]” en worden tussen de woorden „vervolgd” en „overeenkomstig” de woorden „en gestraft” weggelaten.

Artikel 42

Artikel 13 van het Veldwetboek van 7 oktober 1886 wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft, opgeheven.

Artikel 43

De wet van 14 juli 1961 tot regeling van het herstel der door grof wild aangerichte schade wordt, wat het Vlaamse Gewest betreft, opgeheven.

Artikel 44

Het decreet van 23 mei 1990 betreffende de afgifte van jachtverloven en jachtvergunningen wordt opgeheven.

Artikel 45

Wat het Vlaamse Gewest betreft, worden in de wets- en verordeningsbepalingen inzake de jacht, de vermeldingen „de wet van 30 juli 1922 waarbij het zegelrecht gesteld op de verlofbrieven voor het dragen van jachtwapens en voor het jagen met de hazewind verhoogd wordt en waarbij een verlofbrief voor het vogelvangen met netten en een taxe op de inrichtingen van eendekooien ingevoerd wordt” en „de artikelen 184-186 van het wetboek der met het zegel gelijkgestelde taksen” als „het Jachtdecreet van [. . .]” gelezen.

Artikel 46

Artikel 4 van het decreet van 23 januari 1991 tot oprichting van het Fonds voor Preventie en Sanering inzake Leefmilieu en Natuur als Gewestdienst met Afzonderlijk Beheer wordt aangevuld met de volgende bepaling :

„Het MINA-fonds financiert eveneens de uitgaven voor de vergoeding van wildschade in de gevallen bedoeld in artikel 25 van het Jachtdecreet van [. . .] en van de subsidiëring van de beheerseenheden, zoals bedoeld in artikel 12 van het Jachtdecreet .”

Artikel 47

De reglementaire bepalingen getroffen in uitvoering van de Jachtwet van 28 februari 1882 blijven geldig voor zover

zij niet in strijd zijn met de bepalingen van dit decreet en zolang zij door de Vlaamse Executieve niet worden opgeheven.

HOOFDSTUK XIII

Slot- en overgangsbepalingen

Artikel 48

Elk beding strijdig met een bepaling van dit decreet is nietig.

Artikel 49

§ 1. Dit decreet treedt in werking op 1 juli 1992.

§ 2. Bij wijze van overgangsmaatregel is het in afwijking van artikel 8, § 1, eerste lid, tot 30 juni 1995 geoorloofd te jagen met het geweer op terreinen waarvan de aaneengesloten oppervlakte tenminste vijftientwintig hectare bedraagt.

§ 3. In afwijking van artikel 29, eerste lid is het bij wijze van overgangsbepaling tot de datum van de officiële opening van de jacht in 1996 slechts verboden wild uit te zetten vanaf dertig dagen voor de opening van de jacht op dit wild en tot en met de laatste dag van de opening van de jacht.

BIJLAGE

ADVIESORGANEN INZAKE JACHT- EN WILDBESCHERMING

Vlaamse Hoge Jachtraad

Deze raad werd ingesteld bij koninklijk besluit van 23 april 1980 en telt 25 leden. Deze vertegenwoordigen in de mate van het mogelijke de verschillende streken van het Vlaamse Gewest, de verschillende jachtwijzen en de voornaamste belangengroepen betrokken bij de jacht. De raad adviseert de Gemeenschapsminister over alle vraagstukken inzake jacht en wild.

Vlaamse Hoge Raad voor Natuurbehoud

Ingesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve van 13 februari 1985 in uitvoering van 'artikel 32 van de wet van 12 juli 1973 op het natuurbehoud.

Hij telt 26 leden en heeft als opdracht adviezen en beleidsvoorstellen te formuleren vanuit het standpunt van natuurbehoud.

Instituut voor Bosbouw en Wildbeheer

Dit instituut, ingesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve van 13 maart 1991, voert alle passende wetenschappelijke studies, onderzoeken en werkzaamheden uit in verband met de bossen, het wildbeheer en de zoetwatervisserij.

Instituut voor Natuurbehoud

Dit instituut werd ingesteld bij besluit van de Vlaamse Executieve van 17 juli 1985 en voert alle passende wetenschappelijke studies, onderzoeken en werkzaamheden uit met het oog op de bescherming en het behoud van de soorten en levensgemeenschappen en de natuurbehoudsaspecten van de effecten van sociale en economische activiteiten op de natuur.

Gewestelijke Sectie van de Nationale Landbouwrap

Deze raad werd ingesteld bij koninklijk besluit van 15 september 1924 tot inrichting van de officiële vertegenwoordigers van de landbouw. Bij koninklijk besluit van 12 april 1977 werd het koninklijk besluit van 15 september 1924 grondig gewijzigd. Dit laatste koninklijk besluit voorziet in gewestelijke secties voor de geregionaliseerde materies.

28.06.1991

MINISTERIE VAN DE VLAAMSE GEMEENSCHAP

Departement Leefmilieu en Infrastructuur
Bestuur Natuurbehoud en -ontwikkeling

JACHTVERLOVEN — OPBRENGST

Jachtseizoen	Alle dagen geldig (6.000 frank)		Alleen 's zondags geldig (4.200 frank)		Vergunningen (1.500 frank)		Totaal	
	N	Opbrengst (F)	N	Opbrengst (F)	N	Opbrengst (F)	N	Opbrengst (F)
1986-1987	11.946	71.676.000	163	684.600	455	682.500	12.564	73.043.100
1987-1988	12.115	72.690.000	139	583.800	505	734.500	12.759	74.027.740
1988-1989	12.294	73.764.000	119	499.800	575	862.500	12.988	75.126.300
1989-1990	12.265	73.590.000	98	411.600	613	919.500	12.976	74.924.100
1990-1991	13.308	79.848.000	122	512.400	909	1.363.500	14.339	81.723.900

(1) Het jachtseizoen loopt van 1 juli tot 30 juni daaropvolgend.

(2) Vanaf het jachtseizoen 1990-1991 wordt de taks op de jachtverloven en -vergunningen geïnd ten bate van de Vlaamse Gemeenschap.